George Arion

PROFESIONISTUL

ROMAN

Editura Eminescu

GEORGE ARION

PROFESIONISTUL

ȚINTĂ ÎN MIȘCARE

DE ACELAŞI AUTOR :

LA EDITURA EMINESCU

Interviuri, 1979
Alexandru Philippide sau drama unicităţii — (eseu), 1982
Atac în bibliotecă — (roman), 1983

LA ALTE EDITURI

Copiii lăsaţi singuri — (versuri)
Editura „Scrisul românesc“, 1979
Amintiri din cetatea nimănui — (versuri)
Editura „Cartea românească“, 1981
Interviuri, vol. II
Editura „Albatros“, 1982

GEORGE ARION

PROFESIONISTUL

ȚINTĂ ÎN MIȘCARE

ROMANE

1985
Editura Eminescu
BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1

COPERTA SERIEI DE GHEORGHE BALTOC

PROFESIONISTUL

1

— Stai ! Mîinile sus !

Smuls din puținele gînduri care mă bîntuie la această oră de seară, mă supun mașinal ordinului. Chiar dacă am o privire cu o rază medie de acțiune tot observ cum în fața mea un lungan de aproape doi metri, îmbrăcat într-un trenci zdrențuit, ud leoarcă, îndreaptă spre mine un pistol cu capse. Cîțiva trecători care au văzut scena pufnesc în rîs. Sincer să fiu, au și de ce ! Dar nu recunosc asta decît în forul meu intim. Care, chiar dacă nu e la fel de impunător ca Forul lui Traian, merită totuși respect.

— Ce vă hliziți ? îi reped eu și-mi vîr în grabă mîinile în buzunare, ca și cum mi-aș căuta țigările. Puțini oameni de pe planetă au în clipa de față o atitudine mai nonșalantă.

Dar vlăjganul din fața mea nu se astîmpără. Scoate de la brîu o trîmbiță, suflă în ea, o pune la loc și îmi arată un cuțit. Cînd îi văd lama tocită mă apucă și pe mine rîsul.

— Vă omor pe toți ! strigă lunganul.

Mă uit mai bine la el. Nu pare să aibă nici 30 de ani. Fața îi este plină de coșuri iar firele de păr de pe obraz sînt rare și de o culoare brun roșcată. Pe trenciul pe care-l poartă, cu greu ai putea găsi două petice de-aceeași culoare. Sub el se zărește un costum ponosit și demodat.

Încă nu pricep ce hram poartă individul dar mi s-a făcut lehamite de tot bîlciul și dau să trec mai departe.

În clipa în care fac primul pas, pistolul lunganului păcăne și pe țeava lui ies cîteva scîntei anemice. Sînt atît de enervat din cu totul și cu totul alte pricini, încît nu mai am chef de noi motive de supărare. Îmi vine să-l iau pe imbecil de guler și să-l vîr în prima rigolă.

Cînd să-mi pun planul în aplicare o voce de lîngă mine susură :

— Lasă-l în pace ! Nu vezi că-i țicnit ?

Mă întorc și, pentru prima oară de cînd mă aflu în tîrgul ăsta prăpădit, simt că la întrebarea filozofului dacă viața merită să fie trăită răspunsul meu ar fi pozitiv. La numai cîțiva centimetri de bombeurile mele se înalță cea mai sculpturală blondă pe care am văzut-o în viața mea. Cineva a migălit îndelung ca să-i așeze formele exact așa cum trebuie să le aibă o fată care vrea să-i înnebunească pe bărbați numai dacă le aruncă o privire. Ce mai încolo și-ncoace, are un corp diplomatic ! Poartă o pelerină roșie, iar în piciorușe niște cizme de cauciuc de aceeași culoare. Într-o mînă ține o poșetă minusculă, în cealaltă o umbrelă transparentă. Prin ea i se zărește fața albă în mijlocul căreia se înalță un năsuc nostim.

— Hei, exclam eu plăcut impresionat. De unde-ai răsărit ? Ai din partea mea nota 10 la impresia artistică. Doar la A.D.A.S. am mai văzut fete atît de frumoase. N-am citit însă nicăieri că în orașul ăsta s-ar ține finala concursului pentru Miss Univers. Dealtfel, din moment ce exiști, nu văd ce rost ar mai avea să vină și celelalte pretendente la titlu. Dacă ar sta acasă și-ar economisi timpul și banii.

Între timp, lunganul și-a pus pistolul într-un ham de piele fixat sub trenci. Un surîs blînd îi luminează fața cînd suflă iar din goarnă. Sunetele sînt stridente dar lui puțin îi pasă. Dacă l-ar întreba cineva ce-a făcut cu cîteva clipe mai înainte, sînt sigur că nu și-ar aduce aminte decît vag. Se îndepărtează în viteză călărind un cal imaginar.

— Da, da, zic eu uitîndu-mă cum pășește de-a dreptul prin bălți, știam doar de mult că în fiecare tîrg există un nebun, o femeie fatală și un dur. Trebuie să înțeleg că pe primii doi i-am întîlnit.

— Nu-ţi doresc să dai ochii cu al treilea, şopoteşte ea la fel de leneş încît mi se face brusc somn şi ştiu exact şi ce pernă mi-aş dori pentru o astfel de ocazie. Dacă tot te-am salvat de la moarte, ţi-ai putea dovedi recunoştinţa oferindu-mi ceva de băut.

— Bănuiesc că nu te-ar aranja o citronadă, bombăn eu gîndindu-mă la diurna pe care o am.

— Mă tem că nu.

Oftez şi zic :

— Uneori sînt foarte maleabil şi ductil. Unde mergem ?

2

Dar ce, fraţilor ? Aţi crezut c-am mierlit-o ?*

E drept că prăpastiile noastre n-au ajuns încă într-un asemenea stadiu de civilizaţie încît să fie căptuşite cu saltele relaxa pentru cei care sînt aruncaţi în ele. Însă, cu un dram de noroc, mai poţi să nu faci o inspecţie definitivă pe lumea cealaltă.

Două luni am stat în spital şi zău dacă aveam prea multe porţiuni din trup rămase neacoperite de ghipsuri şi bandaje. Dacă ştiam însă ce mă aşteaptă în continuare, mă vîram în ipsos cît mai adînc, ca să nu mă găsească doctorii cînd ar fi vrut să mă scoată din el. Se pare că n-am reuşit să le fac o impresie prea bună din moment ce-au vrut să se descotorosească de mine cît mai repede. Dacă stau şi mă gîndesc, cam aveau dreptate. Cum să le pară agreabilă prezenţa mea dacă într-o dimineaţă, cînd mă credeam singur în rezervă şi mi-era urît, m-am apucat să cînt uşurel un cîntec auzit în sala de aşteptare a unei gări şi care începea cam aşa :

Ce bine e să ai către amiază
O ladă cu berică Radeberg
Din care să îţi torni fără emfază
Să pari curat precum un iceberg !

---

* Vedeţi peripeţiile lui Andrei Mladin din romanul anterior, *Atac în bibliotecă*, editura Eminescu, 1983.

Întîmplarea a făcut ca în ziua respectivă vizita de dimineață să fie condusă chiar de directorul spitalului, un bătrînel care auzea prea bine pentru vîrsta lui. Pînă să-mi dau seama că o întreagă liotă de doctori și surori se holbează la mine, unii indignați la culme, alții abia ținîndu-și rîsul, și s-o dau pe altă melodie, mai languroasă, cum ar fi *Pe umeri pletele-ți curg rîu* sau *Pe strada mea e toamnă iar*, directorul s-a făcut roșu la față de mînie și a răcnit de-a auzit toată instituția pusă în slujba sănătății populației :

— Scoateți-l imediat din ghips și din spital pe impostorul ăsta ! N-are nici pe dracu' !

De ce l-o fi deranjat cîntecelul nu știu nici azi. Poate am cîntat fals. Deci : zilele frumoase au zburat repede. Cel mai rău îmi pare de un cadru medical de-acolo : sora Aneta. Vîrsta : 30 de ani. Înălțimea : 1,65 ; greutatea : 52 kilograme. Mersul : ceva ca-n filme. Sora asta avea probabil o slăbiciune pentru cei în ghips, altfel nu-mi explic de ce se tot fîțîia pe lîngă mine și-mi aducea tot soiul de bunătăți. Cînd mă ajuta să mă dau jos din pat, aveam senzația că o apucă leșinul și că mai curînd eu trebuie să-i călăuzesc pașii în viață. Ceea ce, trebuie să recunosc, mă străduiam să și fac, cu destul succes dealtfel. Era cît pe-aci să promovez și-un sentiment.

La despărțire mi-a spus doar atît :

— Aș putea să-ți urez să nu mai cazi în nici o prăpastie. Ei bine, dacă aș ști că după aia tot aici te aduc, nu ți-aș mai dori așa ceva.

S-a întors brusc, pe tocurile ei înalte, și s-a îndepărtat legănînd molatec din șolduri. Amintirea șasiului ei îmi bîntuie și azi memoria.

După cîteva zile m-am dus la redacție.

Daraghie druzia, dacă nu-l cunoașteți pe redactorul meu șef, să știți că pierdeți mult.

E un omuleț de vreun metru și 60, iar cînd stă la birou, pentru a părea mai impozant, își pune pe scaun cîteva volume dintr-o enciclopedie străină. Vorbește numai în șoaptă, încît trebuie să-ți încordezi binișor auzul pentru a pricepe ce spune. Nu l-a văzut nimeni enervat vreodată. Are și o vorbă :

— De ce să mă supăr eu de prostia altora ? N-au decît să-şi facă sînge rău ei.

Dar te arde la salariu, pardon, la retribuţie, de nu te vezi dacă nu-i aduci la timp articolul.

— Deci, dumneata te apuci să prinzi criminali de unul singur, mi-a spus el în loc de bună ziua, cu o voce temperat-continentală. Ce chestie ! Nu ştiam de ce te-am luat la ziar. Recunosc că m-am pripit.

Şi, ca să-mi mai iasă gărgăunii din cap, m-a trimis o lună pe teren să scriu reportaje din agricultură.

De-aia mă aflu eu acum în orăşelul Marna unde mi-am stabilit reşedinţa pentru o lună şi de unde plec zilnic cu autobuzul în cîte o comună învecinată să văd ce mai fac culturile rămase pe cîmp.

E o vreme să nu trimiţi un reporter pe teren. Un octombrie rece îşi revarsă apele peste oraşul care parcă de veacuri e în ceaţă. Casele par construcţii ireale atunci cînd noaptea se aprind puţinele becuri lăsate pe străzi.

Dar în băruleţul Tosca unde am intrat cu blonda e destul de plăcut şi, lucru de mirare, nu e nici multă lume. Barmanul, un tip înalt şi uscăţiv ne întinde cu vădită silă două pahare de coniac Drobeta pe ale căror margini a pus zahăr. Doamne ! Cît rafinament !

— Cum te cheamă ? mă întreabă puicuţa după ce soarbe agale din licoarea galbenă. Tare am impresia că are o densitate mai scăzută decît cea prevăzută de lege ! (Coniacul, nu puicuţa.)

Şi-a scos pelerina de ploaie şi a rămas într-o rochie care al naibii să fiu dacă se străduieşte să-i ascundă relieful extrem de accidentat. Găseşti la ea de la văi ispititoare pînă la culmi semeţe. E o îngemănare de forţă şi de delicateţe în făptura asta cum rareori mi-a fost dat să văd. Mă întreb o clipă care dintre laturi îmi place mai mult, oftez negăsind un răspuns definitiv şi-i comunic datele din buletin ca şi cum aş completa un formular la cadre.

— Numele mi-e Mladin. Cognomenul — Andrei. Ziarist din Bucureştiul nostru iubit, unde azi negura s-a risipit, cum zice vechiul cîntec. Necăsătorit. Am greutăţi în familie : două haltere de cîte 5 kilograme. Am făcut

armata la infanterie, ca puşcaş mitralior. Cam ăsta e pedegree-ul meu.

Nici măcar nu clipeşte cînd îmi răspunde :

— Eu sînt Mirela Nisipeanu... Laborantă.

— Mirela Nisipeanu, îngîn eu şi parcă am căzut cu gura într-o plajă.

La o masă apropiată de a noastră se află un singur client. N-aş putea spune cît a luat la bord, dar îmi dau seama că peste limita pescajului admis. E dintre aceia care cred că supremul conservant pentru creier e vinul. Nici Prometeu nu cred c-avea ficatul mai ferfeniţă. Nasul îi e brăzdat de vinişoare roşii iar ochii îi sînt mici şi tulburi. Are cam la şaizeci de ani. Îmbrăcat ponosit şi fără nici un chef parcă de băutura pe care o soarbe. De cîte ori îi mai aduce un pahar, uscăţivul e şi mai scîrbos ca de obicei.

Mi se pare mie sau moşulică trage nu numai la măsea, dar şi cu urechea ? Ia să fiu mai atent.

Dar cum să fii atent la altceva cînd ai lîngă tine o asemenea mîndră ?

— Ce fel de bărbat eşti dacă nu fumezi ? mă întreabă blonda trăgînd un fum dintr-o ţigară superlong pe care a pescuit-o din mica ei poşetă.

— Cum să-ţi explic ? Din punctul meu de vedere altfel se dovedeşte că eşti bărbat.

— Eşti foarte şmecher, nu-i aşa ? spune ea scoţînd fumul prin nările ei fine. Toţi cei din Bucureşti sînteţi foarte şmecheri. Mai ales ziariştii. Ţi-am citit cîteva articole. Nu scrii rău.

— Asta să i-o spui redactorului meu şef, îi răspund grav.

Al naibii să fiu dacă nu sînt totuşi măgulit !

— Ai gust, drăgălaşo, îi mai zic. De la bun început mi-am dat seama că e ceva de capul tău.

— Nu eşti prea timid, remarcă fata.

— Aşa-mi zicea şi educatoarea la grădiniţă. Dar cred că se speria prea uşor.

Apoi adaug :

— Am 500 de reţete de-a cuceri o femeie.

— Şi cu mine pe care o foloseşti ?

— Evident, pe-a 501-a !

În local a intrat o fată oacheșe cu flori. Cînd ne vede, se repede la noi ca la o pradă sigură. Zice către mine :

— Să-ți trăiască franțuzoaica !

— Îmi pare rău, sîntem în divorț.

Femeia se înnegrește și mai mult la față și iese.

Mai comand un rînd. Sorbim din pahare în tăcere. În fond, ce să-i spun ? Casc de cîteva ori ostentativ. Nu-i nici o sfîrîială cu blonda asta.

— Dai stingerea atît de repede ? mă întreabă ea dezamăgită și își scoate rujul cu care începe să-și pavoazeze chipul ca pentru o mare festivitate. De ce nu spui nimic ?

— Nu prea am dezvoltat centrul vorbirii. Nici măcar periferia ei.

Îl văd pe moș cum se ridică și se îndreaptă spre mine cu paharul lui în care se află un vin de Dealurile chimiei. Mă și pregătesc să-i spun că azi nu dau de pomană neavînd mărunte, dar, spre marea mea mirare, individul îmi șoptește :

— Sînteți din București ? Ziarist ?

Fulgerător, derulez scene din experiențele anterioare : omul are nevoie de butelie, sau l-a lăsat nevasta, sau nu se înțelege cu vecinii și vrea să-l împac cu ei. Resemnat, încuviințez dînd din cap și aștept să văd ce dorește.

Dar, din nou spre uimirea mea, moșulică mă întreabă altceva :

— Unde stați ?

— Dar ce ? Mi-a trimis prin dumneata mama un colet și nu știi unde să-l aduci ?

Deloc descumpănit insul mă întreabă din nou :

— Unde stați ?

Mă dau bătut :

— La hotelul Minerva.

— O să vă caut mîine. Am ceva să vă spun. Ceva foarte interesant.

— Sînt convins, mă grăbesc eu să-i dau dreptate.

Bătrînelul se îndreaptă spre barman, îi întinde niște bani, își ia restul și se duce spre ușă, clătinîndu-se ușor. Urîtă mai e beția altora ! Uscățivul îl urmărește cu o privire disprețuitoare. Apoi ne face semn cu degetul la tîmplă.

— Băiatul e soni rău de tot. De două-trei luni nu te mai poţi înţelege cu el deloc.

Fericit că el nu face parte din categoria ţicniţilor, se apucă să şteargă preocupat tejgheaua cu o cîrpă udă.

Vecina mea de masă a rămas impasibilă. Şi-a rujat buzele şi după ce a mai aruncat o privire în oglindă, şi-a pus ustensilele în poşetuţă.

— N-am înţeles, oraşul ăsta are doi sonaţi ?

— Ăsta nu-i sonat, e beţiv, zice ea dînd din umeri. Într-o zi o să-i explodeze pipota de-atîta băutură. Cînd bea povesteşte istorii ciudate. De-aia l-au şi dat afară de la Marea fabrică. Era paznic acolo.

Mai mult într-o doară întreb mîngîindu-mi paharul în care licoarea galbenă s-a evaporat simţitor :

— Ce povesteşte ?

— Cum că la Marea fabrică se fură ca-n codru.

— Şi nu-i adevărat ?

Mă priveşte cu milă.

— Da' de unde ! Au fost vreo două anchete şi n-au găsit nimic. Reclamagiu, asta e. A cerut o mărire de leafă şi dacă nu i s-a aprobat a început să împroaşte cu noroi. Nu l-a luat nimeni în seamă.

Trec o clipă prin cortex cele aflate şi apoi întreb din nou ca un calculator care mai are nevoie de date :

— Dar celălalt ?

— Care celălalt ?

— Ăla de pe stradă. Pistolarul !

Văd că devine serioasă.

— Ei, acolo e o poveste tristă. I se trage de la învăţătură. A învăţat atît de mult pentru facultate încît şi-a faultat creierii.

Mă felicit o clipă pentru că nu m-am zdrobit cu învăţatul şi apoi zic din nou :

— Nu-i periculos ?

— Aş ! Ameninţă doar cu pistolul cu capse şi cu pumnalul tocit şi sună din goarnă. Atît. I se pare că e vreo căpetenie de apaşi.

— Din ce trăieşte ?

— Maică-sa îl ţine. Vai de ei ! E spălătoreasă. Dar nu vrei să vorbim şi de lucruri mai vesele ? Hai mai bine să ne plimbăm.

— Chiar că e şi o vreme pentru făcut o talpă. Dar, ia stai puţin, toate fetele de pe-aici sînt la fel de îndrăzneţe ? Cum văd un bărbat cum îi şi propun să se plimbe cu ele ?

— Dacă bărbatul arată ca tine...

Culoarea obrazului meu are brusc o expansiune spre roşu. Drăgălaşei îi face plăcere să vadă ce efect au vorbele ei asupra mea.

— Am o mie de colege. N-aş zice că sînt mai puţin îndrăzneţe ca mine.

— Regret, n-am timp să le rezolv pe toate. Iar în loc de plimbare, ţi-aş propune să-mi faci o vizită la hotel. Stau la camera 804.

— Uşurel, uşurel. Şi Casanova cred că avea mai multă răbdare.

— Casanova nu te cunoscuse pe tine, îi răspund eu cu inocenţă.

După ce barmanul ne face întristarea, plătim, ne ridicăm şi ieşim în bezna umedă.

3

Au trecut 24 de ore de cînd m-am despărţit de blondă în faţa blocului unde stă. N-a vrut cu nici un chip să urce la mine la hotel şi nici gînd să mă ajute să mai recuperez din cheltuieli invitîndu-mă să beau o cafea la ea. Chiar dacă nu-mi place cafeaua, m-aş fi sacrificat şi aş fi urcat pe jos patru etaje pînă la apartamentul ei de provincială intransigentă. Nu mi-a spus decît un număr de telefon pe care m-am grăbit să-l notez : 22 256.

Nimic nu mi-a mers azi ca lumea. Toţi cei pe care i-am căutat erau plecaţi. La întoarcerea în oraş am trecut pe la o librărie. Acolo căpetenia apaşilor se uita prin nişte cărţi de parcă avea în mînă nişte obiecte. Le mîngîia coperţile strălucitoare şi se bucura de ele ca de nişte amintiri scumpe. Aproape că m-a înduioşat. Cînd m-a văzut, a scos pistolul, eu am ridicat mîinile, el a

suflat din nou în trîmbiță și apoi fiecare și-a văzut de-ale lui. El și-a cumpărat o gumă iar eu o carte. N-am avut nici o clipă impresia că m-a recunoscut.

Acum stau sub dușul miraculos de fierbinte după ce am îndurat frigul umblînd pe ogoare. E o mare bucurie să constați că agentul termic e prezent.

Dau să mă șterg cînd, în cameră, se aude țîrîitul telefonului. Mă reped din baie împroșcînd pereții cu stropi de apă. Ceasul arată aproape ora zece. Cine să fie ? O clipă mă bucur că redactorului meu șef i s-a făcut milă de mine și mă recheamă de pe teren. N-ar fi în stilul lui, așa că alung imediat gîndul. Apoi îmi vine în minte imaginea ispititoarei blonde. Întinsă leneșă pe canapea, mă sună pentru o întîlnire de gradul trei. La ora asta nu poate să poarte pe ea decît cel mult un capoțel sau chiar o cămașă de noapte străvezie. Tulburat de astfel de imagini ridic receptorul. Mai întîi aud glasul telefonistei Monica.

— Domnul Mladin !

— Bună, scumpi ! Ai nevoie de ajutor ? A intrat vreun bărbat la tine în centrală, a încuiat pe dinăuntru și a aruncat cheia pe fereastră ?

În receptor se aude un chicotit plăcut.

— O, dumneavoastră mereu glumiți. Dar acum vă caută orașul.

— Un oraș are nevoie de mine ? Care oraș ?

Se aude din nou gînguritul. Mi-o închipui pe Monica, o brunetă bondoacă și cu gropițe în obraji, cum se amuză în timp ce stabilește legăturile telefonice.

— Vă caută cineva din oraș.

— O voce blondă ?

— Aș zice că-i al naibii de brunetă. V-a mai sunat de cîteva ori.

Un țăcănit ușor mă avertizează că s-a făcut legătura.

— Alo ! Domnul Mladin ? răsună o voce de bărbat pe care n-o recunosc.

— Da. Îmi permiteți să stau jos în timp ce vorbesc ?

— Aș avea ceva de discutat cu dumneavoastră. Eu sînt Timofte...

Vocea e nesigură, ca a unui om beat. Cine naiba o fi ?

— Nu cunosc nici un Timofte, mă burzuluiesc eu. Toate imaginile dulci s-au risipit.
— Timofte, paznicul. Ne-am cunoscut ieri seară la Tosca.
— A, dumneata ești... Ce vrei ?
— V-aș ruga să veniți pînă la mine. Cît mai repede !
— Omule, nu-ți dai seama că legătura dintre limbă și gîndire ți-e cam firavă la ora asta ?
— N-am băut mult. Veniți ? Să vă dau adresa...
— Vorbim mîine, pe lumină. Unde să plec acum ?
— E ceva foarte important. Ceva de viață și de moarte.
— Sigur. Dar ne vedem mîine.
Glasul bătrînului devine implorator.
— Vă rog, veniți... Am să vă spun ceva care poate o să vă intereseze.
— Singurul lucru care mă interesează e să mă bag în pat și să dorm opt ceasuri, mormăi eu.
— Bine... Cum vreți... Dealtfel, e tot una... Toți sînteți la fel.
Acum mă înfurii de-a binelea.
— Cum adică la fel ?
— La fel, la fel. Toți sînteți niște ticăloși. Toți sînteți înțeleși.
— Omule, ești nebun ? Ori beat ? Ce-ai cu mine ? Ce ți-am făcut ?
Glasul de la celălalt capăt al firului e din ce în ce mai stins.
— Singura mea speranță erai dumneata. Nu mai am putere. Renunț. Sînteți prea mulți ca să se lupte cu voi un biet bătrîn.
Simt că vrea să pună receptorul în furcă.
— Alo ! Mai stai ! Dă-mi adresa !
— N-are nici un rost ! Toți sînteți înțeleși.
Și trîntește telefonul în furcă.
— Alo ! Alo !
Degeaba. În receptor aud glasul Monicăi susurînd dulce :
— Doriți ceva ?
— Nu. Mulțumesc.
Închid și eu. Dau din umeri, încercînd să par nepă-

sător. Mă prosopesc temeinic şi mă vîr în pijamaua pe care doamna mama mea a ţesut cu grijă literele AM. Asta ca să nu mi-o fure cineva de pe mine cînd dorm. Intru în aşternut şi încerc să aţipesc. Mă zvîrcolesc vreo jumătate de oră şi mă hotărăsc brusc. Dau pătura la o parte şi mă reped la telefon. Îi cer Monicăi să-mi facă legătura cu 22 256. Mirela îmi răspunde urgent, ca şi cum ar fi stat lîngă aparat.

— Bună, îi zic. Iartă-mă ! E o problemă...

Vocea ei sună catifelat şi mă înfioară din creştet pînă-n tălpi.

— Răule ! De ce n-ai telefonat ?

— N-am putut. Te rog fă-mi un serviciu.

Uluiala ei e deplină.

— Un serviciu ?

— Află-mi adresa lui Timofte, paznicul pe care l-am întîlnit ieri.

— Ce te-a apucat ? N-ai cu cine să bei ? Mai bine invită-mă pe mine. Fac eu cinste de data asta.

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Mă ajuţi sau nu ?

O simt jignită.

— Binişor, binişor. Nu-i nevoie de atîţia nervi. Îi ştiu adresa lui Timofte.

— Mă conduci pînă la el ?

— Dacă ăsta e un pretext pentru a mă vedea, să ştii că e cam pueril.

— Ţi-am spus doar că sînt încă un copil. Hai, te rog, coboară. Peste un sfert de oră trec să te iau.

Închid mai înainte ca să-mi răspundă ceva.

Mă îmbrac în grabă cu un costum sport de catifea, îmi pun o haină de ploaie cu multe fermoare şi cu glugă şi mă năpustesc pe scări fără să mai aştept să vină liftul. Recepţionerul care tocmai discută cu cîţiva turişti sosiţi acum, ridică spre mine o privire mirată cînd mă vede cum o zbughesc prin uşa hotelului, deschisă în grabă de un tip cu fireturi şi galoane. „Generalul" nu mai apucă să-mi spună unde mi-a parcat maşina ; o zăresc singur şi mă urc la volan după ce fixez ştergătoarele de parbriz.

Zgomotul motorului mă mai linişteşte. O iau pe străzile întunecoase pe care le mătur cu faza mare aşa cum

îmi îngăduie noul regulament de circulaţie. Ploaia insistentă şi tristă biciuie oraşul.

O zăresc pe Mirela în faţa blocului. Îi deschid portiera şi o las să urce. Odată cu ea în maşină pătrunde un miros suav de parfum bun.

— Încotro ?

— Dacă ar fi după mine...

O întrerup.

— Încotro ?

— Pe strada Aliorului.

S-a îmbufnat. Nu spune decît pe unde s-o iau. În cele din urmă ne oprim în faţa unei căsuţe cu un gard de lemn dărăpănat.

— Aici, rosteşte ea, şi se ghemuieşte în scaun ca şi cum ar fi hotărîtă să nu mai scoată nici o vorbă. Sting luminile şi cobor singur în ploaie. Îmi ridic gluga şi mă îndrept spre portiţă. Nu e încuiată. Un cîine începe să latre undeva, prin apropiere, apoi se potoleşte convins că n-are nici un rost să-şi spargă plămînii pe umezeala asta. Deschid portiţa şi păşesc pe o alee străjuită de tufe de trandafiri uscaţi. La cîţiva paşi zăresc o ferestruică luminată. Cînd mă apropii, pata informă capătă conturul unei case mici care odinioară a fost îngrijită cu pricepere dar acum pare cam de multişor lăsată în părăsire. Încerc o senzaţie nelămurită de panică ; îmi fac curaj amintindu-mi cum odată am traversat noaptea un cimitir.

— Nu poate fi mai rău ca atunci, mă îmbărbătez eu revenindu-mi în memorie scenele de groază pe care le-am trăit.

Arunc o privire pe fereastra luminată dar nu se zăreşte nimic. Geamurile sînt aburite. Ciocănesc discret într-o fereastră, apoi mai tare. Nici un răspuns. Cîinele se trezeşte din nou să latre, probabil pentru a nu-şi pierde dicţia. Tresar speriat. O pasăre a zburat pe lîngă mine împroşcîndu-mă cu stropi fini de apă şi s-a pierdut în întuneric. Mă îndrept spre uşă şi bat din nou. Aceeaşi linişte.

Împing uşa şi ea se deschide cu un zgomot jalnic. Pe lîngă mine ţîşneşte o pisică înfricoşată. Spaima ei nu e cu nimic mai prejos decît a mea. Cînd inima începe să-mi

bată din nou cît de cît normal, intru într-o săliță unde sînt aruncate în dezordine o mulțime de boarfe. Caut pe bîjbîite comutatorul și aprind lumina. Mi-am mai venit în fire. Deschid ușa și dau să intru în prima cameră. Întuneric. Aprind lumina și fac un scurt inventar : o masă simplă, cu patru scaune în jur, o sobă, un televizor, un radio color alb-roșu marca Samba. Trec în cealaltă cameră din ce în ce mai liniștit de decorul pașnic care mi se înfățișează ochilor. Chiar îmi vine să-mi dau palme pentru că n-am avut atîta minte să stau în pat și să trag aghioase.

De-abia întredeschid a doua ușă că lumea mi se pare din nou cuprinsă de coșmar. Mă încurajez spunîndu-mi că e doar o impresie și o împing pînă la perete. Un țipăt ușor îmi iese din gît. Am ajuns prea tîrziu. Paznicul Timofte zace într-o baltă de sînge.

— Dumnezeule !

Îmi întorc privirea și ies din cameră împleticindu-mă. Ajung în baie și deversez ce-am mîncat toată ziua prin diverse case de țărani cooperatori. Mă spăl pe față și-mi clătesc gura. Mă șterg cu prosopul și mă întorc din nou în camera unde stă țeapăn Timofte. Acum am însă puterea să mă uit mai bine la trupul care a fost pur și simplu măcelărit. Zeci de împunsături se zăresc în corpul său. Chiar lîngă el găsesc un cuțit.

— Nu se poate !

O clipă îmi vine să-l iau în mînă ca să mă conving că nu visez. Apoi renunț. Mă uit mai atent prin cameră. Pereții sînt împroșcați cu sînge. Pe unul dintre ei stă scris : „Vă omor pe toți".

Pe jos găsesc o radieră frumoasă. Sînt înnebunit după radierele frumoase. Nu pot să nu le remarc.

— Andrei ! Ce faci acolo ?

E glasul Mirelei. N-a mai avut răbdare și a venit după mine. Dintr-un salt, sînt în camera vecină.

— Nu intra ! Timofte a fost ucis !

— Nu se poate !

— Ascultă, fetițo ! N-am timp de tine, așa că te rog să nu leșini. Trebuie să anunțăm miliția. Du-te mai bine în mașină și așteaptă acolo.

— Andrei ! N-ai făcut-o tu !

Ochii ei mari mă privesc precum cei ai unei căprioare rănite ; cel puțin așa s-ar exprima un scriitor care se respectă. Eu nu mă respect, așa că rînjesc :

— Ba eu am făcut-o ! Din gelozie ! Am văzut cum schimbați ieri seară ocheade și n-am rezistat. Ce vrei, sînt un temperament coleric.

Și o împing afară din casă.

După ce rămîn singur, trag puternic aer în piept, ca să-mi fac curaj și formez numărul de la miliție.

4

De zece minute sînt cu Mirela în mașină.

Picăturile de ploaie alunecă în pîrîiașe pe parbriz. Nu rostim nici o vorbă. Fata și-a pus capul pe genunchi și pare că doarme. Eu mîngîi nervos volanul și e poate pentru prima oară cînd îmi pare rău că nu fumez. Altfel, liniște și pace, ca-ntr-un pastel autumnal.

Ce-o fi vrut să-mi spună Timofte ?

Ce legătură e între el și mine ?

Deodată se aud în noapte urletele de sirenă ale mașinilor miliției. Peste cîteva clipe o Dacie în alb și albastru, cu o lumină albastră pe capotă oprește în dreptul nostru. Din ea sar trei inși. În curînd, în spatele Daciei mai oprește o mașină pe care scrie „Laborator criminalistic". Din ea mai apar încă doi bărbați.

Mă dau și eu jos din mașină și le ies în întîmpinare.

— Cine ești ? mă întreabă o voce răstită.

— Andrei Mladin.

— Dumneata ai anunțat cazul ?

Mă dau mai aproape ca să înțeleg cu cine vorbesc. E un căpitan mic de statură și rotofei, îmbrăcat cu o scurtă de ploaie. Simt cum mi se varsă adrenalina în sînge.

— Cu mine vorbiți ?

— Răspunde la ce te-ntreb !

— Atunci vorbiţi singur.

Apoi adaug :

— Nu răspund decît dacă mi se spune de ce se foloseşte tonul ăsta cu mine.

Căpitanul se întoarce către însoţitori :

— Vedeţi ce-i cu el !

Şi se repede spre casa lui Timofte urmat de un ins în halat alb.

Cei doi se apropie de mine. Sînt doi subofiţeri de aproape 1,90 m. Unul dintre ei are vreo sută de kilograme. E roşu în obraz şi faţa îi e brăzdată de o cicatrice. Celălalt e mai slab, dacă se poate numi astfel un colos de aproape 90 de kilograme. E bine proporţionat şi cu mişcări de felină.

— Deci, cine sînteţi ? mă întreabă tacticos ultimul ocolind cu grijă o băltoacă.

— Sînt ziarist. Sînt ziarist din Bucureşti, îi răspund eu dorindu-mi ca vorbele astea să fie miraculoase.

— O puteţi dovedi ? mă întrebă celălalt cu un glas în care se ghiceşte un început de consideraţie.

Mă scotocesc prin buzunare şi în portofelul burduşit cu multe acte şi foarte puţini bani descopăr legitimaţia de serviciu şi buletinul. Le întind spre cei doi încercînd să le feresc cît pot de stropii care continuă să cadă impasibili. Unul dintre ei le apucă, le cercetează la lumina lanternei şi apoi le întinde celuilalt.

— Uită-te şi tu, Marius. Omul are dreptate.

Marius aruncă şi el o privire în treacăt în actele mele. Încep să mă necăjesc că nu li se dă mai multă atenţie.

— Da, Toma, spuse el. Şi culmea e că îl cunosc din scris.

Apoi îmi zice, întorcîndu-se puţin spre mine cu aceeaşi graţie pe care nici nu-ţi vine s-o crezi că o are :

— N-aţi făcut dumneavoastră interviul cu violonista Mihaela Comnoiu ? Mi-a plăcut grozav !

O clipă mă înnegurez cînd îmi aduc aminte cîte am tras în urma acelui interviu. Dar, n-am încotro şi trebuie să recunosc în sinea mea că mă bucură audienţa pe care o au unele articole ale mele.

Mirela a ieşit din maşină. Cei doi abia acum o observă şi fac ochi mari.

— Dînsa cine e ?

— O prietenă, zic eu evaziv.

— Actele dumneavoastră ! se înclină Toma ceremonios în fața fetei.

Rămîn în ploaie cîteva clipe. Apa mi se scurge pe după guler. În casă s-au aprins toate luminile. S-au aprins şi la case învecinate. Cîţiva oameni au încercat să iasă în stradă, dar Toma şi cu Marius le-au făcut semn să rămînă în curţi. Fără să le pese de torentul din cer, continuă să privească de după garduri. Cîinele a-nceput din nou să latre. E curios că nu se mai aude nici un altul. Să nu fie decît unul în tot cartierul ? Ceilalţi să fie atît de obosiţi încît să nu catadicsească să mai caşte botul ? Cum să te mai simţi în siguranţă ? Dacă vin hoţii ?

Pe cer nu se vede nici o stea. E şi normal, ţinînd seama de condiţiile meteorologice.

În sfîrşit, căpitanul iese din casă.

— Ce-i cu el ?

— E ziarist. De la Bucureşti, zice în grabă Toma.

Căpitanul îmi ignoră complet prezenţa. Vorbeşte din nou cu cei doi.

— I-aţi văzut legitimaţia ?

— E-n regulă.

— Buletinul ?

— N-are trecută grupa sanguină pe el.

— Daţi-i o amendă.

O vede în cele din urmă pe Mirela.

— Cine-i ?

— Îl însoţesc pe dînsul, îşi ia inima-n dinţi să răspundă Mirela.

— De cînd vă cunoaşteţi ?

— De... De ieri.

Cei trei se privesc semnificativ.

— Aha, zice căpitanul. Bine. O să lămurim totul la secţie. Vin şi eu după ce termin pe-aici. Şi nu vă lăsaţi intimidaţi. Legea-i lege pentru orice cetăţean. Fie el şi ziarist.

5

Toma şi Marius şi-au scos pelerinele de ploaie şi le-au atîrnat în cuiere. Apoi au cerut unei femei în halat albastru cafele şi s-au aşezat la birouri rîzînd. Sorb tacticoşi din licoarea aburindă şi îşi povestesc ceva deosebit de amuzant din moment ce chicotesc la aproape fiecare cuvînt. Pe mine şi pe Mirela par să ne fi uitat, după ce am refuzat să ne înfruptăm şi noi din deliciile Orientului.

E aproape ora două noaptea. Mi-e un somn năprasnic. Ochii mi se-nchid de parc-ar fi sudaţi. De enervare, simt cum mi se accentuează deviaţia de sept.

Se aude apropiindu-se o maşină a miliţiei. După cîteva clipe în birou îşi face apariţia Mardare.

— Ei, zice el aşezîndu-se la un birou, să vă aud povestea. S-o spuneţi scurt şi exact, de parcă aţi scrie un articol. Daţi-i drumul ! Marius ! Fă procesul verbal !

Marius oftează.

— Tot eu ?

Dar vîră două coli cu indigo între ele în maşina de scris şi aşteaptă.

Căpitanul se uită la mine. Cumpăneşte în gînd ceva şi apoi zice :

— Cum spuneaţi că vă cheamă ?

— Andrei Mladin.

— Profesia ?

— Ziarist.

— Ce căutaţi la Timofte ?

În cîteva cuvinte îi istorisesc tot ce mi s-a întîmplat de cînd am primit telefonul paznicului.

Căpitanul pare să-mi dea crezare. Totuşi, mă întreabă cu o amabilitate suspectă :

— Nu ştiţi de ce v-a chemat ?

Dau din umeri a neputinţă.

— Nu. Nu ştiu. Pur şi simplu nu înţeleg ce-a vrut.

— O fi vreo farsă de beţiv, îşi dă el cu părerea.

— Nu cred. Părea într-adevăr speriat de ceva.

— În ultima vreme Timofte părea mereu speriat de ceva. Numai de votcă nu se speria.

Căpitanul și ceilalți doi rîd. Chiar și Mirela zîmbește. Mie însă nu-mi arde deloc să fac haz.

— Ei, sînteți liberi.

Cumva visez ?

— Liberi ?

— Ce ? Vă pare rău ? zice Toma și iese pe coridor.

— Haida, haida, intervine împăciuitor căpitanul. A fost un caz foarte simplu. Asasinul a și fost prins.

— Ce promptitudine ! Felicitări !

Mardare e însă modest.

— N-am nici un merit. Asasinul a lăsat atîtea probe împotriva lui încît n-a mai rămas decît să-l căutăm și să-l săltăm. O anchetă de rutină, zice el disprețuitor, părîndu-i parcă rău că nu s-a confruntat cu ceva mai acătării.

Mașina de scris a încetat să țăcăne. Marius îmi întinde foile.

— Semnați !

Mă conformez și mă ridic. Căpitanul se ridică și el.

— Ne-ați putea spune și nouă cine e criminalul ?

Mardare se uită la mine îndelung și zice :

— Îmi pare rău de el. Sincer îmi pare rău. Și nu atît de el cît de mama lui. E nebunul ! Miron !

— Eram sigur că pe el o să cadă năpasta, mormăi eu. Cei doi se uită la mine cu mirare.

— Ce vreți să spuneți ?

— Nu sînt deloc convins că el e criminalul. Prea multe probe sînt lăsate acolo ca să-l inculpe. Totul e o înscenare odioasă.

Căpitanul își iese din pepeni.

— Ascultați, domnule ziarist ! Vă rog cu tot respectul să nu vă vîrîți nasul unde nu vă fierbe oala. Și să nu mă-nvățați pe mine meserie. Vă închipuiți că dacă ați făcut la gazetă cîteva anchete, de-acuma gata, aveți și fler de detectiv ? ! Mai e mult pînă cînd o să aflați ce e viața cu adevărat !

— Și ce e viața ?

— Viața poate fi nu numai puf și roz. Viața nu e ca-n jurnalele dumneavoastră. În viață poate să apară cîte un

nebun care, săracul, n-are nici o vină poate, dar care ajunge să comită cine știe de ce o crimă. I s-a defectat o rotiță și în capul său totul merge brambura. L-a văzut lumea cum a intrat la Timofte pe la ora 22. Sînt martori de toată încrederea. Apoi, cuțitul cu care a fost omorît Timofte e cuțitul lui Miron. De asta ce mai ziceți ?

— Îi știu și eu cuțitul lui Miron. M-a amenințat cu el.

— Și ce ? Vreți să spuneți că nu-i al lui ?

— Ba e-al lui. E însă un amănunt care...

Cei din încăpere ciulesc urechea.

— E un amănunt care... repetă ca fermecat căpitanul.

— ...care spulberă teoria asta. Fiindcă ieri, cînd i-am văzut cuțitul, era tocit. Or, astăzi e ascuțit ca un brici.

Căpitanul răsuflă ușurat.

— Și ? Nu și-l putea între timp ascuți ?

— Asta-i treabă de meseriaș, zic eu în doi peri. Ar trebui să se găsească în oraș un tocilar care să afirme că ieri i-ar fi ascuțit cuțitul.

— O să-l găsim, n-aveți grijă. O să-l găsim, mă liniștește căpitanul. Dar mai e ceva.

— Ce mai e ? murmur eu.

— Cînd am dat de Miron era plin de sînge. Fac pariu că probele de laborator or să arate că e vorba de sîngele lui Timofte.

— Nu pun un astfel de pariu.

— De ce ? ridică din sprîncene căpitanul.

— Sînt sigur că sîngele e-al paznicului.

Mardare și cu Marius mă privesc stupefiați.

— Atunci, care ar fi problema ?

— Nu mai e nici o problemă. Putem pleca ?

— O clipă. N-ați văzut cu ce crimă bestială avem de-a face ? Numai un nebun ar putea comite un astfel de asasinat. Dealtfel, a recunoscut totul.

Insist.

— Putem pleca ?

Cu un gest seniorial Mardare ne arată ușa.

Pe coridor Toma fumează stînd lîngă o scuipătoare de metal. Pe o banchetă e Miron. Are cătușe la mîini. Hainele îi sînt ude și pe ele se zăresc urme de sînge. Cînd ne zărește, își ridică mîinile, cotrobăiește sub trenci căutîndu-și pistolul care probabil i-a fost confiscat și, negăsin-

du-l, ne împuşcă ţintindu-ne cu degetul. Apoi caută la brîu, iar nu găseşte nimic şi, ducîndu-şi mîinile la gură, trîmbiţează.

— Dă coloana sonoră mai încet, se răsteşte agale la el Toma.

Miron se uită cu ochi senini, îi zîmbeşte cu toată gura şi rosteşte cu o bunătate care contrastează cu grozăvia cuvintelor :

— Vă omor pe toţi.

Vreau să m-apropii de el. Toma însă îmi face semn cu mîna şi-mi zice :

— Nu-i voie să-i vorbiţi.

O iau pe Mirela de braţ şi ieşim pe uşă în ploaia rece.

6

Merg pe o alee dintr-un parc. E aproape seară. Razele soarelui se filtrează cu greu prin rămurişul des. Lîngă mine e Mirela. Veselă şi cu chef de joacă. Îmi zburleşte părul, apoi aleargă şi mă provoacă s-o prind...

Soneria telefonului mă smulge din acest vis agreabil. Încă plin de mulţumire, ridic receptorul de pe noptieră. Telefonista Cristinel — ochi verzi, păr negru, multe rotunjimi — îmi urează bună dimineaţa şi-mi ciripeşte că mă caută cineva din holul hotelului.

— Dă-mi legătura, zic eu.

Peste cîteva clipe vorbesc cu o persoană care face să-mi piară tot somnul.

— Domnule Mladin ! se tînguie o voce de femeie. Aici e mama lui Miron. Vă rog să mă ajutaţi ! Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Cobor îndată !

Glisez în viteză jos din pat şi dau mai întîi draperiile la o parte. Pe geamul ud văd cum ploaia continuă să ţăcăne pe acoperişurile roşii şi verzi ale oraşului. Oftez şi mă reped în baie. Cu ultimii stropi de apă caldă din

această dimineață reușesc să capăt o față cît de cît omenească după o noapte nedormită. Mă uit la ceas : e ora nouă. Încui ușa cu grijă și cobor cu liftul. Lîngă recepție văd o femeie ca la vreo 50 de ani îmbrăcată cuviincios și modest. Mă îndrept spre ea.

— Dumneavoastră sînteți mama lui Miron ?

— Eu. Ajutați-mă, domnule Mladin ! Vă implor ! Vă dau ce-mi cereți, numai ajutați-mă !

— Liniștiți-vă ! Haideți să stăm pe canapeaua asta.

Fata de la recepție se uită disprețuitoare la noi. Are o coadă de cal pe care și-o tot azvîrle încolo și-ncoace. Crede că e șic. În ochii ei am scăzut probabil cu mult dacă sînt văzut în compania unei bătrîne umile.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

Bătrîna izbucnește în plîns.

— L-au arestat pe băiatul meu. Pe Miron. Băiatul nu e în stare să omoare o muscă, darmite un om. Și cu atîta sălbăticie.

Își scoate dintr-o mînecă o batistă și își șterge ochii.

— Am auzit că ați fost și dumneavoastră acolo. Spuneți-le că nu e Miron vinovat. N-are el inima asta. De cînd l-a lovit boala n-a făcut nici un rău. Se joacă numai cu pistolul ăla cu capse. E un copil.

— De cînd e bolnav ?

— De zece ani.

— E-adevărat că i se trage de la învățat prea mult ?

— Poate. Nu știu. E drept că-i plăcea învățătura. Era tare ambițios, sărăcuțul. Mereu zicea cînd mă vedea cum mă chinuiesc că o să ajungă el mare și că are să mă țină numai în puf. Că o să bat din palme și că o să mi se aducă tăvi cu dulcețuri și cafele și eu n-o să stau toată ziua decît în fotoliu și o să ascult muzică. Zicea că nu se poate să nu ieșim din văgăuna asta și să nu ajungă el un doctor vestit. Că o să scăpăm de sărăcie și că n-o să mai rîdă lumea de noi. Era atît de bun și visa la atîtea încît mă convingea și pe mine. La un moment dat chiar ajunsesem să cred că așa va fi. Mă făcea să uit și că l-am pierdut pe bărbatu-meu cînd Miron avea doar doi ani, și că m-am chinuit atîta vreme să-l cresc și să nu simtă că el nu are ce au ceilalți copii. Pînă cînd, acum zece ani, a dat amarul peste noi. S-a dus totul... L-am pierdut

pe Miron. Nici nu mai ştie cine sînt. Hoinăreşte toată ziua pe străzile oraşului şi trage cu pistolul cu capse. Nu ştiu ce tot caută. Nu-şi găseşte deloc liniştea. Dar ce să aibă el cu Timofte ? Ce i-a făcut lui Timofte cînd paznicul a fost printre puţinii care nu au rîs de el, nu l-au înjurat şi nu l-au scuipat ?

— De dormit unde dormea ?

— Vine acasă întotdeauna seara. Mănîncă puţin şi se culcă. Mai mănîncă şi prin oraş. Mai sînt oameni miloşi. Se uită cu ochi mari la lucrurile din camera lui unde a strîns păpuşi, arme, tot felul de jucării. Se joacă pînă adoarme.

Am o străfulgerare de geniu. Ce vreţi, mi se mai întîmplă şi mie să fiu strălucitor dimineaţa, deşi în general în primele ore de după somn nu e mare diferenţă între mine şi un hipopotam adult.

— Îi mai place să citească ?

Bătrîna îşi încetează plînsul şi-mi zîmbeşte cu tristeţe.

— Vai, domnule. Glumiţi. Băiatul ăsta care citea o carte pe zi nu mai ştie literele. Se uită la cărţi ca la nişte jucării. Nu ştie la ce folosesc.

Brusc îmi aduc aminte scena din librărie. Miron cu o carte în mînă. Încercînd să-şi amintească la ce e bună. Întorcînd-o în fel şi chip şi neizbutind să-şi dea seama cu nici un preţ, spre hazul vînzătoarelor. Dar ceva din străfundul conştiinţei lui încercînd să iasă la suprafaţă.

— Nici de scris nu ştie să scrie ?

— De-abia ştie cum îl cheamă... Vă spun, a uitat totul. Doctorii care l-au văzut au zis că are mintea unui copil de cinci ani.

— Atunci înseamnă că...

Nu-mi mai continui gîndul. Femeia se uită însă la mine cu speranţă.

— Înseamnă că ?... Spuneţi-mi, ce înseamnă ?

Mă apucă de mîini. Ale ei sînt roşii şi zbîrcite. Îmi aduc aminte că spală rufe.

— Nimic.

În sinea mea îmi dau seama că în cazul ăsta Miron n-avea cum să scrie cu sînge pe perete „Vă omor pe toţi".

Un zîmbet de satisfacţie mi se citeşte pe obraz. Mama lui Miron se uită la mine şi mai capătă şi ea inimă.

— O să ne ajutaţi, nu-i aşa ? Sinteţi un om bun ! Se vede că sînteţi un om bun.

Haida-de ! M-am uitat deseori în oglindă dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că faţa mea e cea a unui om cumsecade. Din contra, îmi aduc aminte de discuţia dintre două făpturi pe lîngă care treceam :

— Îl vezi pe ăsta ? E Mladin.

— Nostim tip !

— Da, dar al dracului.

Mă încrunt puţin ca să par mai aspru şi încep din nou să-mi pun în funcţiune meningele. Celulele mele nervoase au nevoie de un scurt masaj fiindcă s-au cam lenevit în ultima vreme. E drept, în capul meu nu sînt decît statistici de la judeţ şi de la bază, ce contribuţie au avut pionierii şi femeile la strînsul recoltei şi alte minuni de astea.

Am o metodă infailibilă de a-mi reintroduce vigoare în scoarţa cerebrală : mă gîndesc la redactorul meu şef.

Şi de data asta metoda se dovedeşte a fi fără greş. Îmi revine în memorie scena de pe stradă. Deci, Miron m-a ameninţat mai întîi cu pistolul. Apoi a scos de la brîu cuţitul. După aceea a trîmbiţat... Ceva nu e însă în regulă. A doua oară l-am văzut în librărie răsfoind o carte pe care o privea cu ochi mari. M-a zărit, a scos pistolul, apoi a căutat cuţitul... Ba nu, asta e !

Îmi vine să-mi ofer un whisky cu gheaţă la barul de la parterul hotelului Minerva.

— Asta e, şoptesc eu numai pentru mine însumi. Aici nu se leagă ceva. Miron a dus mîna la curea să scoată cuţitul însă nu l-a scos. Şi nu l-a scos pentru că nu-l mai avea. Asta e !

Îmi aduc aminte de figura lui mirată cînd a cotrobăit la brîu, expresie care a dispărut cu iuţeală după ce şi-a găsit trîmbiţa.

Nu mai avea cuţitul fiindcă îl pierduse. Sau, poate, i se furase. Desigur, cineva binevoitor îşi dăduse seama de uzura înaintată a pumnalului Căpeteniei apaşilor şi

a vrut să-i facă o surpriză ascuţindu-i lama, făcînd-o ca de brici.

Probabil că pe chipul meu s-au derulat în viteză o sumedenie de gînduri fiindcă mama lui Miron se scoală brusc de pe canapea şi-mi spune :

— Înţeleg că v-am trezit prea devreme... Poate că sînteţi obosit... Mai vorbim noi.

Redevin un om cu o înfăţişare normală şi o bat încetişor pe mîna mîncată de leşie :

— Fiţi fără grijă, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l salvez pe Miron. Aveţi încredere în mine !

Femeia se uită la mine nu prea convinsă. Îşi potriveşte mai bine broboada şi se îndepărtează. „Generalul" se face că se uită în altă parte şi o lasă să-şi deschidă singură uşa. Fata de la recepţie caută din nou să-mi atragă atenţia fluturîndu-şi coada de cal.

Eu însă mă gîndesc că de fapt am rostit nişte vorbe în vînt. N-am cum s-o ajut. Tocmai acum mi-am adus aminte de radiera aia blestemată. E clar că Miron a trecut pe-acolo. Doar cu ochii mei l-am văzut cum a cumpărat-o şi a vîrît-o în buzunar. După care a pierdut-o la locul crimei. Şi, ce să mai zic de vecinii care susţin că a intrat la Timofte ? Iar hainele lui pătate de sînge...

Oftînd, intru în braserie şi-mi dau seama că nu merit nici măcar o votcă.

Doar o ceaşcă de cacao cu lapte şi două ochiuri prăjite. De chifle nici nu m-ating. Mai ales că sînt dintr-acelea cu care se pot pava străzile.

7

Ce duminică plicticoasă ! Mă plimb ca un leu în cuşcă prin camera hotelului şi nu ştiu ce să fac. Mi-e cam urît cînd nu sînt printre cărţile mele. La televizor e tocmai ora satului.

Oftînd, ridic receptorul şi cer telefonistei să-mi formeze 2-2256.

— Mirela ? întreb eu cu tonul unui motan care-şi invită iubita pe un acoperiş fierbinte. Nu m-ar mira să-ncep să şi torc.

Glasul Mirelei răsună speriat :

— Da. Ce s-a mai întîmplat ?

— Nimic, surioară, o liniştesc eu. Mă plictisesc. Nu vrei să mişunăm împreună prin peisaj ?

— Iată prima propunere înţeleaptă pe care ai făcut-o şi tu de cînd ne cunoaştem, mă laudă fătuca. Vii să mă iei ?

— Azi nu circul.

— Atunci vin singură. Să ştii însă c-am mîncat usturoi.

— Ador usturoiul. Şi o să-ţi dau mereu să mănînci ca să nu te săruţi cu alţii.

— Ne vedem în faţa hotelului ?

— Nu. În bar.

Nu întîrzie mai mult de jumătate de oră. E îmbrăcată absolut trăznitor ; pantaloni albi, un pulovăr alb cu guler colant şi o hăinuţă care se prinde cu clape. Cînd o văd, toţi cei din local se opresc din conversaţie şi se uită la ea. Fetele o cîntăresc din ochi cu invidie iar bărbaţii cu priviri lacome. Unul dintre ei nu se stăpîneşte şi strecoară printre dinţi :

— Asta zic şi eu anatomie. Nu cădeam la medicină dacă o aveam ca material didactic.

— Mie îmi spui asta ? Să ştii că am şi eu ochi să văd, i-o retez individului care îşi vîră clonţul din nou în pahar de unde ciuguleşte un lichid verzui. Fii atent să nu-ţi leg invers conexiunile inverse.

Apoi mă adresez Mirelei :

— O votcă mică ?

— De ce nu ? Am mai băut şi nu mi-a făcut rău. Tu nu bei ?

— Doar n-am crescut aşa înalt numai cu lapte. O să tactilez şi eu un pahar.

Se urcă lîngă mine pe scaun şi aşteaptă ca barmanul să-i întindă paharul. Îl ia de pe tejghea, se uită la mine şi zice cu un glas care şi unui moşneag i-ar schimba grupa sanguină :

— Auguri !

Nici eu nu știu doar dialectul daco-român.

— Cheese !

Bem în tăcere ! Apoi punem paharele înapoi pe tejghea. Un tonomat șoptește o melodie languroasă.

— Ce știi de Miron ?

— Nimic. A venit azi dimineață mama lui la mine. Cică să-l apăr. Cum să-l apăr ?

— Chiar e vinovat ?

— Mai mult ca sigur.

— Dar pînă acum n-a avut nici o ieșire violentă.

— Poate că i-a mai cedat vreo rotiță, vorba lui Mardare.

Deodată, blonda mea devine neliniștită.

— Hai de-aici ! Mă sufoc !

Terminăm ce-a mai rămas în pahare, plătim și ieșim în stradă.

— Nu mai contenește, murmură Mirela lipindu-se de mine și desfăcînd umbrela. Dulcea și singulara ei umbrelă transparentă.

— Ce ?

— Ploaia. N-am pomenit de cînd sînt asemenea averse. Care nu-s deloc locale, chiar dacă nu-s însoțite de descărcări electrice.

Pășim pe trotuarul ud, ocolind pe cît cu putință băltoacele. Mi se pare mie sau Mirela se lasă mai greu decît ar cere protocolul pe brațu-mi de oțel ?

— Unde mergem ?

— În parc.

— În parc ? Brr ! Ce idee ! Pe vremea asta !

— O să vezi ce frumos e.

Intrăm în parc pe o poartă largă, din fier, dată temeinic în lături. Pe aleile acoperite de frunze uscate și ude se zăresc puțini trecători. În copaci au mai rămas vestigii ca o amintire a verii, cum ar spune cineva sentimental. Cîteva păsări caută adăpost zgribulite pe sub crengile mai bine crescute. Ploaia curge în continuare ca un blestem, cum ar spune altcineva, la fel de duios.

La un moment dat aleea se lărgește brusc și devine un platou de ciment. O roată mare domină întreaga priveliște. Scaunele ei ude sînt suspendate în văzduh și clătinate doar de vînt. Alături au încremenit călușeii.

Nimeni în jurul lor. Ceva mai încolo cîțiva părinți cu copii își așteaptă rîndul să pătrundă într-o rachetă care se tot mișcă chipurile într-un drum spre lună. Îmi vine să le strig că au greșit ținta, dar mă las păgubaș. Pe un traseu acoperit se învîrt pe motociclete vreo zece copii. Cea mai mare înghesuială e la mașinuțe. Micii șoferi își lovesc fără complexe liliputanele turisme capitonate pe marginile exterioare cu o bandă groasă de cauciuc care atenuează șocurile. Se pregătesc, cum s-ar zice, pentru viață. Din difuzoare năvălește o muzică dată la maximum. Cîteva țigănci vînd semințe de bostan, semințe. La mai multe tonete se găsesc crenvurști fierbinți. Zic într-o doară :

— În orașul ăsta sînt atîția crenvurști cum n-am văzut niciodată.

Mirela rîde.

— Ce-i rău în asta ?

Nu-i răspund. În sinea mea îi dau dreptate. Dar am mîncat atîția crenvurști de cînd sînt în Marna încît prefer să iau o vată de zahăr. Îi ofer și Mirelei una.

— Hai să-ți mai arăt ceva, mă trage ea de mînă după ce aruncăm la coș bețele pe care a fost înfășurată vata.

Ajungem în fața unei săli impunătoare pe frontispiciul căreia aleargă litere de neon : Sala jocurilor.

— Ce-i aici ?

— Stai să vezi.

Plătim o intrare de 10 lei per/persoană și ne pomenim într-o sală spațioasă și bine îngrijită. Chiar la intrare sînt vreo zece mesuțe cu scaune mici la care mai mulți indivizi beau cafele. Ochii lor tulburi îmi dovedesc că au multă nevoie de un reconfortant. Ceva mai încolo, de-a lungul pereților, se înșiră, de-o parte și de alta a sălii, douăzeci de aparate de pocher mecanic. În mijloc sînt flipere și alte aparate a căror funcționalitate îmi scapă pentru moment. La o masă de biliard se pare că s-a încins un joc strașnic.

— Dar aici e Las Vegas, fetițo ! fluier eu admirativ.

— Nu-i așa că-i frumos ? spune cu mîndrie Mirela.

Mai rămîne să spună doar că „Noi, tinerii din oraș, am construit-o !".

La toate aparatele se joacă în draci, cîte patru, cinci inşi. De la difuzoare ascunse răsună o muzică frenetică. Simt cum mă furnică palmele.

— Hai să jucăm şi noi !

— Mai întîi să dăm o raită pe la bar.

— Dar eu nu beau cafea, protestez eu. Du-te tu. Pînă atunci încerc să fac rost de nişte fise.

Mirela începe să rîdă. Rîde în aşa fel încît deodată mi se pare c-am dat ochi cu cel mai mare imbecil de pe planetă şi acesta nu e altul decît cel dintr-una din oglinzile uriaşe în care tocmai mă uit.

— Naivule ! În ceşti e coniac, nu cafea !

— Serios ? Atunci chestia aia ce e ?

Şi-i arăt o inscripţie uriaşă atîrnată de perete : Consumarea băuturilor alcoolice interzisă.

— Ce să fie ? Praf în ochi.

După ce sorbim cîte o ceaşcă de coniac şi ne umplem buzunarele cu fise, ne alipim de un grup de la o maşină de unde au plecat doi care au renunţat să joace şi începem să tragem la manetă. Prin faţa noastră, pe ecranul maşinii, se rostogolesc imaginile cireşelor, lămîilor, portocalelor, dar niciodată ele nu se aliniază în formaţia dorită.

— Azi n-a cîştigat nimeni în toată sala, mormăie cu năduf cineva.

Îi dau ultima fisă Mirelei. Trage de manetă, se aude un zuruit însă formaţia care iese nu înseamnă nimic.

— Stai să mai fac rost de fise !

— Nu, Andrei. Te costă prea mult. Mai bine ne plimbăm prin sală şi ne uităm la ceilalţi.

De la o vreme, privirile mi se-ncrucişează fără voie cu cele ale unui bărbat înalt şi blond. Îmi spun că-i doar o impresie aşa că nu dau prea multă importanţă faptului.

Între timp, zăresc cîteva uşi, prin care intră şi ies oameni.

— Acolo ce-i ?

— Camera cu videocasetofoane.

— Videocasetofoane ? Cîte sînt ?

— Cinci. Dar n-am chef să văd nici un film.

— Cît costă intrarea ?

— 20 de lei.

Devin melancolic.

— E frumos aici, nimic de zis, dar parcă am intrat în raza unui aspirator care absoarbe banii.

O uşă îmi atrage atenţia. E la fel ca toate celelalte, numai că în faţa ei stă o huidumă bine îmbrăcată care, după cîte am impresia, nu-i lasă să intre pe toţi.

— Dar acolo ce-i ?

— Biblioteca, dă nepăsătoare din umeri Mirela.

— Biblioteca ? Interesant. N-am mai citit o carte de cînd am ieşit din spital.

Şi mă apropii de rinocer.

— Domnul ? mă chestionează el politicos.

— Vreau să intru.

— Vă rog să-mi arătaţi legitimaţia, adaugă el cu aceeaşi curtuoazie, ale cărei reguli le-a învăţat probabil la curtea Angliei.

— Legitimaţia ? Poftim !

Îi întind legitimaţia de ziarist.

Rinocerul se uită la ea ca şi cum abia acum ar fi învăţat să citească. Peste cîteva clipe însă un rînjet fioros i se lărgeşte pe faţă.

— Flăcăule, tare mi-e teamă că noi doi n-o să ne înţelegem.

— Cine a spus că doreşte asta ? îl întreb eu leneş deşi presimt că, în curînd, podeaua, cu toate că străluceşte ca o oglindă, va mai fi lustruită şi cu subsemnatul.

— Flăcăule, flăcăule, cine te-a învăţat pe tine că trebuie să te porţi urît cu oamenii mari ? Aud ? Cine te-a învăţat ? Legitimaţia se confiscă, mai adaugă el şi o bagă în buzunar. După care se uită gînditor la pumnul său drept şi îl repede fulgerător spre falca mea.

Diferenţa de greutate e net în favoarea lui. Mă las atunci pe vine, ca şi cum tocmai aş fi observat că mi s-a dezlegat un şiret la pantof şi vreau să-l închei. Rinocerul nu-şi mai poate opri elanul şi loveşte în gol. Ca să-l ajut să vină mai repede în contact cu podeaua, în clipa în care trece ca un buldozer pe lîngă mine, întind distrat piciorul, dorind parcă să examinez dacă l-am făcut bine nodul de la pantof. Huiduma se aşterne pe burtă şi străbate cîţiva metri pe secundă pe parchetul lucios într-o

mişcare rectilinie uniform accelerată pînă se izbeşte cu scăfîrlia de o coloană. Întreaga clădire e cuprinsă de un tremur uşor.

— Mi se pare mie sau e un seism ? o întreb pe Mirela care mă priveşte cu ochii pe jumătate îngroziţi şi pe de altă parte veseli. Ţi-am zis doar să stăm acasă sub o grindă.

Huiduma s-a adunat de pe jos. În frunte i-a apărut un cucui. În coloana lambrisată de care s-a izbit s-a ivit o fisură. E legea compensaţiei : Nimic nu se pierde, nimic nu se cîştigă. Cel puţin aşa pretinde Lomonosov.

— Te distrug ! grohăie rinocerul şi se avîntă impetuos spre mine.

Acum realizez că asta-i lipsea : cornul. Mă îndrept şi eu în fugă spre el. Dar chiar în clipa în care huiduma crede că mă izbesc de învelişul chitinos care-i ţine loc de piept, fentez ca la coridă, pun o nouă piedică, îl las să se-mpleticească şi tocmai cînd e gata să cadă, îmi avînt pantoful drept în găleata care-i ţine loc de cap.

Atunci se aude un urlet de moarte. Toţi din sală îngheaţă. Nimănui nu-i mai pasă de cîştig şi se înghesuie să vadă minunea.

Rinocerul tropăie din nou spre mine. A înşfăcat din mîna cuiva un baston şi îl ţine ridicat deasupra capului ca pe un tomahawak. Ochii îi sînt injectaţi de furie.

— A, domnul preferă duelul cu arme clasice ? En garde, atunci, monsieur. En garde ! Şi fii atent că ai făcut două greşeli personale. La a treia eşti eliminat. Akai ! Akai ! Turcii răcnesc, sărind pe noi o sută...

Şi încep să mă pregătesc de un duel imaginar. Dar inima mi s-a făcut cît un purice. Poate şi mai mică. Nici cei de la dezinsecţie n-ar mai găsi-o.

De data asta nu mai vine năvalnic, ca un rîu de munte. Înaintează cu prudenţă spre locul unde mă aflu. Mă dau înapoi spre uşa pe care o păzise pînă mai adineaori. Cînd simt clanţa în spatele meu, duc o mînă la spate şi apuc de ea cu nădejde. Speranţa mea creşte cînd aud dincolo de uşă paşi. Între timp, rinocerul s-a apropiat cu bastonul ridicat deasupra capului. Cînd crede că e la distanţă potrivită, îl abate ca un trăznet. Aşa lovea

probabil Mihai Viteazul cu barda. Numai că el dădea cu stînga. În aceeaşi clipă deschid uşa şi mă retrag sfios după ea. Scot totuşi capul ca să contemplu prăpădul. În pragul uşii a apărut un om de statură mijlocie, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu cămaşă albastră şi cravată roşie. Pentru a evita să-l lovească, rinocerul se apleacă spre stînga şi se prăbuşeşte pentru a treia oară la pămînt.

— Ca şi lui Anteu, se pare că îi prieşte mult contactul cu pămîntul, spun eu ieşind de după uşă. N-am eu chiar centura neagră cu diamante, dar uneori mă descurc.

— Cine eşti dumneata ? mă întreabă cu severitate Costum albastru.

Are o faţă de parcă tocmai ar fi fost împuşcat prin vizorul uşii.

— Ziarist din Bucureşti. Dovada se află în buzunarul rinocerului. I-a plăcut atît de mult legitimaţia mea încît a vrut s-o păstreze. Tocmai încercam să-l lămuresc că altfel de suveniruri ar trebui să colecţioneze fiindcă e deja băiat mare, cînd aţi apărut dumneavoastră. Cu cine am onoarea ? ar fi întrebat un calaver medieval ridicîndu-şi viziera. Eu, pur şi simplu, vă întreb doar atît : Cine sînteţi, vă rog ?

— Ridică-te ! Dă-mi legitimaţia !

Rinocerul aruncă flăcări pe ochi ca o formaţie de luptă contra pompierilor. Îşi recapătă cu greu staţiunea bipedă şi îi întinde patronului legitimaţia.

Costum albastru o studiază cu atenţie. După care mi-o înapoiază şi-mi zice surîzînd larg :

— Vă rog să ne iertaţi. A fost o neînţelegere. Nu vreţi să poftiţi în biroul meu ? Mă numesc Marin Bodea şi sînt şeful jocurilor din oraş.

— Vedeţi, nu sînt singur, îi spun eu arătînd stînjenit spre Mirela. Sînt cu cineva de sex opus dar foarte de acord cu mine.

— Nu face nimic. Îmi pare bine de cunoştinţă, duduie. Veniţi după mine. Permiteţi-mi să o iau înainte.

Mirela se uită la mine, eu mă uit la Mirela, dăm amîndoi din umeri şi-l urmăm. Cînd trec prin dreptul rinocerului, nu mă stăpînesc şi-i strecor printre dinţi :

— Rino, cînd ai să ajungi din nou la limbajul articulat, să uiţi doar un singur cuvînt : legitimaţie.

În urma mea nu aud decît un grohăit. Presupun că la acest sunet tremură doar ghinda din stejar.

8

Biroul lui Bodea e lambrisat cu lemn de bună calitate. Înainte de a ajunge aici am trecut printr-una din camerele unde se afla un videocasetofon la care rula *The day after*. N-am rezistat prea mult să văd cum se carbonizează cîteva tinere din pricina exploziilor atomice. Am o altă idee în legătură cu menirea lor pe planetă aşa că m-am grăbit s-ajung mai repede la bibliotecă. N-aş fi crezut c-am să descind în Oxford Library, dar ce-am văzut m-a uluit. În mijlocul unei săli patrate, cu latura de 20 de metri, se afla o masă mare. La ea trona un bibliotecar care se uita în nişte fişe. La cele zece mesuţe se aflau cam vreo douăzeci de cititori cufundaţi în lectura unor tomuri se pare pasionante. De-a lungul pereţilor — rafturi mari pline cu cărţi.

— Am avut următoarea idee, s-a precipitat Bodea să explice : organizarea unei filiale a bibliotecii din oraş. Am adus cele mai captivante noi apariţii. Nu împrumutăm pentru acasă, fiind exemplare puţine. Dar aici vine omul, se plimbă, mai joacă şi la maşinile alea şi mai şi citeşte două-trei ore. Nu credeţi c-am făcut bine ?

— Excelentă idee.

Acum stăm în biroul lui Bodea şi sirotăm cîte un coniac Hennesy. M-am cufundat într-un fotoliu în timp ce Mirela s-a aşezat pe o canapea. Bodea stă la masa lui de lucru unde domneşte o ordine deplină. Îmi atrage atenţia o radieră de pe masă, aidoma celei pe care am zărit-o în mîna lui Miron.

— Superbă radieră ! exclam eu fără voie.

Bodea se uită la mine ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu cumva îmi bat joc de el.

— Găsiţi ? Poate. Sînt pline librăriile din oraş de astfel de radiere. Dacă vreţi, v-o dăruiesc.

— Să nu vă mire că mi-o însuşesc, zic eu ceremonios.

Devine şi el protocolar.

— Vă rog din nou să ne scuzaţi pentru incidentul de-adineaori. În fond, omul meu nici nu e aşa de vinovat. Are consemnul să nu-i lase să intre în bibliotecă decît pe cei cu legitimaţii. Altfel, ar intra orice nepoftit.

— Dacă înţeleg bine, e ca un fel de club...

— O, nici chiar aşa. Însă avem grijă să nu ne pice pe cap toţi derbedeii.

Sorbim în tăcere din coniac. E parfumat şi cu mult mai bun decît cel pe care l-am băut la bar.

— Aş vrea într-o zi să revin pe-aici. Poate scriu ceva de tot complexul ăsta. Mi se pare o realizare frumoasă.

— Nu-i aşa ? Poftiţi cînd vreţi. Acesta e numărul la care mă puteţi găsi.

Îmi întinde între două degete fine o carte de vizită. O vîr cu grijă în portofel.

— Ei, vă lăsăm. Cred că aveţi mult de lucru într-o zi de duminică.

— Rămîneţi mai multă vreme în oraş ? mă întreabă Bodea în timp ce ne conduce spre ieşire.

— Probabil că da. Nu se ştie însă niciodată, îi spun eu rîzînd.

Rîde şi el, mai mult de complezenţă. Chiar la uşa pe care o păzeşte în continuare rinocerul, mă aplec din nou, ca şi cum mi s-ar fi desfăcut iarăşi şiretul. Mă benoclez cu atenţie la prag, fiindcă mai înainte mi s-a părut c-am dat cu piciorul de ceva proeminent, care contrastează cu minuţia cu care e lucrată întreaga hardughie. Şi nu mă miră deloc, fraţilor, cînd văd că e vorba de un buton minuscul. Dar ce să faci cu un buton pe care pentru a-l apăsa trebuie să te apleci pînă la pămînt ? Numai dacă nu cumva e pus aşa de jos special pentru a fi apăsat cu piciorul.

Mă ridic încîntat de descoperire. Bodea mă întreabă amical, ca şi cînd ne cunoaştem de cînd lumea :

— Nu jucaţi ?

— Ne-am terminat fisele, spune iute Mirela.

— Adu nişte fise, îi spune Bodea rinocerului.

Acesta se scotoceşte prin buzunare şi îmi pune în palmă o fisă ca şi cum mi-ar înmîna un şarpe cu clopoţei. Îi dă şi Mirelei una.

— Veniţi la maşina asta !

Mai întîi introduce fisa Mirela. Trage de manetă. O clipă nu se petrece nimic. Apoi se aude un zornăit şi cele trei portocale se aliniază cuminţi. O sirenă izbucneşte în maşină.

— Patru sute de lei, şopteşte o voce de lîngă mine.

— Aveţi noroc, domnişoară, aveţi noroc. Haideţi să vedem cum se descurcă şi cavalerul dumneavoastră.

Şi mă trage la o altă maşină. Chiar înainte de a introduce fisa ştiu sigur că o să cîştig.

Încasez banii şi apoi îl caut cu privirea pe bărbatul blond cu ochi albaştri. Dar nu-l mai văd nicăieri.

9

Monica îmi dă deşteptarea la ora şapte, aşa cum lăsasem vorbă la recepţie. În loc de gimnastica de dimineaţă, îmi supun meningele unui intens masaj intelectual. Fiindcă pur şi simplu nu înţeleg nimic. Ce l-a determinat pe Bodea să ne lase să cîştigăm opt sute de lei ? Numai pentru a nu ieşi scandal ? Şi cum de-am cîştigat deodată atîţia bani după ce-am irosit nu ştiu cîte fise ? Veţi spune că e la mijloc hazardul. De-acord, my friends, dar ceva nu e totuşi în regulă. Tare îmi face impresia că maşinile acelea îi aleg pe cei care trebuie să cîştige. Iar cel mai mult mă intrigă biblioteca. Nu prea miroase a sală de lectură. Cei din sală nu păreau nişte cititori pasionaţi. Cel puţin unul dintre ei mi-a atras privirea de la început. Întorcea paginile mecanic. Nici măcar nu se ostenea să citească, aşa de puţin îl interesa ce-i scris acolo.

O să spuneţi că fiul doamnei Mladin se crede cu prea mult fosfor în cerebel. Vă asigur că nu-i aşa. Mai ales că

nu vreau să dau lumină, ci să pun cap la cap nişte date care nu vor să se lege nicidecum.

Îmi aduc aminte de inscripţia pe care am zărit-o la intrarea în oraş : „Vă dorim să petreceţi cele mai frumoase ore din viaţa dv. în oraşul Marna". Chiar că sînt cele mai plăcute din cîte am trăit.

Oftez, mă dau jos din pat, fac un duş şi mă rad. Mă îmbrac cu un costum de blugi, singurul care ţine la tăvăleală pe teren, şi cobor în holul hotelului. Nu-mi arde de mîncare, aşa că ies iute în aerul jilav. Trecătorii se grăbesc zgribuliţi sub ploaia care parcă durează de veacuri. Pîrîiaşe murdare se scurg pe lîngă trotuare. În staţia de autobuz e o asemenea înghesuială încît mă hotărăsc să merg pe jos pînă la miliţie. Acolo mi-am lăsat maşina în noaptea cînd l-am găsit pe Timofte ucis. Fiindcă duminică nu circulam, Mardare cel amabil mi-a interzis s-o folosesc cîteva sute de metri pînă la hotel. În drum, de la o tonetă, iau totuşi un crenvurşti şi-l mănînc în mers. Pe parcursul unui kilometru mă amuz să număr cam zece tonete unde se vinde aşa ceva. Îmi face impresia că întreg oraşul, de cînd se trezeşte şi pînă cînd adoarme, înfulecă la crenvurşti ca un tîrg de nemţi bine hrăniţi.

Dacia mea 1310, cu numai 5 000 de kilometri la bord, pe care o am în locul celei sfărîmate în prăpastie, se află în parcajul miliţiei. Scot cheile din buzunar şi dau să deschid portiera din stînga. Tocmai atunci răsună lîngă mine o voce :

— O ! Marele ziarist ! Am auzit că faci ravagii. Vuieşte lumea că l-ai făcut K.O. pe cel mai mare bătăuş din oraş.

E Marius. A ridicat capota unei maşini a Miliţiei şi controlează cu o tijă nivelul uleiului. Mai adaugă ulei la motor şi apoi trînteşte capota la loc.

— S-a bătut singur, mormăi eu. Nici n-am pus mîna pe el. Avea hainele prea curate ca să i le ating.

Marius se apropie de mine ştergîndu-se cu grijă cu o cîrpă pe mîini.

— Vedeţi să nu daţi pînă la urmă de bucluc, mă avertizează el.

— E-adevărat, de Rino mă cam tem. E o forţă a naturii. Şi, după cum ştiţi, forţele naturii sînt greu de stăpînit.

— Care Rino ?

— Huiduma cu care am lustruit aseară parchetul. Nu vi se pare că seamănă cu un rinocer ? Ne-am împrietenit pentru vecie, aşa că îmi permit să-i spun Rino.

Marius izbucneşte în rîs. A aruncat cîrpa între două maşini şi se bate acum cu palmele pe şoldurile late.

— Auzi ! Rino ! Chiar că seamănă cu un rinocer. Bună poantă ! Am să i-o spun şi lui !

— Bănuiesc de pe acum că o să-i facă plăcere. Dar ce se mai aude cu Miron ? Tot mai susţine că el l-a omorît pe Timofte ?

Bărbatul din faţa mea îşi potoleşte veselia. Mă scrutează bănuitor.

— Ce vă interesează atîta nenorocitul ăla ? Vă e cumva rudă ?

Îmi vine să-i trîntesc un clişeu ca să-l lase ţuţ : mi-e rudă orice năpăstuit, însă mi se pare prea tare, aşa că zic cu o falsă nepăsare :

— A, întrebam doar aşa, din curiozitate.

— Sărmanul ! Mi-e şi milă de el ! Dosarul e aproape gata. Cînd prinzi un ucigaş în toate minţile e altceva. Dar ăsta are o minte de gîgîlice. Ştiţi ce-am găsit în buzunarele lui ?

Nu sînt cituşi de puţin interesat, dar, ca să-i fac plăcere, îl întreb în timp ce deschid portiera şi mă pregătesc să urc la volan :

— Ce ?

— Să mori de rîs ! O bilă roşie din sticlă, o alta în mai multe culori, o minge de tenis, un cub magic, o sfoară, cîteva seminţe de floarea soarelui, o radieră...

Sar ca ars.

— Ce ?

— O radieră, o pocnitoare, un sîmbure de caisă... îşi continuă Marius recitarea.

— Ce fel de radieră ? îl întrerup eu din nou.

— O radieră ca toate radierele. Are vreo importanţă ?

— Nu cumva una ca asta ?

Marius nu pricepe nimic în timp ce se uită la radiera pe care i-o arăt.

— Ba da. De unde o aveţi ? Doar n-aţi şterpelit-o dintre lucrurile nebunului ! Asta se plăteşte scump.

— Fiţi liniştit. Radiere ca astea se găsesc în toate librăriile.

Pun ştergătoarele de parbriz şi urc la volan. Marius se îndepărtează îmbufnat. Dar la cîţiva paşi se opreşte şi izbucneşte în rîs.

— Rino ! Auzi ce chestie ! O să i-o spun şefului...

10

În oraşul Marna sînt patru tocilării.

Prenumele celor patru tocilari este acelaşi : Dumitru.

Toţi sînt îmbrăcaţi în salopete albastre cu un buzunar larg în faţă, ca un marsupiu, în care ţin tot felul de cleşti şi de pile.

Unul are nasul coroiat, altul drept, altul cîrn, iar ultimul îl are zdrobit de o lovitură ; dar toţi poartă o mică mustaţă neagră, tunsă scurt.

Cei patru Dumitru au fost ucenicii aceluiaşi meşter.

Patru surori au devenit soţiile celor patru tocilari.

Oraşul e împărţit în patru zone teritoriale din punctul lor de vedere şi nu şi-ar lua pentru nimic în lume clienţii unul altuia.

Cînd te duci la tocilar, trebuie să mergi cu buletinul ca să se vadă care ţi-e adresa ca nu care cumva să aparţii altei zone.

Pe firmele lor stă scris la fel : ascuţim cuţite, foarfeci, bricege şi orice obiect tăios. Doar numerele de autorizaţie diferă.

Fiecare vorbeşte fără să se oprească din lucru. În jurul lor sar scîntei în jerbe multicolore. Toţi patru îmi răspund la fel de sec după ce le descriu cuţitul lui Miron şi-i întreb dacă nu cumva l-au ascuţit de curînd : Nu. Îi mai întreb dacă există cumva vreun ins care umblă prin oraş cu tocila în spate.

De-abia atunci catadicsesc să-şi ridice ochii şi să zîmbească trufaşi : cînd sînt patru meseriaşi ca noi, nici un cîrpaci n-ar îndrăzni să se-abată pe-aici.

Apoi privesc din nou la cuţitul sau foarfecele sau briceagul sau la oricare obiect tăios pe care îl ascut.

După ce trec pe la ei mă urc în maşină şi caut să ajung din nou pe strada Aliorului.

Dacă vă-nchipuiţi că ploaia asta afurisită s-a potolit, ei bine vă-nşelaţi : toarnă cu nemiluita şi nici un semn să închidă cineva robinetul. Zadarnic mă uit la cer căutînd o geană de-nseninare. Totul e plumburiu şi posomorît.

Opresc în dreptul casei lui Timofte. Rămîn o clipă în maşină ascultînd ţîrîitul picăturilor de ploaie pe tabla maşinii. Al naibii mai trage la trîndăveală ! Am văzut odată o copertă de disc : într-un interior cu covoare scumpe pe jos, cu tablouri extra pe pereţi, un tînăr frumos şi bine îmbrăcat cîntă la pian. În jurul lui sînt mai multe perechi care beau ceva ce nu seamănă a apă şi ascultă în extaz. Pe feţele lor pîlpîie luminile unui foc dintr-un şemineu. O scară interioară duce cu siguranţă în locuri unde se pot obţine cele mai sofisticate delicii.

Oftez, opresc ştergătoarele de parbriz şi mă dau jos de la volan. Îmi troznesc încheieturile amorţite şi mă îndrept spre poarta vecinului lui Timofte. Sun la o sonerie pe care o găsesc ascunsă sub o învelitoare de tablă.

— Cine e ? răsună un glas de bărbat.

— Om bun, folosesc eu un clişeu. Apoi fredonez încet : Om bun, deschide-ne poarta...

Pe aleea pavată care duce pînă la casă apare un bărbat cam la 40 de ani. Este clar, l-am deranjat de la masă. Înghite în grabă şi-mi răspunde la salut. După care, deschide poarta şi mă invită în curte.

— Ce e ?

— Sînt de la ziar. Din Bucureşti.

Şi-i arăt legitimaţia.

O studiază cu atenţie şi mi-o înapoiază.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Aş dori o informaţie. În legătură cu cazul Timofte...

Chipul bărbatului se posomorăşte brusc.

— Am tot dat la declaraţii. Ce mai doriţi ?

— Un singur lucru : chiar l-aţi văzut pe Miron în seara crimei ?

— Sigur.

— Pe la ce oră ?

— Să fi fost trecut puţin de ora 10.
— Nu cumva l-aţi confundat ?
— Nu. Cine nu-l cunoaşte pe Miron în oraş ? Şi apoi, aşa avea el obiceiul să vină pe la ora nouă, zece la Timofte. Ce puteau să discute, Dumnezeu ştie, că doar cu Miron nu te poţi înţelege cu nici un chip.
Bărbatul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Pe frunte i se scurg picăturile de ploaie pe care şi le şterge cu palma.
— Dumneavoastră unde vă aflaţi cînd l-aţi văzut pe Miron intrînd la Timofte ?
— În curte. Dădeam drumul cîinelui din lanţ ca să se ducă să se culce.
Îmi trece prin gînd că ăsta e cîinele care nu mai avea astîmpăr atunci. Pe urmă mă mir.
— Cum adică îi dădeaţi drumul să se culce ?
Bărbatul începe să rîdă.
— Haiduc al meu nu e un cîine ca toţi ceilalţi. Îi place să doarmă în copac, nu în cuşcă.
— În copac ? !
— Da. Vedeţi copacul acela înclinat ? Acolo se urcă. Doarme împreună cu găinile.
În gîndul meu mă gîndesc ce bucurie ar fi pe o vulpe să se trezească ţinînd în gură coada lui Haiduc în loc de gîtul unei găini. Cred că i-ar modifica întregul stereotip dinamic.
— N-aţi auzit nici un zgomot ?
— N-am auzit nimic. Dealtfel, am spus totul la Miliţie. Îmi puteţi găsi declaraţia acolo.
Simt c-am început să-l agasez. Îmi iau în viteză rămas bun de la el şi mă pierd în peisaj. La poartă mă opresc fiindcă zăresc ceva ce nu-mi place.
Mardare şi Toma dau tîrcoale maşinii mele. Dacia albastră a miliţiei e în dreptul ei. Cei doi nu par deloc bucuroşi cînd mă văd.
— Credeam că n-o să ne mai întîlnim, zice Mardare.
— Ce căutaţi aici ? mă ia din scurt şi Toma.
— Scriu un articol despre micii meseriaşi. Se cam duc micii meseriaşi... Păcat, oftez eu şi dau să urc în maşină.
Mardare însă mă opreşte cu un semn.

— Mai stați o clipă. V-am rugat doar să vă vedeți de reportajele dumneavoastră și să ne lăsați să ne facem meseria. Cine știe dacă nu cumva tot iscodind așa, ici și colo, nu încurcați niște urme, sau nu faceți să dispară fără voie niște probe. Chiar vă închipuiți că oricine poate să dea de urma unui criminal ? Mai ales că am și pus mîna pe el ? Ce tot căutați prin locurile unde trecem și noi ? Dacă vreți să vă afirmați ca detectiv, n-aveți decît să vă duceți în altă parte. La noi e cine să-i caute pe răufăcători.

Dau din umeri neputincios.

— Ce să fac dacă sînt un om curios ? Și mai am și o imaginație înfierbîntată ! Dacă Don Quijote a citit prea multe romane cavalerești, eu am citit probabil prea multe cărți polițiste. Nu e bine, Mladin, nu e bine, mă autocompătimesc eu cu toată sinceritatea impusă de cadrul în care mă aflu. Ia apucă-te tu frumos din nou să-i citești pe Platon și pe Aristotel, să vezi cum îți trece cheful să mai umbli după asasini care se află doar în închipuirea ta. Aventurile spirituale contează, băiatule, și nu cele din toate zilele. Ele îți desfundă șănțulețele de pe scoarța cerebrală care în ultima vreme ți s-a nivelat într-un mod îngrijorător.

Mardare și Toma se uită la mine cu o curiozitate neascunsă și izbucnesc în rîs.

— Sînteți un om simpatic, îmi declară căpitanul. Pe deasupra, și om de înțeles. Haideți să ne vedem fiecare de treabă. Avem și așa destul de lucru ca să ne mai facem greutăți unii altora.

— Iată o propunere înțeleaptă, îl asigur eu. Aș fi un caraghios dacă n-aș ține seama de ea.

Mă îndrept din nou spre mașina mea, dar alunec într-o baltă umplîndu-mă de noroi din cap pînă-n picioare.

— Vedeți ce pățiți dacă nu sînteți atent ? îmi spune Toma cu o nuanță de reproș în glas, și îmi întinde mîna ca să m-ajute să mă ridic.

— Am călcat într-un loc unde atracția gravitațională e mai mare, explic eu doct asistenței.

— Haide să mergem, zice deodată zorit căpitanul. Am primit prin radio o comunicare nu lipsită de interes.

Cei doi se urcă în mașină, pun în funcțiune sirena și o pornesc în trombă.

Mă uit după ei cu jale, ca și cum m-aș afla pe o planetă de pe care pînă și ultima navă și-a luat zborul lăsîndu-mă singur. Dar realizez de îndată că totuși am spectatori în preajmă. Cîteva băbuțe și cîțiva moșneguți stau pe la garduri și mă scrutează ca și cum ar fi văzut o minune. În cădere, portofelul mi-a picat în baltă. Îl iau și cercetez ce pagube au fost produse. Doar permisul de conducere a luat nițică apă. Îl șterg cu evlavie, îl deschid și mă uit la poza de pe el. Cînd mi-a capsat-o, duduia roșcovană de la ghișeu a remarcat doar atît :

— Vai, domnule Mladin, ce ticălos arătați în poza asta !

Amintirea îmi provoacă un zîmbet pe care nu pot să mi-l ascund. După care încerc să mai scutur ceva din noroiul de pe haine. Băbuțele și moșneguții nu s-au mișcat din loc. Asistența e destul de puțină, dar pentru un orator slab ca mine e destul și atît. Așa că-mi dreg glasul și rostesc cît mai sigur ca să fac o impresie bună :

— Orchestra încă nu și-a acordat instrumentele. N-au sosit încă toți musafirii iar la bucătărie încă se mai gătește. Balul n-a început. De-abia de-acum se va încinge.

Oamenii se privesc cu gurile căscate și-și fac gesturi al căror înțeles nu e greu de descifrat. Nu le mai aștept comentariile, așa că mă urc în mașină și-i dau bătaie.

11

În clipa asta totul la mine e parțial și nu color.

Din mașina pe care am lăsat-o în parcajul hotelului m-am tîrît cu greu pînă la camera 804. Nu cu destulă viteză pentru a nu auzi din urmă remarca recepționerului :

— Beau ziariștii ăștia, nu se-ncurcă ! Uite în ce hal e !

Îl notez în carnetul meu de plăți și mă grăbesc s-ajung mai repede în cameră. Mă vîr sub duș, dar apa e cam călîie. Îmi aduc aminte de-un banc : Ce-i mai rece decît apa rece ? Apa caldă, amigos !

Înfăşurat într-un halat pufos mă reped la frigider şi constat cu surpriză că îngrijitoarele care fac curat dimineaţa în cameră mi-au lăsat şi mie o jumătate dintr-o Stolichnaya. „Cool before drinking“ scrie pe etichetă. Sînt fericit că o beau conform instrucţiunilor. În cîteva clipe în trup îmi coboară şi-mi urcă o căldură binefăcătoare. Nu de votcă mă cutremur, ci de consecinţa ei !

Mă vîr în pat şi îmi trag pătura pînă peste cap. La radio, cîntă formaţia Pink Floyd, aşa că am o senzaţie de confort.

Ce-am aflat pînă acum ? Nimic la pătrat. Ba nu : mi s-a confirmat un lucru important. Miron nu l-a ucis pe Timofte. Nu el a pierdut radiera.

Aţi putea spune că radiera aparţinea lui Timofte. Nu-mi prea vine să cred : e o radieră specială. Ce să facă un paznic cu ea ? N-am prea văzut unelte de scris prin casa lui Timofte.

Cît despre cuţit, v-aţi lămurit şi singuri, mes enfants, că i s-a furat lui Miron de către asasin ca să facă să planeze asupra lui bănuiala.

Dar unde l-o fi ascuţit atît de bine ?

În orice caz, ucigaşul ştia obiceiul lui Miron de a trece seara pe la Timofte. I-a fost uşor să comită omorul în faţa nebunului care nu înţelegea nimic, să-l împroaşte cu sînge şi să scrie pe perete vorbele lui : Vă omor pe toţi.

Ştia multe asasinul. Numai un lucru nu ştia : că Miron a uitat să scrie şi să citească.

Aici a zbîrcit-o.

Ce-o fi vrut să-mi spună Timofte ? Cu siguranţă, ceva care ar fi deranjat pe ucigaş. Cum că la Marea fabrică se fură ca-n codru. Parcă aşa spunea Mirela. Dar nimeni nu credea.

Eu însă încep să cred.

Deodată, pe coridor se-aude gălăgie. Se bufnesc cîteva uşi, după care, din apartamentul vecin izbucneşte un glas bărbătesc :

„C-aşa beu oamenii buni...“

Imediat, alte glasuri îi ţin isonul :

„De sîmbătă, pînă luni...“

Parcă am văzut o delegaţie de ardeleni. Mi-i închipui cum beau horincă şi mănîncă slană cu ceapă. Plăcut meniu !

Uşa camerei mele, pe care am uitat-o descuiată, se deschide şi un cap zbîrlit se arată în prag. E un ardelean roşu în obraz, cu haină de piele şi cu pantaloni de schi. Poartă bocanci cu talpa groasă.

— Vecine, nu vii la oleacă de ţuică ?

— Nu. Sînt bolnav.

— Asta-i medicament, zice ardeleanul. Hai o ţîră că n-o fi foc.

N-am fost crescut numai cu lapte. Însă nu-mi plac nici cei care-mi iau paharul de la gură cînd mi-e lumea mai dragă şi nici cei care mă-ndeasă la băutură.

— Nu, îi zic eu în silă. Altă dată.

Şi dau semnalul de imersiune sub pătură.

Îl aud cum închide uşa. Revin la suprafaţă. De dincolo răsună în continuare alt cîntec :

„Cînd s-o-mpărţit norocu
Fost-am dus eu la lucru..."

Parcă eu unde-am fost ?

Încerc să aţipesc. Dar pe fond de Pink Floyd şi pe muzică din Ardeal e destul de greu.

Ce-o fi făcînd Mirela ?

Telefonul sună scurt. Ea e, draga de ea ! Cum se mai gîndeşte la mine !

Centralista Cristina îmi susură în ureche ca un izvoraş în bătaia soarelui.

— Nu vă supăraţi ! E un defect pe circuit ! Poate să urce pînă la dumneavoastră cineva să controleze reţeaua ?

Mă uit o clipă la dezordinea din cameră şi oftez resemnat :

— Este exact momentul potrivit pentru o vizită. Am întins bucatele pe masă şi m-am îmbrăcat în cel mai frumos costum pe care-l am. N-are decît să intre. Numai să nu stea mult.

— Soseşte imediat şi nu vă deranjează.

Apoi adaugă :

— Am auzit că aţi venit cu chef azi. Pe unde aţi umblat ?

Şi închide chicotind.

Pun şi eu receptorul la loc şi mă uit la geamurile mari ale camerei. Picături grele pornesc de sus şi se adună în pîrîiaşe care curg necontenit.

S-a făcut noapte.

Sînt gata să aţipesc cînd se aude o bătaie în uşă.

— Intră ! zic şi-mi trag pătura peste cap, hotărît ca nici măcar să nu mă uit la musafirul nepoftit.

Îl aud cum păşeşte înăuntru cu sfială şi rămîne în micul antreu.

— Haide, intră, nu te jena, zic eu mai departe de sub pătură. Simte-te ca la dumneata acasă. Dacă vrei să bei, e o sticlă de votcă în frigider.

Îl aud cum înaintează şi pune ceva jos cu grijă. Probabil că e lădiţa cu scule. Mi-l închipui şi cum arată. De vreun metru şaizeci şi cinci, cu o jachetă neagră şi cu pantaloni şifonaţi, cu o bască pe cap, cu o privire furişă şi cu o voce stinsă. Ca nea Papadopol de la Casa Scînteii. Îmi zîmbesc mulţumit de isteţimea mea. Sînt din nou gata să adorm cînd îl aud cum umblă la frigider.

— E-te-te ! Aici sînt provizii pentru un asediu îndelungat ! răsună o voce plăcută de bărbat încă tînăr.

— Ce-i asta ? sar eu ca ars şi dau pătura la o parte.

Atunci îl văd. E înalt de vreun metru nouăzeci, e suplu, fără a fi slab, cu nişte mîini mari care acoperă aproape în întregime sticla de votcă în timp ce o desface. Poartă un costum de blugi ponosit. E blond şi are ochi albaştri cu o sclipire metalică. Parcă l-am mai văzut undeva. A, da... La Sala jocurilor.

— Cine eşti dumneata ? îngaim eu. Şi ce faci cu votca aia ?

— Am venit pentru telefon. Nu ţi-a spus centralista ? E o defecţiune pe undeva şi vrem să-i dăm de rost. Iar de votcă nu m-aş fi atins dacă nu mi-ai fi spus, zice el cu siguranţa omului care se ştie stăpîn pe situaţie.

Se scurge ceva vreme pînă îmi revin din buimăceală.

— Bine, bine... vezi-ţi de treabă.

— Nu vrei un pahar ?

— Nu, zic eu morocănos şi alunec din nou sub pătură, ferm decis să nu mai răspund la nici o întrebare.

Dar peste cîteva clipe simt cum pătura îmi este dată la o parte.

— Cum îţi permiţi ? îl reped eu pe blond.
— Hai să stăm puţin de vorbă, zice el liniştit şi se aşază pe un scaun lîngă pat. Pot să fumez ?
Fără să mai aştepte încuviinţarea mea, scoate o ţigară şi o aprinde. Trage cu sete cîteva fumuri în piept, face apoi cîţiva colaci prin aer şi-mi zice liniştit :
— Eşti Andrei Mladin ? Ziaristul din Bucureşti ?
— Ce-ţi pasă ? Vezi-ţi de telefonia dumitale şi lasă-mă să dorm.
— Eşti Andrei Mladin ? insistă blondul sfredelindu-mă cu privirea lui albastră.
Mă înfurii.
— Dă-mi haina din cui !
Mi-o aduce la fel de calm. Scotocesc prin buzunare şi descopăr o fotografie de-a mea. E chiar cea din permisul de conducere, însă puţin mărită. Ochi duri în aparenţă, o cută între sprîncene, buze senzuale.
— Uite ce e, domnule nu ştiu cum te cheamă, iei matale frumuşel fotografia asta, te duci la Bucureşti pe strada Platanilor la numărul 21. Acolo e o căsuţă. Apeşi pe o sonerie, însă să nu intri fiindcă e un cîine care te face arşice. Mi-e teamă că din ce-ar rămîne nici Cuvier nu te-ar putea reconstitui. O să apară o doamnă sau un domn sau amîndoi deodată. Oameni în vîrstă. Să le vorbeşti politicos, altfel ai de-a face cu mine şi să-i întrebi dacă ăsta e fiul lor. Dacă îţi confirmă, înseamnă că eu sînt Andrei Mladin.
Cît timp am perorat nici un muşchi nu s-a clintit de pe faţa blondului.
— Eşti dat naibii ! De-aia şi nimereşti numai în buclucuri. De cînd ai apărut în oraş ai pus multă lume pe jar. S-ar putea însă ca pînă la urmă să te prăjeşti numai tu. Şi încă la foc mic.
— Ce-ţi pasă ? Fac ce vreau cu scalpul meu !
— Poate că-i mai pasă cuiva. Poate că le mai pasă celor doi la care m-ai trimis cu fotografia.
Mă ridic în coate şi mă holbez la el.
— Cine naiba eşti ?
Nici nu clinteşte cînd îmi trînteşte o propoziţie dezvoltată care mă lasă năuc.
— Sînt colonelul de miliţie Dumitru Valerian

Îi trec în revistă hainele ca vai de lume şi zic mai mult pentru mine însumi :

— Bănuiam eu că se va schimba uniforma la miliţieni. Cel puţin la ofiţeri.

E pentru prima oară cînd îl aud cum rîde.

— Zău dacă am întîlnit mulţi care să intre într-o încurcătură aşa cum ai intrat tu azi şi să le mai ardă apoi să şi glumească. Eşti tare !

Redevine serios. Îşi descoase căptuşeala bluzei şi scoate de-acolo o legitimaţie pe care mi-o întinde.

— Uite ! Convinge-te singur.

O examinez cu atenţie. După care i-o înapoiez dispreţuitor.

— Unde ai găsit-o ? Vezi că sînt gentlemen şi nu te-ntreb de unde ai furat-o.

Blondul nu-şi pierde răbdarea. Se uită la ceas.

— Peste cîteva clipe o să te convingi că sînt într-adevăr colonel. O să primeşti un telefon care îţi va confirma asta. Ba chiar ţi se va sugera să colaborezi cu mine într-o anchetă de mare importanţă.

— O anchetă ? Eu nu colaborez cu nimeni. Lucrez pe cont propriu.

— Ştiu, ştiu. Mi-a povestit căpitanul Buduru. Dar erai cît pe-aci s-o păţeşti.

Tresar plăcut surprins.

— Îl cunoşti pe căpitanul Buduru ?

Încuviinţează din cap.

— Nu mai fi încăpăţînat.

— Sînt berbec.

— Lasă aiurelile, Mladin !

Parcă am m-ai scăpat de frigul din oase.

— Despre ce anchetă ar fi vorba ? întreb eu mieros.

— Toate la vremea lor, zice colonelul. Mai întîi telefonul de la Bucureşti.

Cînd sună nu aştept să ţîrîie decît o dată.

— Vă caută Bucureştiul, zice Cristina.

— Dă-mi legătura.

La capătul celălalt al firului se aude vocea îngheţată a redactorului meu şef.

— Ai primit vreo vizită ?

M-aş fi mirat să fi spus şi el ca omul mai întîi bună seara.

— Da.

— Din această clipă faci tot posibilul să ajuţi persoana respectivă.

— Dar reportajele din agricultură ? M-am obişnuit cu ele. Nu-mi vine să renunţ aşa uşor.

— Le trimiţi pe cele la care ai lucrat pînă azi. Acum te documentezi pentru articolul despre care ţi se va vorbi. Aştept un reportaj bombă. Sper că nu ţi-am pus în cîrcă o povară prea mare.

— Nu face nimic. Nici măcar plăcere.

— Nu te baza pe noi. Numai pe forţele tale. Nu ne mai suna. Şi aşa avem de plătit o groază de bani pentru telefoane.

— Pricep.

Vocea şefului devine o idee mai caldă.

— Succes ! Te aşteptăm la redacţie.

Închide, lăsîndu-mă în beznă.

— Ei ? zice colonelul.

Nu reuşesc încă să-mi adun gîndurile. Pe unde naiba s-or fi risipit ?

— Ce doriţi ? întreb eu precaut.

Colonelul începe să rîdă.

— Nu mă mai tutuieşti ?

— Cum aş îndrăzni, zic eu mai sfios ca o fecioară care trebuie să traverseze noaptea un parc.

— Eu zic că totuşi ar trebui să ne tutuim. Doar ne cunoaştem mai de demult.

— De la Sala jocurilor, zic eu iluminat. Un loc agreabil.

— Şi de-acolo, e drept. Dar ne ştim mult mai de demult. Ai uitat de echipa de baschet Olimpia ? De anul în care a cîştigat campionatul de juniori ? Eu am înscris ultimul coş. Din pasa ta. O pasă extraordinară, care i-a pus pe picior greşit pe toţi adversarii.

— Mitică ! Tu eşti, băiatule ? ! M-ai dat gata ! Mai ţii tu minte pasa aia pentru care un suporter al celorlalţi mi-a strigat din tribună că o să-mi sucească gîtul ?

— Cum să nu ? Chiar dacă erai prîslea echipei, erai un excelent conducător de joc.

— Da... Dădeam pase din care alţii marcau, zic eu cu amărăciune.

Apoi redevin bărbatul de 37 de ani care nu se lamentează decît uneori, ca să se alinte şi ca să impresioneze lumea.

— Nu ne-am văzut, cum se zice cu un loc comun, de sorginte rurală probabil, de-un car de ani. Deci, ai ajuns colonel. Cu ce vrei să te-ajut ? Fac orice pentru tine. Chiar dacă nu mi-ai dat nici o pasă de-a lungul vreunui meci.

Colonelul dă din umeri a neputinţă.

— Ce să fac dacă erai mai mic de statură ? Atunci nici n-aveai un metru optzeci. Cum să te baţi cu giganţii de sub coş ?

— Am făcut un metru optzeci şi doi la dorinţa unei fete, oftez eu. Dar asta e o altă chestie. Spune, ce vrei ?

— Mai întîi trebuie să-ţi spun o poveste.

— Adorm şi fără ea, bombăn eu.

— Nu fă bancuri proaste. De ce vrei să dai mereu impresia că eşti mai rău decît în realitate ? Ştiu totul despre tine : te dai mare cu fetele şi cu băutura, însă ai rămas tot băiatul lui mama şi lui tata. Mai mult îţi place să stai prin biblioteci decît prin cîrciumi sau să umbli cu dame.

— Ascultă, nu mă fă un papă lapte...

— O, nu eşti. Dar o faci pe durul. Recunosc, îţi stă bine. Dar acum lasă-mă să-ţi istorisesc ceva.

— Sînt ochi şi urechi.

Mă aşez mai bine pe perna pe care o sprijin de perete. Colonelul îmi toarnă două degete de votcă şi-şi pune şi lui într-un pahar pe care-l descoperă pe o tavă. Sărmanul, nu ştie că la paharele de zece centimetri înălţime, uneori, măsura mea e de trei degete de sus în jos.

— Aşa... începe el cu o voce gravă şi parcă mă aştept să spună : Amu, cică a fost odată un moş şi o babă...

— Aşa, repetă colonelul. Ceea ce îţi spun este în mod fatal simplificat. Perioade întregi de timp le comprim, sar peste multe amănunte care nu te interesează. În fond, trebuie să-ţi faci doar o impresie generală.

— Dă-i drumul !

Colonelul continuă tacticos în timp ce-şi mai aprinde o mărăşească.

— În urmă cu aproximativ un an, comandantul Miliţiei din oraş, maiorul Pompiliu, şi-a sesizat superiorii că în oraşul Marna, mai precis la Marea fabrică de-aici, se petrec lucruri necurate. Asta în urma unor anonime pe care la început nu le-a băgat în seamă crezînd că sînt opera unui răuvoitor. A făcut o anchetă care n-a dezvăluit nimic. A chemat în ajutor anchete de la judeţ. Nici ele n-au semnalat decît mici nereguli, lipsite de importanţă. Cazul părea închis cînd...

— Cînd ?

Colonelul se uită la mine, îmi citeşte nerăbdarea din priviri şi trage încă un fum din ţigară. Am impresia că fumează foarte mult, însă dinţii îi sînt de un alb strălucitor iar degetele cu care ţine ţigara nu sînt îngălbenite, ca la alţi fumători.

— În urmă cu cîtva timp, comandantul miliţiei de aici s-a sinucis.

— Cum ?

— A fost găsit mort în biroul lui de-acasă.

— De ce ?

— Nu se ştie. A lăsat o scrisoare din care nu se înţelege nimic. Dar ancheta care e în curs demonstrează, pînă la alte probe, că e vorba de sinucidere.

Colonelul face o pauză de efect.

— Noi însă nu credem că e vorba de sinucidere. Noi credem că e vorba de un omor. De un omor premeditat cu sînge rece.

— Care noi ?

— Noi, cei care l-am cunoscut pe Pompiliu. Noi, cei care ştiam ce om de viaţă era şi cît de mult îşi iubea fetiţa şi soţia.

— Dar cum a putut fi omorît dacă ele erau acasă ?

— Asta e, că nu erau acasă. Erau la ţară, la părinţii lui. Culmea, în dimineaţa în care „s-a sinucis" le-a scris şi le-a expediat o scrisoare de un umor nebun. Nu e scrisoarea cuiva care peste cîteva ore vrea s-o şteargă pe lumea cealaltă.

Colonelul mai trage un fum din ţigară.

— Cineva din Bucureşti a avut ideea că Pompiliu nu s-a lăsat bătut şi a continuat ancheta. A continuat-o pînă cînd a supărat o anumită persoană. A deranjat-o atît de tare încît n-a pregetat să-l omoare. Atunci s-a ordonat o anchetă. Cineva de-acolo...

Şi face semn cu degetul mare către tavan.

— Cineva de la etajul nouă ? întreb eu cu naivitate.

— Nu. Mai de sus.

— Nouă e ultimul etaj, zic eu nedumerit.

Colonelul se înfurie.

— N-o fă pe prostul, Mladin. Cineva de sus a ordonat să se facă lumină în povestea asta. Deoarece anchetele anterioare n-au reuşit să dezvăluie nimic, fiind realizate cu mult tam-tam, s-a luat hotărîrea să fiu trimis numai eu în Marna. Înţelegi ?

— Oui, mon colonel.

— Despre sosirea mea ştiu doar cîteva persoane. Am reuşit să mă angajez ca motoscuterist la Marea fabrică.

— Adică ?

— N-ai văzut prin oraş nişte scutere cu o remorcă ?

— Ba da.

— Trebuie să-ţi spun că am dat şpagă ca să mă angajez.

— Ţi se decontează ?

Îl aud pe colonel rîzînd.

— Asta-i problema mea. În fine, la început nu s-a întîmplat nimic. Încărcam marfa şi o duceam unde mi se spunea. Pînă într-o zi cînd...

— Cînd... îl îngîn eu.

— Şeful magazioner m-a luat deoparte şi mi-a zis : Mitică, băiete, te văd flăcău isteţ. Nu vrei să cîştigi şi tu un ban în plus ? Ce-ţi strică de-o berică, să-ţi scoţi tipa în oraş ?

— Ba bine că nu, i-am zis eu. Dar să nu fie ceva periculos, că nu mă bag.

— Ei aş, periculos ! a rîs şeful magazioner. E un fleac. Trebuie doar să încarci în loc de 200 de kilograme 400. Pentru jumătate din marfă ai acte. Pentru cealaltă — n-ai nevoie. O duci unde ţi se spune şi gata treaba. Ce zici ? Baţi palma ?

— Dar cum ies pe poartă ?
— Fii liniştit, nu te controlează nimeni.
— Aşa a pornit totul. Am început să scot marfă de două ori mai multă decît scria în acte. După cîteva săptămîni am prins întregul şpil. Cînd l-am aflat mi s-a făcut părul măciucă.
Colonelul mai soarbe din pahar, vrea să mai aprindă o ţigară însă pachetul îi este gol.
— N-ai o ţigară ?
— Nu fumez. Zi-i mai departe.
— Ce fel de bărbat eşti, aud eu fraza care mă scoate din sărite şi care pînă la urmă o să mă silească să m-apuc de fumat.
— Lasă-mi bărbăţia deoparte. La mine e de altă natură. Zi istoria, care, deşi nu-i de-aseară, mă face curios la culme.
— Dom'le, am înţeles că la Marea fabrică funcţionează o adevărată reţea pusă să se căpătuiască. Nu ştiu exact de cînd merge povestea, dar e ceva de speriat ce bine puşi la punct sînt şi cît de strîns cooperează unii cu alţii. Nu vreau să-ţi împui capul cu amănunte. Ai să le afli la timpul potrivit.
— Nu cumva de aia tot oraşul e inundat de crenvurşti ? mă dumiresc eu. Dacă i-ai pune cap la cap cred că-ar înconjura Ecuatorul.
— Te-ai prins.
— Dar cum se desfăcea marfa ?
— Prin oamenii lor. Deviza era următoarea : îmi iei marfă cu acte, îmi iei şi marfă fără acte. Cine nu accepta, era silit să-nchidă neavînd ce să vîndă. Cam asta ar fi în mare povestea.
— Cine e capul răutăţilor ?
— Directorul.
Încep să mă ambalez.
— De ce nu-i arestezi ?
— I-aş fi arestat demult. Dar s-a ivit o problemă : vreau să aflu cine e ucigaşul maiorului Pompiliu.
— Unul din cei de la Marea fabrică, îmi dau eu cu părerea, dar imediat realizez c-am spus o gogomănie.
— Nu-i aşa simplu. I-am studiat cu atenţie. Ăştia sînt hoţi, nu asasini. Asasinii se poartă altfel.

— Asta nu-i un argument.

— În meseria mea trebuie să umbli şi după nas. M-a cuprins o uşoară euforie. O dau pe seama faptului ca mi s-a cerut ajutorul de către miliţie.

— Acum să-ţi spun şi eu tot ce ştiu.

Îi relatez despre cazul Timofte şi al lui Miron şi despre bănuielile mele în legătură cu Sala jocurilor din oraş.

— Povestea devine tot mai complicată şi mai urîtă, remarcă Valerian. O să-i dăm de capăt cu mare greutate.

— Care ar fi rolul meu ? Nu accept decît unul principal, zic eu în glumă.

Colonelul cumpăneşte o clipă înainte de a-mi răspunde.

— O să rîzi, dar chiar rolul principal îţi revine.

Apoi adaugă batjocoritor :

— O să te cam saturi de el !

Inflexiunile din glasul lui nu-mi plac deloc. Mă foiesc stînjenit în aşternut.

— Ce-ar trebui să fac ?

— Vezi, eu am plecat de la Marea fabrică şi m-am angajat la telefoane.

— Şi aici ai dat şpagă ? întreb eu oarecum cu nepăsare.

Colonelul mă fulgeră cu privirea şi-şi continuă gîndul.

— Cînd am aflat că eşti tu în oraş, m-am gîndit că ai putea să m-ajuţi. Un ziarist circulă prin toate mediile şi nimeni nu se întreabă de ce o face. E perfect acoperit.

— De ce nu te faci ziarist ? îl mai provoc eu dar blondul rămîne în continuare cel mai drăguţ om din lume.

— Ar trebui să te împrieteneşti cu toţi cei care au vreo legătură cu afacerea asta murdară. Să intri pe sub pielea lor, să te invite printre ei. Vezi că unii au fete de măritat. Iată un pretext excelent.

— Crezi că sînt o partidă ? mă alint eu.

Colonelul îşi muşcă buzele să nu rîdă.

— Dacă aş avea o fată nu ţi-aş da voie nici s-o ajuţi să traverseze strada. Dar tare mi-e teamă că n-ar ţine seama de sfaturile mele.

— O înţeleg perfect. Ar însemna că are gust.

La radio începe să cînte boleroul lui Ravel. Blondul rămîne o clipă visător.

— E una din bucăţile mele preferate.

Şi începe să bată ritmul cu palmele pe marginea patului.

— Ei ! N-am citit că s-a eliberat vreun post de tam-tam în junglă. Degeaba faci exerciţii.

Blondul revine pe pămînt.

— După cum înţelegi, trebuie să te mişti prin toate mediile, să pui întrebări învăluite, să cochetezi cu femeile... Uite cum o să facem. Am pus la punct un plan...

— Partea cu cochetatul îmi place cel mai mult, mormăi eu după ce-l ascult. Cum s-ar zice, sînt un fel de momeală pe care o agiţi în faţa criminalului ca să vezi dacă vrea s-o apuce sau nu ? Asta vrei, ha ? Dar de cheia de la casa cu bani n-ai nevoie ?

— Sînt sigur că n-ai nici o casă cu bani. Chiar dacă ai, e probabil goală.

— Bun. Să zicem că sînt de acord. Cu ce m-aleg din toată povestea asta în care, dacă nu-mi pierd viaţa, de pe acum presimt că o să fiu luat la pumni ?

— O să scrii o anchetă trăznet, zice colonelul.

Mă apucă o criză de rîs. Între timp, muzica lui Ravel a ajuns la paroxism.

— Eşti nostim ! De scris, o scriu eu. Dar cine mi-o publică ?

Colonelul s-a posomorît. Mototoleşte în mîini pachetul de ţigări gol.

— Parcă ştiam că lucrezi la un ziar...

Dă să se ridice.

— Ho ! Ce te-ai şifonat ? Bineînţeles că te-ajut. Dar te-ajut nu pentru tine, sau pentru a scrie un articol, sau pentru ca să izbîndească dreptatea. Mi-e greaţă de chestiile astea. Te-ajut pentru Miron. Mai bine zis, pentru mama lui. Dar dacă stau şi judec mai mult, te ajut pentru toate. Chiar şi pentru tine, nesuferitule ! Auzi ! Colonel de miliţie ! E o mare cinste pentru mine să te cunosc. Am onoarea, apărător al dreptăţii. Te anunţ că şi eu am avut strămoşi haiduci. Sînt moldovean.

Blondul se luminează la faţă.

— Aşa te vreau. Îmi dau seama că nu m-am înşelat.

— Cum ţinem legătura ? Unde te pot găsi ?

În glasul colonelului se simte tristeţea.

— Asta e, că nu mă poţi găsi nicăieri.
Sar ca ars.
— Cum aşa ?
— Operaţiunea noastră trebuie să fie bazată pe o surpriză totală. Dacă la un moment dat reuşeşti să deranjezi pe cineva, acela să fie convins că nu-ţi bagi nasul decît ca un ziarist oarecare şi că n-ai nici un amestec cu o anchetă mai amplă. Înţelegi ? Asta îmi dă mie o deplină libertate de acţiune.
— Iar mie îmi dă libertatea de-a face un inventar pe lumea cealaltă. Bună împărţire a rolurilor, n-am ce zice.
Îmi trag din nou pătura pînă la gît şi îmi continui gîndul mormăind.
— Să zicem că după mine aleargă vreo doi asasini cu pistoalele în mîini. Ce mă fac ? Cui cer ajutor ?
— N-o să alerge nimeni, fii liniştit. Iar eu am să veghez din umbră asupra ta. N-avea nici o grijă.
— Nu s-ar putea invers ? întreb eu cu inocenţă.
— Nu. Şi nu te mai văita ca o babă. De mîine treci la acţiune. Şi fii atent să nu comiţi tu vreo infracţiune.
Boleroul lui Ravel s-a terminat. Colonelul însă continuă să-i fluiere melodia.
Apoi adaugă :
— Am încredere mai mult în şarmul tău, Mladin. Foloseşte-l din plin.
— N-ai putea să trimiţi pînă aici vreo fătucă de 25 de ani ca să exersez puţin ?
Colonelul izbucneşte în rîs. Se ridică de pe scaun, îşi termină de băut paharul, aruncă într-un coş pachetul de ţigări mototolit. Urmărindu-l cît de elegant se mişcă prin cameră, cu alunecări de manechin, simt o uşoară invidie fiindcă tare mi-e teamă că dacă ar vrea să-mi aducă într-adevăr o fată, respectiva creatură n-ar mai avea răbdare să dea ochii şi cu mine şi s-ar opri la el.
— Cîţi ani ai, mon colonel ?
— Nu sînt născut chiar în cuaternar, dar tot am patruzeci, îmi răspunde el surprins. De ce ?
— E o informaţie pentru uz personal. N-are legătură cu marea anchetă pe care am declanşat-o. Să ştii însă că dacă aşa arată bărbaţii la patruzeci de ani, de-abia aştept să ajung şi eu la vîrsta asta.

Izbucnește în rîs, își ridică brațele deasupra capului și face cu arătătorul și mijlociul de la fiecare mînă semnul V.

— Asta ce mai e ? întreb eu.

— VILĂ — VOLVO, mă lămurește el. Altceva ce ți-aș putea dori ?

Își înșfacă lădița cu scule și dispare pe ușă. Din apartamentul vecin se aude :

„De la Salva-Vișeu
Bine mere ghezeșu...".

12

— Nu există om care să nu creadă într-o superstiție !

Cea care a rostit această frază pe un ton peremptoriu e o femeie uscățivă, cu un chip nespus de palid. Buzele îi sînt aproape de grosimea unei coli de hîrtie iar părul lung e pieptănat cu coc la spate. Poartă un taior gri. Chiar lîngă biroul unde bate la mașină se află la uscat o umbrelă. Alte trei umbrele sînt puse în cuier unde se mai zăresc două pălării bărbătești și patru haine de ploaie.

Colega ei e mai tînără. Are cam 30 de ani și e îmbrăcată în niște pantaloni strîmți de blugi și un pulovăr pe gît. Pe față i se înalță semețe cîteva coșuri. Cu toată bunăvoința nu reușesc să-mi agăț ochii de nici o formă mai ispititoare.

— Ba eu n-am nici o superstiție ! declară ea cu emfază.

Este exact genul de provincială îngîmfată și înăcrită de așteptarea unui pretendent. Dealtfel așa și bate la mașină : nervos și trufaș, lovind clapele sacadat.

Spre mirarea mea, replica i-o dă unul dintre cei doi bărbați. E chel ca-n palmă, poartă, după cîte observ, o gheată ortopedică și vorbește cu îngrijire, preocupîndu-se să pronunțe fiecare cuvînt cît mai exact. Pe biroul lui este o ordine desăvîrșită. Creioanele sînt bine ascuțite,

foile așezate în ordine, colile de indigo la îndemînă. Tușeul său e precis și regulat, fără nici o sforțare.

— Viața are mai mult farmec dacă este și puțin mister. Reușitele sau înfrîngerile ți se par mai firești dacă le legi de faptul că ți-a ieșit în cale cineva cu o găleată plină sau dacă ai întîlnit un coșar, sau un popă... Așa ai impresia că există un destin care îți veghează mișcările...

Cel de-al doilea bărbat stă la un birou mic. Îți atrage atenția părul lui care e ca o flacără albă. A încărunțit mai devreme decît ar fi trebuit pentru cei vreo patruzeci de ani pe care îi are. Ca și colega lui mai tînără, are pe chip ceva acru.

— Superstițiile astea sînt niște aiureli. Zău, dragă Mimi, nu te înțeleg deloc. Ce-ți veni să vorbești despre așa ceva ?

Și, cu un gest brusc, scoate din mașină colile de hîrtie. Strînge de pe birou alte cîteva, le pune o clamă și mi le întinde.

— Poftim, domnule Mladin. Toată povestea vă costă 50 de lei.

În timp ce mă descotorosesc de bani, o aud pe doamna Mimi sporovăind mai departe.

— Fiecare om are însă o superstiție de care i-e teamă cel mai mult. Eu, de pildă, dacă întîlnesc dimineața un popă, știu sigur că-mi merge rău toată ziua. Dar dumneata, domnule Moraru, de ce ți-e teamă cel mai mult ?

— Ce e negru nu-i integru, răspunde sibilinic domnul cu chelie și se pornește să rîdă.

— Adică ? ridică nedumerită doamna Mimi ochii de pe claviatura mașinii.

Nu mai aștept răspunsul domnului chel. Ies din nou în ploaia rece. La cîțiva metri de biroul pentru copiat acte unde mi-am dactilografiat articolele pe care trebuie să le trimit la redacție e o tutungerie. Intru, cumpăr un plic și un timbru, vîr în plic originalele, păstrez copiile, lipesc plicul, aplic timbrul și apoi îl introduc în prima cutie poștală pe care o zăresc.

De-acum sînt liber să mă ocup de marea anchetă. Oare ce-o să iasă din ea ?...

Mai întîi mă duc pînă la poştă. Intru în clădirea masivă, cu etaj, o construcţie tip pentru toate oraşele, şi caut o carte de telefon, cu lista abonaţilor din Marna. Cartea, legată cu un lanţ de pupitrul unde e expusă, arată execrabil după ce au răsfoit-o atîtea mîini. Dar eu o ţin ca pe un incunabul. În carte sînt cinci familii Pompiliu. Numai una este şi Ion.

Notez numărul şi adresa şi mă strecor într-o cabină telefonică. La telefon îmi răspunde o voce plăcută de femeie. Are o uşoară tristeţe în glas.

— Da ?

— Doamna Pompiliu ?

— Eu sînt.

— Aici e Andrei Mladin din Bucureşti. Aş putea să trec puţin pe la dumneavoastră ? Vreau să discutăm ceva...

— Poftiţi !

După ce îmi explică unde stă, închid şi ies din cabină.

Arunc o privire pe geamurile mari pe care se scurg în continuare picături de ploaie, oftez, îmi ridic gluga pe cap şi ies în stradă.

În cîteva minute sînt în faţa casei Pompiliu. Are uşa chiar la stradă. De-abia apăs pe sonerie şi în prag apare o femeie cam la patruzeci de ani, îmbrăcată cu taior şi fustă de catifea neagră. Poartă ciorapi de nailon de o culoare închisă şi pantofi negri. Trăsăturile feţei sînt ascuţite, dar plăcute.

— Sînt Andrei Mladin. Iertaţi-mă pentru deranj !

— Nu face nimic. Poftiţi !

Într-un hol nu prea spaţios, dominat de o oglindă mare şi de un cuier unde atîrnă o manta şi cîteva şepci de ofiţer de miliţie, încerc să mă usuc cît de cît pentru a nu face bălţi prin casă. După ce-mi scot haina de ploaie intru într-o cameră spaţioasă, cu mobilă modernă. Cîteva vase de flori sînt împrăştiate prin unghere.

— O cafea ?

— Nu, mulţumesc. Vă rog să vă deranjaţi cît mai puţin.

— Cum doriţi. Luaţi loc în fotoliul acesta.

Se așază și ea într-un fotoliu, strîngîndu-și cu grijă picioarele frumoase și potrivindu-și fusta să nu-i dezgolească genunchii.

— Cu ce vă pot fi de folos ? mă întreabă ea după cîteva clipe de tăcere.

— Aș vrea cîteva amănunte în legătură cu moartea soțului dumneavoastră, zic eu stingherit.

Chipul femeii se înnegurează.

— Pentru ce vă trebuie ?

Mai întîi vreau să-i trag o minciună dar mi se face rușine.

— Vedeți, s-a zis c-a fost o sinucidere. Lucrul ăsta n-a convins pe toți.

— Ce vă privește asta ? zice ea rece.

— Vă rog să mă credeți că nu pot să vă spun mai mult. Dar dați-mi o mînă de ajutor. Aveți încredere în mine.

Mi-am pus la lucru artileria grea. Însă femeii nu pare să-i pese. Totuși, spune într-un tîrziu, după ce mă scrutează cu atenție :

— Lucrurile sînt știute. E în curs o anchetă. Pînă acum se crede că bărbatul meu s-a sinucis.

— Nu vă supărați, unde a făcut-o ?

— Chiar în camera asta.

— Unde a fost găsit ? La birou ?

— Nu. În mijlocul camerei.

Văzîndu-mi privirea îndreptată spre covor adăugă :

— Am schimbat covorul. Rămăsese pătat. Nu suportam să-l mai văd.

— Unde erați atunci ?

— La țară. Împreună cu fetița.

După o scurtă pauză, adăugă :

— Ceea ce nu înțeleg absolut deloc e cum de-a putut ca în dimineața aceleiași zile să ne trimită o scrisoare plină de haz, pentru ca după-amiază să se sinucidă...

— N-a lăsat nici o scrisoare de adio ?

— Ba da. Dar nu se înțelege nimic din ea. Spune că s-a săturat de viață, că nu mai suportă și că ne roagă să-l iertăm.

— Suferea de ceva ?

— Nu cred. Nu mi-a vorbit niciodată de așa ceva.

Urmează o scurtă tăcere. După care îmi continui întrebările.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum vreo lună.

O clipă o scrutez cu insistență.

— Știți ce mă nedumerește în toată povestea ?

Mă privește întrebătoare.

— De ce s-a sinucis în mijlocul camerei ? Cei care-o fac preferă să stea cît mai comod în clipa respectivă. De pildă, acolo ar fi fost mai normal să stea.

Și arăt cu mîna biroul.

Se uită la mine surprinsă.

— Ce să vă spun ? Nu știu... Nu-mi dau seama... Nu m-am gîndit la asta pînă acum...

O las puțin să reflecteze la ceea ce i-am spus.

— În ce s-a împușcat ?

— În tîmplă. În tîmpla dreaptă.

— În tîmpla dreaptă ? !

— Da, se repede femeia intrigată de reacția mea.

Deodată îmi aduc aminte că am zărit borcanul cu creioane în partea stîngă a mașinii de scris.

— Doamnă, zic eu emoționat, soțul dumneavoastră nu era cumva stîngaci ?

— Da da. Ce importanță are ? Apoi tot ea zice :

— Dumnezeule ! țipă ea ușor ducîndu-și mîna la gură. Asta înseamnă că...

— Asta încă nu-i nimic. Dar poate să însemne ceva. V-aș mai cere o ultimă favoare și cu asta vă părăsesc : ați păstrat cumva scrisoarea lui de adio ?

E mai palidă decît la început. Se uită la mine, apoi se ridică brusc și se duce la birou. Trage un sertar și scoate de acolo coala de hîrtie.

— Poftim ! I-am rugat pe anchetatori să mi-o lase mie. E ultima amintire de la el.

E o coală albă, obișnuită, pe care sînt scrise vreo douăzeci de rînduri de o generalitate copleșitoare. E semnată Ion Pompiliu.

— A fost găsită în mașina de scris, îmi spune femeia.

— Soțului dumneavoastră îi plăcea să bată la mașina de scris ?

— Da. Dar bătea destul de încet. Bătea cu două degete.

— Hm ! fac eu şi nu mai zic nimic.

Mai arunc o privire la coala dactilografiată. E ceva ce nu-mi place la ea.

— Aţi descoperit ceva ? mă întreabă ea din nou.

— Nu. Nimic, o liniştesc eu. Dar dacă v-aş ruga să mi-o împrumutaţi pentru cîteva zile ?

Femeia se uită la mine şovăitor, apoi îmi face semn că e de acord.

Peste cîteva clipe sînt din nou în burniţa rece.

13

Pînă la marginea oraşului fac pe jos o jumătate de oră. După ce mai întreb nişte trecători, o apuc spre unul din dealurile împădurite. O cărare bineînţeles şerpuitoare mă poartă tot mai adînc în pădure. Din cînd în cînd sînt nevoit să dau la o parte crengile crescute pînă la potecă. O ploaie fină se porneşte din ramurile care revin cu zgomot la locul lor. Dacă m-ar întreba cineva ce caut pe-aici aproape că şi eu m-aş minuna.

Ce-o fi făcînd colonelul ? Stă probabil la căldurică în timp ce sclavul Mladin trage la galere. Afurisit potop ! Cel de pe vremea lui Noe a fost un mizilic.

Urc mai departe gîfîind şi blestemînd pantele din toată lumea, oricît de puţin înclinate ar fi ele, ploaia, pe criminalul lui Timofte şi, bineînţeles, pe mine, că n-am atîta minte să-mi văd de treburile mele. În cele din urmă, în faţă mi se iveşte o căsuţă din bîrne. Pe distanţa a vreo cincizeci de metri, pînă la ea, stejarii sînt atît de aproape unul de altul, încît par a face două ziduri verzi de-o parte şi de alta a potecii. Cred că e foarte util noaptea pentru cei care s-au aghezmuit să aibă astfel de mijloace de orientare.

Fără să-l simt, un cîine mare şi lăţos m-a apucat de pulpana hainei şi a început să tragă de ea. N-am încotro

și mă așez jos ca să-i fac pe plac. Iarba e udă și în curînd prin hainele mele se simte jilav.

— Hei, e cineva acolo ? strig eu văzînd că animalul n-are de gînd să se depărteze de mine, ci mă studiază ca și cum i-aș aparține. Mă gîndesc o clipă că ar fi în stare să mă confunde cu un os și, fiind prea sătul, să mă-ngroape pe undeva ca să mă pape mai tîrziu.

Trag un chiot de răsună valea, de la Bumbești la Livezeni. În sfîrșit, din casă apare un vlăjgan îmbrăcat în uniformă de pădurar.

— Ce doriți ? mă întreabă el fără să se sinchisească de poziția în care mă aflu.

— Fii atît de amabil și cheamă-ți fiara. Nu c-aș avea intenția s-o mușc, dar cred că e mai bine pentru amîndoi să stăm la distanță unul de altul.

Bărbatul își fluieră cîinele. Cu părere de rău, acesta se uită la mine și se culcă la picioarele stăpînului său. După ce mă ridic și mă scutur cît de cît mă apropii de pădurar și-i spun :

— De ce nu puneți la intrarea în pădure o pancartă : Nu intrați ! Cîine rău.

Iute îmi dau seama după privirea posomorîtă a bărbatului că nu-i prea arde de glumă.

— Ce doriți ? întreabă el din nou.

E construit după principiul macaralelor turn. Cred că m-ar ține înșfăcat de guler la zece centimetri deasupra solului o zi întreagă fără să obosească.

— Dumneata ești pădurarul ?

— Da.

Probabil că e singur. Probabil că n-a mai vorbit cu nimeni de nu știu cîtă vreme. Dacă nu și-o fi învățat cîinele să vorbească. Sau dacă n-a învățat el să latre. Totuși, n-are chef de conversație. Răspunde monosilabic, dorind să plec cît mai repede.

— Sînt de la ziar. De la București. Mă numesc Andrei Mladin.

Și scot iarăși legitimația.

Nici măcar n-o privește.

— Și ?

— Te-aș ruga să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

— S-auzim.
— Acum vreo lună ai fost aici ?
— Da.
— Nu s-a întîmplat nimic deosebit ? N-ai observat ceva ieşit din comun ?
Nu reuşesc să-l clintesc din împietreala lui.
— Nu.
— Nimic, nimic ?
— Ce înţelegeţi prin ceva ieşit din comun ?
— De pildă, n-ai auzit cumva un foc de armă ?
Şovăie o clipă şi apoi zice :
— Ba da.
— Nu te-ai mirat ?
— Cum să nu mă mir ? Doar în pădurea asta vînatul e interzis.
— Ei ? Ce-ai făcut ?
— I-am dat drumul lui Trandafir şi am pornit şi eu după el.
— Înţeleg că Trandafir este gingaşul animal care se află la picioarele matale ?
— Exact.
— Şi ?
— La vreun kilometru de cabană Trandafir a întîlnit un om pe care l-a silit să stea jos ca şi pe dumneavoastră. Aştepta liniştit şi rupea fire de iarbă. N-avea nici o puşcă asupra lui.
— De unde ştii ? Putea s-o arunce în tufiş.
Pădurarul mă priveşte cu milă.
— Dar Trandafir pentru ce e ? Pentru prins fluturi ? A răscolit peste tot. N-a găsit nimic.
Şi-l mîngîie pe viţelul care se întinde mulţumit de el însuşi.
— L-am lăsat în treaba lui. Zicea că se plimbă prin pădure. Mi-a spus că a auzit şi el o împuşcătură, dar nu i-a dat nici o atenţie.
— L-ai căutat şi prin buzunare ?
— Nu. Ce drept aveam ?
— Poate că avea o altfel de armă. Un pistol.
— La vînătoare nu se merge cu pistolul.
— Poate că omul se pregătea pentru o altfel de vînătoare.

— Nu vă înţeleg. Mai doriţi ceva ?

— Da. Te rog să mă conduci pînă la locul unde l-ai găsit pe cetăţean.

În locul lui i-aş zice lui Trandafir : şo pe el ! Spre surprinderea mea, acceptă.

— Fie. Să-mi iau mantaua de ploaie.

După cîteva minute ne croim drum prin hăţişurile îmbibate de apă.

— Mai ştii s-ajungi acolo ?

Parcă i-aş fi dat cu ceva în cap.

— Ce părere aveţi ? Ştiu pădurea asta de mic copil.

— Iartă-mă. Dar cum arăta cetăţeanul ?

— Era potrivit de statură. Slăbuţ. Avea vreo patruzeci-cincizeci de ani. Părul negru. Purta o mustaţă tunsă scurt.

Parcă ar fi unul dintre tocilarii mei, gîndesc eu. Mai mergem o vreme şi pădurarul se opreşte.

— Aici e locul.

E o poieniţă cam de vreo treizeci de metri patraţi. Cîteva muşuroaie de cîrtiţe. Cîteva băltoace. Nimic deosebit. Ce aşteptam să găsesc ?

— N-ai observat nimic neobişnuit ?

— Nu.

Încep să mă uit cu atenţie la copacii din jur. Scoarţa lor e umedă. Pe unul dintre ei e urma unui marcaj vechi : un cerc roşu cu un punct galben înăuntru. Mă dau mai aproape de el şi-l studiez pe îndelete. Pădurarul mă priveşte placid. Trandafir se uită din cînd în cînd la mine, apoi la stăpînul său, ca şi cum l-ar întreba : să-l pun la pămînt ?

— Ia vino puţin încoace, îi zic eu pădurarului. N-ai un briceag ?

Îmi întinde un cuţit de vînătoare cu vîrful bine ascuţit. Încep să scobesc în mica adîncitură pe care am zărit-o în punctul galben. După cîteva minute scot o bucată de metal pe care i-o întind pădurarului. Aş vrea să par mai puţin triumfător dar nu reuşesc.

— Asta ce e ?

Pădurarul ia bucata de metal şi rosteşte imediat :

— Plumbul de la un glonte.

— Da. De la un glonte de pistol. Nu sînt eu specialist în balistică, dar îţi pot spune cu siguranţă că cineva a tras aici cu pistolul.

Pădurarul nu mai înţelege nimic.

— Dar de ce în copac ?

— E simplu. Omul a dorit să-şi încerce arma. Probabil că n-a mai folosit-o de multă vreme. A vrut să fie sigur de ea. De-aia.

— Înseamnă că pe undeva trebuie să fie şi cămaşa glontelui.

— Poţi fi sigur că nu e. Cînd Trandafir l-a găsit pe cetăţean, el tocmai asta căuta prin iarbă. Cu siguranţă că a dat de ea şi a pus-o în buzunar.

Pădurarul se uită la mine cu mai mult respect. Chiar şi Trandafir a simţit că s-a schimbat ceva. Dă prietenos din coadă şi se gudură pe lîngă mine. Ar avea chef de joacă.

— Altădată, amice, îi zic eu şi-mi iau rămas bun de la stăpînul său.

14

Eram sigur că pînă la urmă o să-mi dau cuprul pe faţă. Cînd am ajuns aseară la hotel, mort de foame şi ud pînă la piele, plin de noroi, recepţionerul cel gras care crede că de fiecare dată vin de la un chef monstru, mi-a întins un bilet : „Vincenţiu Peahă, de la primărie, vă aşteaptă mîine la ora 8 dimineaţa". Am mototolit biletul, i-am suflat puternic în faţă recepţionerului care a rămas nedumerit nesimţind nici un iz de alcool, explicîndu-şi, probabil, că am luat vreo pilulă care îndepărtează mirosul şi m-am dus la mine în cameră unde am dormit buştean.

Iar acum stau în faţa lui Vincenţiu Peahă încercînd să par mai nevinovat decît un pui tocmai scos din incubator.

E un om cu o față mică, rotundă și are părul cenușiu și cîrlionțat. Nu cred c-a împlinit nici cincizeci de ani. Ochii lui mici, ca de viezure, privesc cu neastîmpăr și cu drag la cele două telefoane cu multe butoane pe care le are în stînga, la interfon, la covorul pufos. Se simte bine aici în mod vădit. E în siguranță.

— Ne faceți greutăți, tovarășe Mladin, ne faceți greutăți. Stînjeniți mersul unei anchete.

Privesc la parchetul impecabil lustruit. Pe o bună parte a lui se întinde un covor scump. Ce să-i răspund omului ?

— Nu ne așteptam ca tocmai dumneavoastră, care veniți de la un ziar de prestigiu, să vă purtați așa. Nu ne așteptam deloc.

Tot timpul vorbește la plural despre sine însuși. De fapt reprezintă un întreg oraș. E o forță. Stă în cabinet și mii de oameni abia îi așteaptă hotărîrile.

— Să știți că am informat și conducerea ziarului. Redactorul șef m-a rugat să-l sun atunci cînd veți veni la mine.

Apăsă pe unul din numeroasele butoane.

— Maria, spune el în interfon, dă-mi legătura cu redactorul șef al ziarului *Perspective* din București.

Pînă cînd se stabilește legătura tăcem. Eu mă uit pe fereastră, el se joacă cu unul dintre creioanele îngrijit ascuțite.

Un țîrîit îl avertizează că are legătura cu Bucureștiul.

— Să trăiți, tovarășe redactor șef. Cum e vremea pe-acolo ? Plouă ? Și la noi. Ei, făptașul se află aici. Poate că vreți să-i spuneți cîteva vorbe...

Și-mi întinde receptorul.

Mă ridic de pe scaun și iau receptorul în mînă.

— Ce faci, Mladin, acolo ? tuna vocea redactorului șef. Te ții de prostii în loc să-ți vezi de reportaje ? Aud că dai de furcă autorităților. Ți s-a urît cu binele ? Vrei să te dau la corectură ? Bagă-ți mințile în cap ! Altfel e vai și-amar de tine !

Nu l-am auzit niciodată urlînd așa. Cineva spusese că nu-i place teatrul. După scena pe care mi-o face acum nu s-ar părea.

Nu aşteaptă să-i răspund şi închide. Vincenţiu ... e radios.

— Vedeţi ? Ar fi trebuit să nu ajungem la situaţia asta. E grav ca un om de presă să pună beţe-n roate unei anchete oficiale.

Glasul îi e încărcat de regrete. Aproape că-i dau lacrimile, aşa de rău îi pare de mine.

Iese de după birou. Vrea să fie acum popular şi mă bate părinteşte pe umăr.

— Nimeni nu-ţi vrea răul în oraşul nostru. E un oraş mic, cu o inimă mare. Oamenii sînt tare buni. Tare buni, zice el şi aproape că-i dau lacrimile. Ai să te convingi singur. Numai că trebuie să-şi vadă fiecare de treaba lui.

Mă conduce uşurel spre ieşire. Plec din biroul ăsta unde un om e fericit că are butonaşele cu care se poate juca, are un covoraş pe parchet şi o secretară la uşă şi nu mai vrea să ştie nimic altceva din ce e pe lume.

15

Şi ce mai e pe lume ? zic eu în timp ce-mi conduc din nou prin ploaie maşina.

Nimic altceva decît că un criminal l-a ucis pe comandantul miliţiei din oraş, după ce mai întîi şi-a încercat pistolul în pădure. Tot el a scris şi scrisoarea aceea lipsită de sens. E clar că n-a fost bătută la maşină de Pompiliu. Ar fi însemnat ca literele din partea stîngă a claviaturii să fie mai pronunţate. Or, nu-i deloc aşa. Mai ales că, mai mult ca sigur, ea a fost scrisă de cineva care bătea cu toate degetele. Nu toate degetele au aceeaşi putere şi de aceea unele litere sînt mai conturate şi altele mai puţin ieşite în relief. E aici o chestie de logică. Sau, mai curînd, de stenodactilografie.

Ce să fac acum ? De la colonel n-am nici o veste : parcă l-ar fi înghiţit pămîntul. Iar criminalul acela mustăcios cine-o fi ? Tot el l-o fi omorît şi pe Timofte ?

O clipă mi-aduc aminte de nebun şi de mama lui. În gît simt că mi se pune un nod. Nu de la o sfoară, fireşte.

Curînd îmi dau seama că mă aflu în dreptul Marii fabrici. Ce-ar fi să-i fac o vizită directorului ?

Opresc în parcajul unde sînt cîteva zeci de maşini, şi mă duc la portar. Îi arăt legitimaţia, îmi înmînează ceremonios un ecuson de vizitator şi, după ce dă un telefon la secretariat, mă lasă pe mîna unui tinerel ca să mă conducă pe aleile unde din loc în loc placarde avertizează că „Orice pas înainte depinde de noi".

Directorul e masiv. Are un cap masiv, de director, bine înfipt într-un gît scurt, tot de director. Mîinile îi sînt puternice şi fără astîmpăr. Ochii sclipesc de o inteligenţă vie, cum se spune. În timp ce mă ascultă, frămîntă în mîini o radieră precum cea pe care am văzut-o la locul crimei.

— Deci, aţi vrea să scrieţi un reportaj de la noi... Foarte lăudabilă intenţie. S-a scris despre noi de multe ori, dar în ultima vreme gazetarii ne-au cam ocolit. Foarte rău, foarte rău...

Fără nici o legătură cu cele discutate pînă atunci mă întreabă :

— Cît staţi pe la noi ?

— Nu ştiu. Poate o săptămînă... poate mai mult.

Îmi dau seama că în mintea lui a încolţit un plan.

— La reportaj o să daţi şi fotografii ?

— Cu siguranţă. O să vină un fotoreporter.

Ideea îl încîntă. Se şi vede pozat în prim plan.

— Ştii ceva ? Mîine e ziua de naştere a fiicei mele. Vino şi dumneata. Uite cartea mea de vizită.

Mi-o întinde. De la o vreme, toţi au mania să-ţi ofere cărţi de vizită. E semn că ne-am civilizat.

— Chiar aş vrea să vii. Vorbesc foarte serios.

— Bine. Să-ncerc.

Ce-o fi vrînd de la mine ? I-am devenit atît de simpatic după cîteva minute de conversaţie ? Sau e altceva la mijloc ?

Cheamă apoi pe cineva care să mă conducă prin secţii. Notez tot soiul de cifre şi nume de oameni, dar gîndul meu se roteşte în jurul aceleiaşi întrebări : ce vrea de la mine directorul ?

16

N-am încotro şi sînt mîndru din cale-afară de mine. Toate cele aflate pînă acum, chiar dacă nu înseamnă mare lucru, încep totuşi să aibă o logică.

Este clar că maiorul Pompiliu nu s-a sinucis. Sinuciderea a fost trucată de asasin. Cineva a avut interes să-l suprime fiindcă aflase prea multe. Se pare că ştia prea multe despre Marea fabrică. Are dreptate colonelul : Pompiliu a continuat ancheta pînă cînd a deranjat pe cineva. Pe cine anume ? Greu de spus. Pe un individ de statură potrivită, cu o mustaţă tunsă scurt, care într-o dimineaţă a făcut exerciţii de tir în pădure.

Bun ochitor, zic eu admirativ, aducîndu-mi aminte de glonţul înfipt în mijlocul cercului roşu. Dar în clipa următoare, simt pe şira spinării o gheară rece.

— Asta înseamnă că şi eu pot fi o ţintă pentru el, şoptesc eu. Chiar o ţintă mai mare, greu de ratat şi de un neprofesionist.

În clipa aceea, se aud cîteva ciocănituri discrete şi uşa se deschide. Mă aştept să apară omul cu mustaţă cu un pistol în mînă.

E colonelul.

Închide uşa cu precauţie şi-mi face semnul lui de salut.

— Vilă-Volvo.

Trăsăturile feţei îi sînt trase, iar cearcănele îi împodobesc ochii.

— Salamalec ! Dar ce-i cu tine ? Ai deschis aseară cu albele ? întreb eu ridicîndu-mă agale în coate. Adică, vreau să spun, ai băut votcă ?

Îmi arată dinţii strălucitori într-un fel de rînjet prietenos.

— Da. Un chef la care e rost să fii trimis pe lumea cealaltă fără măcar să ai timp să-ţi faci testamentul. Deşartă-ţi sacul.

Îi spun tot ce ştiu. Îi arăt şi bucata de plumb şi scrisoarea dactilografiată.

— Aş pune pariu că plumbul e din acelaşi pistol cu care a fost împuşcat şi Pompiliu.

Colonelul se uită la mine cu un început de respect.

— Tu ai aflat toate astea ?

Aerele lui încep să mă calce pe nervi.

— Nu. Lucrez cu sclavi. Am o mătuşă care a luat cursuri de detectiv prin corespondenţă. Pe ea am trimis-o să ancheteze cazul. Deşi e surdă şi nu vede la doi paşi, s-a descurcat excelent pentru vîrsta sa. Raportul pe care mi l-a întocmit e perfect.

Colonelul mă bate pe mînă împăciuitor.

— Haida, nu te supăra. Te-ai descurcat extraordinar, ca un profesionist. Ai aflat nişte lucruri colosale.

Pentru o vreme se lasă tăcerea. Parcă sîntem cei doi moşi din Muppets după ce s-au certat. Pe geam se scurg neîntrerupt şiroaie de apă. În casă e însă plăcut şi destul de cald. O clipă mă gîndesc la toţi cei ce forfotesc pe străzi sub rafalele ploii. Ce vreţi, am o inimă miloasă.

— Azi avem treabă, m-anunţă colonelul.

— Easy, my boy. Ce treabă ? N-am nici o treabă. M-am săturat de mers prin noroaie ca un pifan şi de jucat tot teatrul ăsta ieftin.

— Nu-i ieftin deloc. E plătit cu vieţi omeneşti.

În timp ce-i torn în pahar trei degete de votcă de jos în sus şi-mi torn şi mie la fel, îi spun doar atît :

— Nu deveni atît de grav, că nu-ţi stă bine. Lasă filozofia asta pentru alţii mai fraieri. Îmi stîrneşti prea multe gînduri pentru mintea mea.

În încăpere se lasă o tăcere care nu durează mult.

— Ai noroc că eşti băiat bun. Altfel...

— Altfel ce ?

Dă din mînă a lehamite.

— Las-o baltă. Ne certăm ca proştii. Mai bine fii atent că ai început să semeni cu vulturul pleşuv.

— La agerime ?
— Nu. La chelie.
— O să-ncerc cu Gerovital. Dar tu ce-ai făcut pînă acum ?
— Am umblat ici, colo. Am aflat că directorul Marii fabrici își datorează averea unui noroc fenomenal.
Sprîncenele mele se arcuiesc întrebătoare.
— Ce noroc ?
— A cîștigat, se pare, vreo cinci mașini la loz în plic și la loto, a mai luat și alte premii la loto și pronosport.
— Într-adevăr, ăsta zic și eu noroc, spun eu cu melancolie, aducîndu-mi aminte că n-am fost în stare să cîștig nici măcar o sută de lei la jocurile mai sus amintite.
— Pe naiba ! N-a cîștigat niciodată nimic.
— Cum așa ?
— Așa bine. Pur și simplu banii îi vin din altă parte. Ca să-i justifice, cumpără lozuri sau bilete de loto și pronosport de la cei care au cîștigat. Le plătește mai mult și acelora le convine să le vîndă.
Fluier a mirare.
— Ia te uită cu ce se-ndeletnicește directorașul nostru !
— Deci banii îi vin de unde bănuiești și tu : de la afacerile lui.
— Și cam cu cît se vinde un loz cîștigător de mașină ?
— Ajunge și la 120 000 lei.
Nu e frumos să fluieri în casă, însă nu mă pot abține.
— Rentează ?
— Ba bine că nu.
Toată oboseala din corp mi s-a risipit. Prefăcîndu-mă că mă uit în altă parte, mă întind cît sînt de lung după sticla de votcă. Mîna colonelului e mai iute decît a mea și înșfacă fiola.
— Numai un strop ! mă tîngui eu. Sper că știi legea lui Ohm : ești om cu mine, sînt om cu tine.
— Nici un strop ! Ți-am spus că avem treabă în noaptea asta.
— Urît caracter, zic eu. Precis nu ești de la miliție : ești de la Armata salvării. Una din babele alea nesuferite care susțin că alcoolul face rău, dar au în fustele lor largi

cîte un şip cu care se mai dreg după toate vorbele umflate pe care le spun.

Colonelul nici nu se sinchiseşte. Pune sticla la loc în frigider, se uită la ceas şi-mi comunică :

— Îmbracă-te !

— Nu merg nicăieri. Mă retrag în infinitul mic. Părinţii nu-mi dau voie să ies cu necunoscuţi în locuri pe care nu le ştiu. Mai întîi trebuie să le dau un telefon.

Colonelul şi-a vîrît nasul în dulap şi-mi caută ceva de îmbrăcat. Nu-mi răspunde. Mă dau jos din pat ca un cotoi în convalescenţă şi merg tîrîş spre frigider. Orice infanterist ar fi invidios pe înaintarea mea aproape una cu covorul. Aş putea fi oricînd confundat cu un desen de pe el. Desigur, un desen nostim. Cînd se uită în cameră, colonelul nu mă zăreşte imediat. În clipa în care mă repereazǎ, se repede la mine şi mă ridică de pe parchet cu o forţă pe care nu i-o bănuiam.

— Ia ascultă ! De cînd n-ai mîncat chelfăneală ? Şi nu mai bea atîta, că o să-ncepi să cînţi şi tu vechiul imn : Şi pe mine mă-nţeapă ficatul.

Îmi dă drumul pe pat şi-mi întinde un costum sport de catifea reiată cenuşie. Resemnat, îl îmbrac şi mormăi :

— Ies din combinaţie. Care mai de care se socoteşte dator să mă ameninţe cu bătaia, iar unii îşi şi pun planul în aplicare. M-am săturat. În definitiv, sînt o persoană liberă şi independentă. Nimeni n-are dreptul şi nici stîngul să se-amestece în treburile mele interne : ficat, rinichi şi alte alea. Votca e-a mea ? Este ! Sînt după orele de program ? Sînt ! Ce mai vrei ? Spor de periclitate nu-mi dă nimeni.

Apoi, îmi încolţeşte o idee.

— Dar măcar spor de noapte se dă ? Ce zici ?

Dar dintr-o dată mă străfulgeră o idee.

Să nu mi-o ia nimeni în nume de rău : chiar şi lui Andrei Mladin i se poate întîmpla un astfel de lucru miraculos. Mă trîntesc îmbrăcat în pat, mă apuc zdravăn de marginile lui şi-i spun colonelului :

— Nu merg nicăieri. Chiar dacă în holul hotelului m-ar aştepta Miss Univers, tot n-am să mai ies azi din casă. „Potop e-napoi şi-nainte“, îngîn eu mai mult pentru mine însumi.

Colonelul se uită la mine stupefiat. Dacă am fi pe un teren de baschet, cu siguranţă că n-ar ezita să-mi dea o atît de puternică pasă, încît mingea să-mi scape printre degete şi să mă pocnească în nas. Se stăpîneşte însă admirabil şi-mi zice brusc dezinteresat :

— Faci ce vrei.

Şi pleacă închizînd uşurel uşa. Aştept doar cîteva minute şi o pornesc şi eu în urma lui, ieşind în zloata care în curînd mă udă pînă la oase.

17

E aproape miezul nopţii.

Pe străzile oraşului înecat în umezeală nu se mai vede nimeni. Firma de neon de la Sala jocurilor e singura sclipire care se zăreşte în parc. Încă o dată mi se confirmă că nu m-am născut în secolul luminilor.

Îmi aduc aminte de apartamentul meu din Bucureşti în care singura lumină e cea din frigider. Şi aceea e degeaba. Ce-o mai fi făcînd motanul meu Mecena ? Stă probabil de poveşti cu duduia Margareta. Nu m-ar mira să mă ponegrească, pramatia. Tocmai pe mine, bunul lui stăpîn ! La care duduia Margareta să-i spună scărpinîndu-l pe după urechi : Să ai grijă de el, dragul meu, fiindcă e tare neajutorat, săracul !

Parcă n-are dreptate !

Uriaşa roată din parc se profilează ameninţătoare pe fundalul întunecat. Frigul mi-a pătruns pînă la oase. Cu gluga trasă pe cap, par o mumie neidentificată. Totuşi, deşi decorul e atît de sinistru, tot arunc o privire spre uşa de la Sala jocurilor, înţelegînd imediat că încuietorile ei sînt atît de zdravene încît n-am nici o şansă s-o deschid.

— Presupun, Andrei Mladin, că ştii cît ne dă dacă ne prinde, îmi zic eu în sinea mea, dar nici că-mi pare

rău din moment ce sînt atît de înfrigurat. Acolo unde or să mă ducă e cu siguranță mai cald.

Precum personajele lui Rembrandt din *Rondul de noapte*, înconjor gînditor clădirea. Din nefericire, eu n-am nici o ființă în spate. De fapt, cel mai mult mi-ar folosi un tun. Așezat la o distanță potrivită și mînuit de un artilerist iscusit, ar putea slobozi o ghiulea care să facă în zid o spărtură taman bună pentru a se strecura un ziarist curios.

Fasciculul lanternei mele descoperă însă ceva care-mi face inima să bată cu vioiciune. O fereastră ! Nu, nu e fereastra la care șade o pisică, așa cum zice cîntecul. Îmi zic parșiv în sinea mea : nu cumva o fi chiar aceea la care, neobservat de nimeni, am umblat chiar eu de dimineață și am lăsat-o întredeschisă ?

Nu vă dau răspunsul pentru că îl bănuiți și singuri. Mă grăbesc să împing fereastra și constat cu plăcere că nimeni nu și-a dat seama că n-are trase încuietorile. Se deschide cu un fîșîit ușor. Mă apuc cu mîinile de pervaz și mă cațăr cu oarește trudă dar cu mult folos. O clipă stau călare pe el mîndru ca Alexandru pe Ducipal, dar țîrîitul ploii și ambianța amenințătoare îmi aduc aminte că mă aflu aici nu ca să mă aclame mulțimile, ci ca să fac o inspecție incognito. Îmi dau drumul pe parchetul din Sala jocurilor și împing fereastra în poziția în care am găsit-o.

— Cum zicea individul ăla ? Zarurile au fost aruncate ? Îmi dau cu prepusul că or fi fost vechi, mormăi eu, după care mai adaug tot în sotto-voce :

— Cînd mi-e frică, recunosc, vorbesc de unul singur.

Trecînd pe lîngă ghișeul unde cu cîteva zile mai înainte plătisem intrarea, îmi vine să-mi bag mîna în buzunar și să scot zece lei. Apoi, intru în sala unde sînt aparatele de joc. Extrag din buzunar o lanternă mai mare și încep să-i plimb lumina pe pereți, pe aparatele care stau acum sub niște prelate pentru a fi protejate de praf. Pe jos e o curățenie exemplară .Observ că am lăsat urme și le anulez grijuliu cu o cîrpă. Mă șterg cu aceeași cîrpă și pe pantofi. După care mă îndrept spre bar cu speranța că un chelner distrat o fi uitat vreun șip cu niscaiva TNT în el. Nici pomeneală. Dezamăgit în privința conduitei

barmanilor de azi, mă duc spre ușile ce dau în camerele cu videocasetofoane. Intru pe una din ele.

În încăperea unde se află vreo cincizeci de scaune și cîteva fotolii și unde pe un piedestal se înalță un aparat acoperit cu o pînză, geamurile sînt acoperite cu draperii. Mă asigur mai întîi că draperiile sînt bine trase după care aprind de la un comutator lumina. Tuburile de neon pîlpîie la început și inundă apoi întreaga încăpere cu o lumină plăcută. Pe o etajeră se află mai multe casete. Aleg la întîmplare una și mă îndrept spre aparat. Meșteresc nițel și-i dau drumul. Nu trec prin fața ochilor mei mai mult de zece imagini și îmi dau seama că e vorba de un film cu gangsteri. Împușcăturile se țin lanț. Dar cînd devine mai palpitat, mă ridic din fotoliul în care m-am așezat și scot caseta. E un film strașnic, dar nu asta caut !

Fac aceeași mișcare și cu alte cîteva casete. Mă întreb în sinea mea dacă nu cumva am luat-o razna.

Tocmai cînd să-mi dau un răspuns în acest sens, descopăr un mic dulap în zid. Încuietoarea lui cedează repede.

— Cred c-am găsit ! exclam eu triumfător, văzînd în firida care se cască în perete cîteva rafturi tot cu casete.

Pun una dintre ele și mă așez din nou pe un fotoliu. Arunc o privire pe ecran, iar peste cîteva clipe îmi dau seama că m-am îmbujorat ca o fecioară căreia i se mîngîie pentru prima oară mîna în timpul filmului.

— Dumnezeule ! Asta era ! Filme porno. Așa își rotunjea veniturile domnul Bodea.

Scîrbit, scot caseta din aparat, o pun la loc și încui dulapul. După care acopăr aparatul și sting lumina, nu înainte de a vedea dacă n-a mai rămas vreo urmă a trecerii mele prin aceste locuri de basm.

În bibliotecă nu mai aprind lumina. Plimb raza puternicei lanterne de-a lungul mesei din mijloc.

— Trebuie să fie pe undeva un șpil, murmur eu.
Care-o fi însă ?

Tot dau tîrcoale mesei și o pipăi pe la încheieturi. Îmi aduc aminte cum stătea bibliotecarul : drept la mijloc. Cotrobăiesc prin acele zone și dau de un buton. Cu un zgomot ușor, tăblia de sus a mesei se depărtează și dedesubt, la cîțiva centimetri, apare o ruletă cu postavul

împărțit în dreptunghiuri cu cifre de diverse culori. Parcă îl aud pe colonel :

— Bravo, Mladin ! Ești o forță !

— Poate pui o vorbă să mă-nainteze în funcție, o fac eu pe modestul. Pe ce mizați ? Les jeux sont faits ! Rien ne va plus !

Orice crupier din Monte Carlo ar fi invidios pe gestica mea.

— M-am lămurit și cu asta. Iar la mese, precis că nu se citesc cărți, ci se joacă pe mize mari cărți. Dacă-mi aduc aminte fețele celor pe care i-am văzut duminică, tare-aș crede că am dreptate. Niște moace deloc spiritualizate !

O ușă îmi atrage atenția.

— Asta ce-o mai fi ? mă mir eu.

Ușa nu e încuiată. O împing și o luminez cu lanterna. Aici sînt cîteva aparate mici de televiziune.

Hm ! De la aparatele astea Bodea poate supraveghea toate sălile. Cum se ivește un pericol, cum coboară camuflajul. Totul devine un decor pașnic. Și mai e și butonul pe care l-am zărit la pragul de la intrare.

Dau drumul la circuit. În clipa următoare văd pe unul dintre ecrane cum apare Bodea însoțit de un bărbat slăbuț pe care nu-l cunosc. Au aprins lumina în sala mare și se-ndreaptă spre mine.

— Repede, îmi zic eu, ca și cum ar mai fi nevoie de sfatul ăsta. Scot din priză instalația, sting lumina și m-ascund după un dulap.

Cei doi intră în biroul lui Bodea care e chiar alături de camera unde dîrdîi eu, chipurile de frig.

De dincolo se-aud frînturile unei discuții :

— De ce ne-o fi convocat directorul ? Ce naiba s-a mai întîmplat ?

— Lasă că vine el.

Mă uit la ceasul meu fosforescent : e aproape unu. Să ies din ascunzătoare e sinucidere curată. Mai ales dacă mai vine și directorul : ne putem întîlni nas în nas. Și nu se știe dacă în parc nu așteaptă vreuna din gorilele celor dinăuntru. Dar oare cine e slăbuțul ?

Trec minute chinuitoare. Dincolo se aude clinchetit de pahare și rîsete. Se discută fleacuri. Nimic despre Platon,

nimic despre Kant. Dacă nu cumva prin zonă Kant se citeşte Kent.

Deodată, în camera vecină răsună o voce nouă. O recunosc : e cea a directorului.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ?

— Cred c-am scăpat definitiv. Ne lasă în pace. Duminica viitoare e ultima plată pe care o pretinde.

— Cît cere ? întreabă o voce nerăbdătoare.

E vocea lui Bodea.

— 100 000.

— 100 000 ? ! exclamă cu toţii. Pungaşul !

— Da, dar gîndiţi-vă că n-o să mai auzim niciodată de el.

— Ce garanţii avem ?

— Nici una. Doar cuvîntul lui de onoare.

— Cuvîntul de onoare al unui borfaş, exclamă dispreţuitor slăbuţul.

Stînd în ungherul acela, am inhalat un fir de praf. Mă ţin din răsputeri să nu strănut.

— Mă întreb, totuşi, cine-o fi ? De doi ani de zile plătim unui necunoscut. Cine-o fi ?

— Naiba să-l ia. Numai să-l catapultăm odată de-aici.

Se aude o înjurătură grea.

Gîdilăturile din nas nu încetează. Pînă cînd nu mă mai pot abţine şi trîntesc un strănut capabil să măture din cale un întreg cvartal.

— Scapă cine poate ! mă încurajez eu şi o iau spre uşa bibliotecii.

Probabil că după o clipă de stupefacţie va începe o urmărire ca-n Tom şi Jerry. Însă Jerry e prea mare ca să se poată ascunde într-o gaură de şoarece. Gonesc totuşi din răsputeri prin sala unde e ruleta, lovindu-mă de pereţi, de scaune. Pînă cînd calc în gol şi simt că pic printr-o trapă care se închide rapid în urma mea. Străbat o clipă aerul ca pasărea în zbor şi aterizez într-o apă rece ca gheaţa. Un vîrtej mă poartă prin beznă. Cît timp a trecut ? Nu-mi dau seama. Dau disperat din mîini şi din picioare. Înotul meu e cam lipsit de stil, dar e eficace. Deodată zăresc o geană de lumină. Dar cînd şuvoiul care creşte tot mai mult mă aduce mai aproape, zăresc cum de sus începe să se coboare un grilaj. Curînd, el atinge su-

prafața apei. Trag puternic aer în piept și mă cufund pe sub el. Ies aproape sufocat și constat că furia apelor s-a mai potolit. Îmi dau seama că înot într-un rîu liniștit dar care mai întîi a trecut printr-un frigider. Mă îndrept spre mal și mă cațăr cu greu pe el. De-abia atunci scrutez apa neagră, dar nu zăresc nimic. O lună palidă își filtrează razele prin fuioarele ploii, cum ar spune poeții. Mă întind cu fața în sus, ca să-mi mai potolesc emoția. Cînd încep să dîrdîi zdravăn, mă ridic și o pornesc alergînd spre luminile orașului care se zăresc în depărtare.

18

— Andrei ? Ce-ai mai pățit ?

Mirela se uită la mine cu ochi mari. E îmbrăcată cu o cămașă de noapte peste care și-a tras un capot înflorat. Are încă ochii abuîriți de somn.

— Nimic, ce să se-ntîmple ? zic eu scoțîndu-mi haina de ploaie și atîrnînd-o în cuier. Sub ea se adună imediat o mică băltoacă. Ar mai lipsi să fac vapoare din hîrtie și să le dau drumul să navigheze. Am pus pariu cu un amic că pot să rezist îmbrăcat sub apă mai mult de un minut. Se pare c-am cîștigat.

Fata nu mă mai ascultă. S-a dus la bucătărie să încălzească niște apă. Mai înainte mi-a făcut semn spre o sticlă de votcă pe care a scos-o din frigider. N-am așteptat a doua invitație numai ca să n-o supăr. Cînd am luat sticla de la gură, nivelul scăzuse binișor.

Revine cu apa caldă și mă vîră în baie. Mă lasă cu niște prosoape uriașe și îmi întinde un halat de-al ei. Mă spăl temeinic în chiuvetă de tot milul și ierburile care mi s-au încîlcit în păr. Simt în corp o înviorare plăcută. Strănut de cîteva ori. Gîtul a început să mă doară. Tare am senzația că o să răcesc. Nici că m-ar mira. Trec pe urmă în cameră. Acum mă uit mai bine în jurul meu. Cele două încăperi sînt mobilate simplu dar cu gust. Mai trag un gît

din votcă şi mă simt parcă mai în puteri. Totuşi, nu-mi pot stăpîni tremurul mîinilor şi clănţănitul dinţilor.

— Andrei ! Ai temperatură ! zice Mirela punîndu-mi mîna pe frunte.

— Cine n-are în prezenţa ta ?

Şi dau s-o sărut.

— Ascultă, se burzuluieşte ea, te-am primit în gazdă iar tu nu te porţi ca un gentleman. Nu-i frumos. Uite, o să dormi în patul ăsta, iar eu pe canapeaua de dincolo.

Mă vîră în plapumă ca pe-un copil. Nici măcar nu protestez. Cad din picioare de oboseală. Nu trec mai mult de cinci secunde de cînd pun capul pe pernă că şi adorm. În vis particip la tot soiul de întreceri nautice la care premiile sînt nişte blonde apetisante. Culmea e că le şi cîştig.

19

Cînd mă trezesc, primul lucru pe care vreau să-l văd e dacă s-a oprit ploaia. Pe geamurile apartamentului se scurg în continuare şiroaie de apă. Oftez şi mă dau jos din pat. Pe masă descopăr micul dejun şi un bilet de la Mirela care mă sfătuieşte să rămîn cît mai mult la ea. Mai adaugă ceva care mă face să roşesc de plăcere. Nu insistaţi, răilor, că nu vă spun !

În cîteva clipe, bunătăţile de pe masă dispar. Cel mai mult m-a bucurat prezenţa unei feliuţe de brînză.

Hainele mi-au fost uscate cu fierul încins, totuşi mai simt puţină jilăveală. Îmi zic că pînă la hotel n-o fi o distanţă ca pînă la Ecuator. Unde, dealtfel, dacă aş ajunge, s-ar usca imediat. Trebuie să aflu cît mai curînd ce e cu colonelul, aşa că nu pot să trîndăvesc.

La hotel nu stau decît cîteva minute, cît mă schimb. Încerc să aflu de la telefonista de serviciu şi de la recepţioneră dacă în seara trecută s-a întîmplat ceva în oraş, însă acestea nu-mi comunică nimic deosebit. Mă sui atunci în maşină şi mă îndrept spre parc. Ajuns în Sala jocurilor,

studiez împrejurimile cu o degajare aparentă. Rinocerul e la locul lui şi stă pe un scaun cu o carte în mîini.

— Bănuiesc că e o carte cu poze, îi spun eu în loc de bună ziua. Altfel n-ai avea ce face cu ea. Apropo, ştii cum se scrie „mira-m-aş" ?

Ar vrea să se repeadă la mine însă se abţine.

— Bravo, îl felicit eu. Te stăpîneşti, minunat. Asta e un semn bun. Nu mai ai reacţii primare.

Tocmai atunci apare şi Bodea.

— A ! Bună ziua ! Vă ţineţi de promisiune şi ne vizitaţi ! D-r de ce nu ne-aţi dat un telefon ? Vă aşteptam ca pe un oaspete de seamă !

— Nu-i nevoie. E mai bine să văd cum se desfăşoară lucrurile aşa cum se întîmplă de obicei.

— Poate că aveţi dreptate.

Timp de două ore mă plictisesc îngrozitor ascultînd şi notînd date în legătură cu complexul de jocuri : aflu cîţi vizitatori se perindă pe-aici zilnic, cît se cîştigă, care sînt categoriile de vîrstă care îl frecventează. Dar nimeni nu-mi suflă un cuvînt despre evenimentele de astă noapte. Parcă nici n-ar fi existat. Ca şi cum ar fi numai o invenţie a imaginaţiei mele. Oare nu cumva chiar aşa şi sînt ?

La sfîrşit, refuz politicos să mai trag de maneta unui aparat. Precis aş fi cîştigat şi de data asta diurna mea pe o lună. Mă îndrept spre maşina mea şi mă întorc la hotel unde iarăşi am parte de un somn pe cinste.

20

S-a făcut seară. Veioza de pe noptieră luminează discret camera hotelului. Mirela îmi gîngureşte la receptorul pe care îl ţin sprijinit de pernă. Din cînd în cînd întrerup conversaţia şi îmi şterg nasul care curge ca un robinet defect.

— Deci la ora şapte şi jumătate trec să te iau.

După ce închid cotrobăiesc prin dulap şi-mi scot singurul costum mai acătării pe care îl am. Ar mai trebui poate o idee călcat, dar, în definitiv, sînt în delegaţie şi nu-mi trambalez după mine toată garderoba. Care, între noi fie vorba, nu e cu mult mai mare decît ce am în dulapul de la hotel.

La orele şapte şi un sfert sînt în hol. Lume multă forfoteşte cu treburi dar sînt şi mulţi gură cască veniţi să audă muzică la barul hotelului şi să se uite la pipiţe în speranţa că se înfiripă vreo idilă. De obicei, se înfiripă. La recepţie e grasul care mă tot gratulează cu adjective nu prea plăcute atunci cînd vin niţel mai şifonat de prin oraş. Oricît ar fi răzbunarea arma prostului, tot nu mă pot abţine să nu-i spun uşurel printre dinţi în timp ce-i las cheia de la cameră !

— Într-o zi o să vină cineva să facă teste de inteligenţă în cadrul trustului hotelier. Pregăteşte-te serios fiindcă s-ar putea să ai necazuri. Pe cei cu minte de preşcolari îi dă afară. Să nu zici că nu ţi-am spus.

Fără să-i mai aştept răspunsul, ies în ploaie la adăpostul unei umbrele. Maşina nu-mi este parcată prea departe, aşa că nu mă ud prea tare la pantofi. Motorul se încălzeşte repede şi o pornesc spre Mirela. Mai opresc doar la o florărie de unde ridic un coş cu flori comandate din vreme şi la o tutungerie de unde, de banii pe care i-am cîştigat la jocurile mecanice, iau lozuri în plic.

Mirela mă aşteaptă în pragul uşii de la blocul ei. E îmbrăcată într-un pardesiu aşa că nu văd ce are pe dedesubt Observ doar că în picioarele acoperite de nişte ciorapi de mătase fină poartă pantofi cu toc deosebit de nostimi. Scot din portofel cartea de vizită a directorului.

— Pe unde vine strada asta ? zic eu întinzîndu-i-o.

Exclamă uşor în timp ce o citeşte la lumina din maşină :

— Oho ! Aici stau grangurii ! Ia-o la dreapta !

Mergem de-a lungul străzii principale unde sînt trei hoteluri de diverse categorii (care nu se deosebesc prin nimic între ele) şi multe magazine, un restaurant mare şi altele două mai mici. Ieşim din raza de lumină şi pătrundem pe nişte străduţe întortocheate. După aceea o luăm pe o stradă luminată ca ziua.

— Nici nu trebuie să-mi spui că aici e.

Încuviinţează din cap.

La numărul 24 sînt parcate mai multe maşini. Veranda e luminată de tuburi fluorescente. Un tînăr stilat şi cu o umbrelă de ploaie în mînă ne deschide poarta. După ce priveşte o clipă la cartea de vizită ne lasă să trecem.

În faţa casei e un peron acoperit cu mozaic. În dreapta se zăreşte uşa unui garaj dată în lături. La lumina unui bec puternic se vede cum cineva umblă pe lîngă două maşini dintre care una, în sensul înmatriculării, e cu soţ şi cealaltă fără. Un mic bazin îşi aruncă inutil jerbele de apă pe vremea asta ploioasă. Îmi vine să strig : pleonasm, dar mă abţin. În stînga casei se cască adîncitura unei piscine unde se adună apele ploii. Am senzaţia că în spate trebuie să se întindă o grădină uriaşă. Clădirea are etaj şi e construită după cele mai noi norme ale arhitecturii. Un palat care trebuie să aibă vreo douăzeci de camere şi nu prea mici.

Pe scări apare chiar directorul. E bine dispus şi ţine şi el în mînă o umbrelă cu care se fereşte de ploaie.

— Haideţi odată ! Aţi ajuns ultimii !

În holul unde ne oprim pentru o clipă ne scoatem balonzaidele. Directorul poartă o cravată în culorii vii, care contrastează plăcut cu costumul de culoare închisă. Îi sărută ceremonios mîna Mirelei. La rîndul meu fac o reverenţă în faţa soţiei directorului, o femeie deosebit de distinsă, cu o meşă albă în păr.

Cînd intrăm în salon mai întîi cred c-am nimerit la o conferinţă. Cam treizeci de persoane de diferite vîrste stau pe canapele şi în fotolii într-o încăpere unde braţul unei macarale s-ar putea mişca în voie purtînd grinzi de dimensiuni impozante.

Dacă aş fi intrat în mîini şi-aş fi ţinut în gură o lumînare aprinsă poate c-aş fi făcut vreo impresie. Aşa însă, nimeni nu-mi dă nici o atenţie. Cei mai mulţi au pahare în mînă pe care le folosesc cu dibăcie. Lîngă noi apare de îndată un chelner cu o tavă cu băuturi. Mirela alege un pahar de whisky. Înhaţ şi eu unul cu pepsi. Directorul se uită la mine contrariat. Îi dau lămuririle de rigoare :

— Iau nişte medicamente ! Am răcit !

Gazda dă din umeri şi ne lasă singuri să prospectăm noile meleaguri unde am poposit.

Mirela se uită ca fermecată la scara de marmură care urcă lin. De-a lungul pereţilor sînt tablouri de pictori contemporani. Numai vînzînd unul din covoarele de pe jos cineva ar putea să trăiască liniştit timp de un an.

— Ai mai fost vreodată într-o asemenea casă ? mă întreabă ea vrăjită şi se strînge lîngă mine, cerînd parcă protecţie.

Cu un aer nepăsător, o informez sec că în fiecare week-end un avion personal al lui Rockefeller mă ia şi mă duce la una din reşedinţele lui pentru a mă destinde după solicitanta muncă de la redacţie. La plecare mi se înmînează un plic cu verzulii ca să iert eventualele neplăceri cauzate de cei care mi-au stat la dispoziţie.

Mirela se îndepărtează de mine.

— Urîciosule !

De la nişte difuzoare invizibile răsună muzică de dans. Cîţiva tineri cu părul ca al personajelor din *Bulevardul Paulista* au început să se mişte în ritmul ei. Nasul meu e roşu de atîta suflat în batistă. O oglindă uriaşă mă arată cu ochi înlăcrimaţi, ca un şcolar repetent şi sentimental.

Dar unde e sărbătorita ?

Parcă ghicindu-mi gîndul, directorul apare ţinînd de de braţ o fată. Ar fi frumoasă dacă n-ar fi atît de antipatică. Gen Liz Taylor tînără şi înainte de a fi îmblînzită. Părul ei negru este pieptănat trufaş pe spate. Poartă o bluză ca spuma laptelui, şalvari ce-ar putea stîrni invidia sultanei mamă, iar în picioare nişte pantofi uşori. Tatăl se uită la ea ca la o icoană pe lemn sau pe sticlă.

Bineînţeles că tocmai atunci mă apucă strănutul.

— Domnule, mi se adresează fata, cred că faci o confuzie : aici e o serată nu cabinet medical.

Şi se pierde printre ceilalţi invitaţi. Dispare şi tatăl ei, vădit încîntat că are o fiică atît de spirituală.

În schimb, se apropie Marin Bodea. A îmbarcat serios băutură.

— Iată că ne-ntîlnim din nou. Ce să-i faci ? Trebuie să mai şi trăim. Numai muncă şi iar muncă parcă nu merge. Nu-i aşa ?

Îl asigur că din punctul de vedere are perfectă dreptate.

Deodată, din capul scării, o voce îl strigă pe director :

— Vreţi să veniţi puţin ?

Sus a apărut o chelie strălucitoare pe care parcă am mai văzut-o undeva. Nu-mi amintesc deîndată despre cine e vorba. Abia pe urmă realizez că e vorba de dactilograful Iulian Moraru.

— Cel mai bun dactilograf din oraş, îmi spune cu mult respect Bodea. Directorul a scris o lucrare şi i-o bate zi şi noapte la maşină.

Suspină.

— N-aş putea să fiu dactilograf. N-aş avea răbdare să bat inepţiile altora.

— Dar ştiţi să bateţi la maşină ?

Se uită la mine lung. Se pare că s-a mai trezit din mahmureală cu întrebarea asta sau doar mi s-a părut ? O dă pe glumă :

— Nu. Prefer să bat manual.

Se mai scurg cîteva minute chinuitoare. Dacă nu beau, ce să fac altceva ? Fac de zor conversaţii.

Cîteva clipe, după ce-l văd pe director coborînd pe scară, ţinîndu-se cu o mînă de balustradă, mă gîndesc cum stă bătrînul ăla şi bate de zor la maşină în timp ce alţii beau şi mănîncă. De fapt observ cum o tavă cu bunătăţi se duce şi sus, aşa că mă simt mai liniştit.

E momentul să trec la acţiune. Scot din buzunar lozurile în plic pe care le-am adus şi le împart întregii asistenţe. Îmi opresc şi eu unul. Sus a apărut din nou Iulian Moraru.

— Nu luaţi ?

— Nu cred în chestii de astea, zice el dispreţuitor şi dispare.

— În schimb, dumneavoastră, directore, credeţi din toată inima. Totuşi, să cîştigi cinci maşini la loz în plic nu-i de ici, colea.

Directorul şi-a desfăcut primul lozul. Îl mototoleşte şi rîde.

— Ar fi fost culmea să mai cîştig una !

Şi ceilalţi musafiri şi-au desfăcut lozurile. Se aud din cînd în cînd exclamaţii.

— Dar dumneavoastră nu vi-l desfaceţi, domnişoară ? o întrebă directorul pe Mirela.

— Încă nu. Aşa mi se pare că mai am o şansă.

Între timp, în mijlocul salonului s-a amenajat un ring de dans. Cinci balerine îmbrăcate cît se poate de economicos au început să execute un dans aţîţător. Din ungherele salonului se plimbă pe trupurile lor aproape goale lumini multicolore. O muzică sincopată îţi pune sîngele în mişcare. La sfîrşit, izbucnesc aplauze.

— Asta da, surpriză, zice Bodea în timp ce le soarbe din ochi. Astea de la Bucureşti ştiu meserie, nu glumă. Nu ca schilavele noastre.

Fetele s-au ascuns după o draperie. Sincer să fiu, m-aş duce după ele. Poate au nevoie de protecţie. De acolo apare o cunoscută cîntăreaţă. E întîmpinată şi ea cu aplauze. Cîntă vreo jumătate de oră şi dispare şi ea. Vin din nou fetele îmbrăcate altfel, ceea ce mi-alungă gîndul că s-au simţit rău fără mine, şi-şi mai contorsionează trupurile, într-un mod agreabil, pentru cei ce le privesc. La sfîrşit, Bodea se duce spre ele şi-i şopteşte uneia ceva la ureche. Fata chicoteşte, dar se pare că-i surîde felul în care-i vibrează timpanul. După ce se îmbracă se aşază şi ea într-un colţ. Apare şi cîntăreaţa.

— Cît ţi-a dat ?

— 5 000. A devenit şi ăsta un zgîrciob... Cu cît vrei mai mult, cu atît eşti mai meschin.

Din nou se aude din difuzoare muzică de dans. Cîteva perechi pornesc să se bîţîie de te miri cum de nu se desfac în părţi componente. Cei mai în vîrstă se uită şi beau. Directorul se apropie din nou de Mirela care mai are încă în mînă lozul nedesfăcut.

Acum e marele moment. Hai, Mirela, îţi ţin pumnii !

Stau amîndoi pe o canapea. Chiar dacă nu le pot urmări discuţia şi mă prefac interesat de foiala peştilor dintr-un acvariu imens, pot bănui cam ce se petrece acolo. Probabil că directorul, vrînd să înceapă o conversaţie, încearcă s-o convingă pe Mirela să deschidă lozul. La început ea rezistă. Dar iată că îl desface. O bucurie imensă îi inundă chipul. Directorul e contrariat. Îl sărută şi îi spune că a cîştigat o maşină. Insul încearcă s-o liniştească şi să nu

atragă atenţia supra ei. Fata îl priveşte mirată. Atunci el îi propune o afacere. După chipul Mirelei aş putea să jur că s-a ajuns la episodul ăsta. Că el, directorul, îi oferă o sumă de bani pentru lozul acesta. Să zicem, o sută de mii de lei. Ar însemna un cîştig în plus de 30 000 lei. Dar de ce ? Fiindcă el are reputaţia unui om norocos. Ca orice reputaţie, trebuie să o întreţii. Are şi el marota lui. Nu, nu-i trebuie bani. Îi trebuie lozul. Aici simt cum Mirela începe să şovăie. Un peşte îşi turteşte faţa de geamul acvariului. Înăuntru sînt ierburi verzi şi roşii. Peştişori de toate culorile se alungă printre stîncile care închipuie un fund de mare. Băşicuţe de aer ies la suprafaţă de la instalaţia care primeneşte oxigenul din apă. Acum e acum ! Mirela cedează. Dar îi spune că îi va da biletul numai mîine. Îl aşteaptă la ea acasă. Să vină cu banii şi va lua lozul. După care îşi închide poşeta în care a umblat nervoasă şi se ridică ducîndu-se la bar.

Directorul o urmăreşte cu o privire atentă după care se ocupă de alţi invitaţi. Nici unul n-a realizat că Mirela a cîştigat o maşină la loz în plic pe care a vîndut-o cu suprapreţ altcuiva. Toţi se veselesc. Din cînd în cînd răsună un chiot. Alcoolul începe să-şi facă efectul.

— Te pasionează piscicultura ?

Lîngă mine a răsărit Irene. Se clatină uşor în timp ce mă priveşte printre gene cu aerul ei obraznic. Mă împunge cu degetul în piept.

— Ai fi simpatic dacă n-ai strănuta atît.

După care adaugă :

— Vii cu mine ?

— Depinde unde.

Buza inferioară i se strîmbă.

— Toţi întrebaţi aşa. Nici unul n-a zis „da“ fără să întrebe unde. Unde ? În lumea largă. M-am săturat de casa lor, de banii lor, de maşinile lor, de puterea lor.

— Cîţi n-ar dori să fie în locul tău !

— N-au decît să fie. Eu una m-am săturat. Aş vrea s-alerg pe o pajişte de flori, să fac dragoste în iarbă. Ai făcut vreodată dragoste în iarbă ?

— N-am prea multe haine ca să-mi permit să le murdăresc.

— N-ai pic de poezie în tine !

Se uită la mine şi zice :
— Nu-i aşa că ai succes la femei ?
— Nu prea. Mai curînd ele au succes la mine.
Se amuză o clipă şi mă înlănţuie cu braţele :
— Hai să dansăm !
O caut din ochi pe Mirela. E la bar şi-mi aruncă din ochi nişte fulgere capabile să mă facă scrum. Va fi foarte greu s-o împac. Mai ales după cîte a făcut pentru mine în seara asta.
Pe scară coboară Iulian Moraru. E îmbrăcat ca pentru plecare. Salută ceremonios în dreapta şi-n stînga, după care iese din casă.
Irene mă trage după ea.
— S-o ştergem de lîngă ăştia. M-am săturat de înfăţişarea lor grafică pînă peste cap !
Pe una din uşi ajungem într-un coridor lung, la capătul căruia se află o altă uşă. Irene o împinge cu hotărîre şi ne trezim într-o încăpere cu o boltă înaltă, cu geamuri în tavan, de unde coboară o lumină difuză. Irene apasă pe un comutator şi aprinde toate luminile.
În mijlocul încăperii se află o piscină de vreo cincizeci de metri pătraţi. E numai bună pentru cine n-are somn să dea din mînuţe şi picioruşe o jumătate de oră înainte de a adormi, sau, dimineaţa, înainte de micul dejun. Apa este albastră iar pe fundul bazinului se zăresc cîteva desene complicate din ceramică.
Irene mă înlănţuie de după gît.
— Sărută-mă ! De ce nu mă săruţi ?
Vreau s-o întreb : tu n-ai nici un prieten ? Dar cuvintele îmi rămîn în gît. Buzele ei le astupă pe-ale mele şi-mi trebuie multă vigoare ca să mă desprind din înlănţuirea lor de ventuză.
— Ce-a fost asta ? N-ai vrea să mai repetăm ?
Pînă să-mi dau încuviinţarea, sînt asaltat din nou. Mă zbat cu mai puţină convingere. Dealtfel, Irene mă respinge ea.
— Tot nu vrei să renunţi la pepsiul ăla nenorocit ? Ia un whisky.
Trece în spatele barului şi pregăteşte două whisky-uri cu gheaţă. Mai mult de formă îmi înmoi în paharul aburit buzele care mă ard.

— Faci o baie ?

Nu aşteaptă să-i răspund. Se dezbracă rapid şi rămîne doar într-un slip confecţionat din resturile unui şnur. Sînii îi freamătă mici şi fermi. Se aruncă în apă. Nu mă feresc la timp şi cîţiva stropi mă ating pe haine.

Caut în vestiar un prosop şi un halat de baie. Aştept ca delfinul din piscină să se liniştească. După ce iese din bazin o şterg cu prosopul şi o învelesc cu halatul.

— Eşti atît de bun cu mine, şopteşte ea şi se sprijină cu capul de umărul meu.

În clipa aceea se aude zgomot de paşi.

— Irene ! Ce se-ntîmplă ? întreabă directorul.

— Domnişoara a văzut în acvariu un peşte care înota într-un chip foarte complicat. Am pus pariu că nu poate să-i imite stilul. N-am ce face, recunosc că am pierdut.

Directorul se uită la mine ca la un nebun. Eu însă nu mai zic decît bună seara şi mă îndrept spre salon. Acolo o caut din ochi pe Mirela şi îmi dau seama că a plecat. Cine nu s-ar fi supărat în locul ei ? Îmi iau rămas bun de la toţi şi le urez distracţie plăcută în continuare, după care mă îmbrac şi, condus de tînărul cu umbrela pînă la poartă, îmi iau tălpăşiţa, nu înainte de a afla că Mirela a luat un taxi cu o jumătate de oră mai înainte.

21

În faţa blocului unde stă Mirela nu e nimeni. Parchez maşina, mă dau jos în ploaie şi străbat în fugă cîţiva metri sub picăturile reci pînă în hol. Acolo chem liftul şi urc pînă la etajul patru. În gînd îmi pregătesc un mic discurs capabil să înmoaie cea mai împietrită inimă. Cînd ajung pe palierul unde se află apartamentul ei iau o figură plină de candoare şi apăs pe butonul soneriei. Nu răspunde nimeni. Mai sun o dată, mai lung. Să se fi culcat şi să nu

audă ? Sau poate că n-a ajuns acasă ? S-o fi dus să-și refacă viața, supărată că nu i-am dat destulă atenție ?

Sînt gata să plec cînd o inspirație de moment mă hotărăște să apăs pe clanță. Ușa e deschisă. Ce-o mai fi și asta ? Intru precaut în apartament. În cuier găsesc haina udă de ploaie cu care a fost la petrecere. Intru în prima cameră și înțeleg din prima clipă că aici s-a dat o bătălie care n-a fost deloc navală. Pe jos sînt împrăștiate haine și cioburi de vase. Mirela nu e. Trec în cealaltă cameră și o zăresc în pat. Trupul său e încă fierbinte. Dar pulsul nu-i mai bate. Îi apropii o oglindă de gură și nu se aburește. Descopăr în jurul gîtului o urmă oribilă. A fost strangulată cu un cordon. Superba mea laborantă n-o să mai danseze niciodată.

Nu e însă timp de pierdut. Cercetez prin cameră și descopăr pe un fotoliu poșeta cu care a fost la serată. Cineva a scotocit în grabă în ea. Cineva care știa că Mirela are acolo un mic casetofon pe care i l-am dat ca să înregistreze discuția cu directorul. Un casetofon care, pe o bandă îngustă, a imprimat un tîrg. Dar cine mai știa de aparatul ăsta în afară de mine și de Mirela ?

Pe jos e un petec de hîrtie. E lozul în plic pe care îl trăsese Mirela. Îl desfac cu gesturi mecanice și citesc ce scrie pe el : Necîștigător. Într-adevăr, pentru Mirela lozul a fost necîștigător. Unul dintre musafiri a surprins momentul cînd i-am explicat Mirelei ce să facă dacă se încurcă banda și a înțeles toată schema pe care am pus-o la cale. Dar cine anume dintre cei vreo treizeci de oaspeți ai directorului ? Nu cumva chiar directorul ?

Cu o batistă pe care o scot din buzunar șterg amprentele mele mai proaspete. Pe cele vechi le pot deconta. Deodată intru în alertă. Îmi dau seama că nu peste mult timp trebuie să sosească miliția. Nu se poate ca ucigașul să nu se bizuie că o să trec pe aici ; și ce e mai simplu decît să-mi pună în cîrcă un omor ? Ies din apartament și cobor cu liftul care a rămas la palier. De-abia cînd mă văd în mașină gonind spre hotel, răsuflu ușurat. Mai ales că la un moment dat mă intersectez cu două mașini ale miliției care se năpustesc în noapte cu sirena pusă și cu faza mare aprinsă.

22

A fost o zi infernală.

De dimineață, directorul hotelului m-a chemat la el în birou și mi-a spus cu amabilitate dar ferm că în maximum trei zile trebuie să părăsesc hotelul deoarece este așteptat un grup masiv de turiști străini. La început am crezut în buna sa credință și l-am asigurat de cooperarea mea. Pe urmă mi-am adus aminte de toți cei care mi-au zis că mă vor evacua dacă îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ce mai încolo și-ncoace, se pare că datorită mie e un surplus de populație în oraș.

De colonel nu am nici o știre. Parcă l-ar fi înghițit pămîntul. Nimeni nu pomenește de el. Dar dacă într-adevăr l-a înghițit pămîntul ?

Iar strănuturile nu mai contenesc. Degeaba mă îndop cu pumnul de antinevraligce și paracetamoale. E clar că am febră și că nu mi-e bine deloc.

Dar cel puțin eu văd decorul ăsta pluvios și toată forfota de pe stradă, în timp ce Mirela...

Nu se poate să nu-l prind pe ticălosul care a ucis-o ! Nu se poate ! Nu-i va fi deloc moale cînd va ajunge pe mîna mea.

Bat Strada mare și mă uit la chipurile din jurul meu. Nici unul nu aduce cu colonelul. Degeaba am aflat atîtea choseuri. Singur n-am cum să mă descurc.

E îmbulzeală. Deodată, cineva se proptește zdravăn în mine și mă zvîrle de pe trotuar chiar cînd trece în viteză o mașină cu 12 B ca început de număr. Șoferul măsliniu de la volan mă evită în ultima clipă și oprește. Îmi strigă într-o limbă care nu mi se pare a fi indoeuropeană probabil ceva în legătură cu paternelii și apoi o pornește în trombă. Mă ridic cu greu din baltă. Cîțiva indivizi exclamă compătimitori :

— Nu e ora două și a făcut plinul !

Genunchiul pe care am căzut mă doare înfiorător. Din nou mi-am murdărit hainele. Îmi întinde totuși mîna un om. Mă sprijin cu nădejde de ea. E domnul Iulian Moraru.

— Am văzut cum v-a îmbrîncit, zice el ştergîndu-mă de noroi.

— Cine era ?

— Un bărbat cu mustaţă. N-am văzut prea bine. Dar nu vreţi să intraţi puţin la noi ?

De-abia atunci realizez că mă aflu chiar în dreptul biroului de copiat acte.

— Tocmai voiam să plec, dar aş putea să mai rămîn cu dumneavoastră.

— Nu. Mulţumesc. Mai bine mă duc la hotel. Trebuie să mă schimb.

— Cum vreţi.

— Încă o dată vă mulţumesc. Iar celor care practică stilul împins am să le vin eu de hac pînă la urmă.

Mă îndepărtez şchiopătînd. De data asta m-a ratat individul cu mustăcioară. Dar a doua oară va mai fi aşa ?

Recepţionerul de la hotel mă vede în ce hal sînt dar de data asta privirea mea e atît de severă încît îşi înghite vorbele. Faţa mi-e dură de parcă ar fi cioplită în piatră. Mă doare genunchiul, mă doare şi umărul şi pe deasupra simt cum febra creşte necontenit. Tare mi-e teamă că în curînd o să-ncep să aiurez. Vreau să dau un telefon ca să cer un ceai. Apoi mă răzgîndesc. Mă duc la uşă şi mă asigur că e încuiată temeinic. Scot din frigider o sticlă nouă de votcă şi îi deşurubez capacul. Iau un antinevralgic, un piramidon şi o aspirină şi beau cam trei degete dintr-un pahar. Pe faţă încep să-mi apară broboane de transpiraţie. Mă vîr într-o pijama şi mă strecor cu grijă în pat. Dîrdîi atît de tare că-mi clănţăne dinţii. Bine că n-am proteză, că s-ar face praf. Nu cred că mai am şanse să scap fără să zac cîteva zile. Adorm şi visez tot soiul de mustăcioşi, de peşti în acvarii, de fete fără sutiene şi alte fleacuri. La un moment dat mă trezesc şi constat că s-a făcut întuneric. Cineva parcă umblă la uşa mea. Ascult mai atent : Nimic. Sînt gata din nou să aţipesc însă de data asta aud precis că cineva încearcă să-mi deschidă uşa.

— Cine e ? urlu eu deşi ştiu că nu-mi va răspunde nimeni.

Dar dacă e cumva colonelul care îmi vine în ajutor ?

Îmi iau inima în dinți și deschid ușa. Sînt înarmat cu o umbrelă. Nu e nimeni. În holul luminat anemic se zărește doar o pisică pășind majestuoasă pe mochetă. Cînd mă vede miaună melodios. Ochii galbeni ard în blana ei neagră cum lucesc în rouă două brîndușele. Liftul se pune în mișcare de la palierul meu.

Dau din umeri neînțelegînd nimic, încui ușa și mă trîntesc iarăși în pat. Coșmarurile mă asaltează din nou.

23

După o vreme, în timpul delirului, îmi dau seama că deasupra mea e aplecat chipul necunoscut al unui doctor. Mi se uită cu băgare de seamă în ochi și rostește ceva către niște persoane pe care nu le văd. Se aude o foială și un zgomot ca atunci cînd cineva sparge o fiolă. De mic copil nu mi-au plăcut injecțiile și încep să mă zbat. Sînt înșfăcat și ținut zdravăn, în timp ce o soră îmi înfige fără milă un ac în braț. Gem de durere dar imediat mă cuprinde o fierbințeală binecăfăctoare, cu totul altfel decît cea care mă ținuse în mrejele ei pînă atunci. Sînt gata să-mi pierd cunoștința, dar mă mai țin la suprafață ca un înecat care vede în larg o corabie ce-l poate ajuta. Îmi mai dau seama că pătura e dată la o parte de pe mine și că sînt pus pe o targă. În legănatul ei adorm.

...Cînd îmi vin în fire văd ca prin ceață o soră care stă aplecată asupra mea. Îmi deschide ochii și se uită la irisul meu.

— Își revine, zice o voce. Fă-i injecția !

Urmează ceasuri cînd mă dezmeticesc puțin și mă agăț cu disperare de clipele acelea. Mă prefac că dorm dar sînt ghicit repede. Patul în care stau e înconjurat de aparate. E chiar atît de grav ce s-a întîmplat cu mine ? Nu e numai o banală răceală ? Cîte ore au trecut ? Sau poate zile ? De-abia reușesc să privesc pe fereastră. Din cîte îmi dau seama — plouă în continuare. Nu reușesc să disting nici un chip din cele care se perindă pe lîngă mine. Am o stare de

leşin de care nu mai reuşesc să scap oricîte eforturi aş face. Viaţa mea a devenit o pendulare între beznă şi lumina asta plăcută care mă farmecă.

Într-una din clipele de trezie aud chiar lîngă patul meu *Boleroul* lui Ravel. Mai întîi încerc să deschid ochii dar lumina neonului din tavan mă face să clipesc. Recad din nou în somnolenţă însă acum melodia îmi este fluierată chiar în ureche. Parcă am cunoscut pe cineva odată căruia îi plăcea melodia asta ! E tare demult de-atunci şi nu-mi aduc aminte bine cine e.

Dau cu mîna ca să-l îndepărtez pe cel care îmi fluieră la ureche.

— Eu sînt, colonelul ! Deschide ochii, Mladin !

Colonelul ? Cine e colonelul ? A, e individul ăla blond din pricina căruia era s-o-ncurc !

— Dă-mi pace, murmur eu şi nu ştiu dacă am avut doar impresia că vorbesc sau chiar am şi rostit vorbele astea. Nu vreau să ştiu de nimeni.

— Dă-mi pace, murmur eu din nou. Eşti un om rău. Lasă-mă să găsesc lumina aceea trandafirie. E-atît de bine acolo...

O mînă smulge cu brutalitate pătura care m-acoperă.

— Trezeşte-te, Mladin. Vor să te omoare !

Cine vrea să-l omoare pe Mladin ? Cine are nevoie de viaţa lui ? El se simte atît de bine în lumea aceea unde sînt obiecte de aur şi unde făpturile au o lumină de aur pe chipuri ! Dacă ăsta e preţul pentru a cunoaşte lumea aceea, merită să şi mori !

Cîteva palme mă izbesc peste obraji. Deschid cu mare greutate ochii. Un chip deformat stă aplecat asupra mea.

— Trebuie să fugim, Mladin ! N-avem mult timp. Haide !

Cineva mă dă jos cu forţa. Încerc să fac cîţiva paşi dar mă poticnesc şi dacă n-aş fi susţinut m-aş prăbuşi pe podea. Străbatem un drum din care văd doar frînturi. Omul mă ia în spate şi atîrn ca un sac. Urcăm într-un ascensor, apoi imaginea îmi dispare. Mă trezeşte aerul rece şi umed şi înţeleg că sîntem afară. Picături de ploaie

îmi biciuie trupul. O lanternă luminează un prundiș prin care se găsesc smocuri rare de iarbă. Lumea mea cu sclipiri trandafirii e tot mai departe.

— Dă-mi drumul, scîncesc eu, dar parcă sînt prins într-o menghină de oțel. Omul gîfîie sub povara mea și merge cu pași rari. Încotro ? Iar îmi pierd cunoștința. Sînt acum cu capul în jos. Nu mai văd nimic. E întuneric. Nici măcar n-am timp să mi se facă frică. Recad din nou în beznă. Mă mai trezesc o dată cînd îmi dau seama că sînt într-o mașină. După care nu știu cît timp mai trece pînă mă pomenesc într-un pat mare și într-o încăpere caldă. Mă doare strașnic capul, dar am început să zăresc obiectele la dimensiunile lor normale, nu ca pe niște făpturi care rînjesc la mine. Nu sînt chiar în toate facultățile mele, în număr de două, dar tot e o schimbare în bine.

— Ei, te-ai dezmeticit ? !

Întorc capul spre stînga. Pe un taburet stă colonelul. E îmbrăcat tot în costumul lui de blugi ros în coate și genunchi.

— Unde sînt ? întreb eu pierdut.

Chiar în clipa aceea ușa se deschide și odată cu aerul proaspăt de afară intră pădurarul pe care l-am întîlnit în urmă cu nu știu cît timp.

— De cînd zac ? îl întreb pe colonel observînd cum de sub pat a apărut Trandafir.

— De patru zile.

— Ce-a fost cu mine ?

Colonelul dă din umeri.

— Ce să fie ? Cineva a ajuns la concluzia că știi prea multe și că trebuie să fii ținut deoparte.

— Deci, directorul Marii fabrici ?

— El și cu alții, printre care și vărul lui, doctor la sanatoriu. Au montat că ai făcut o criză de nervi și că ai nevoie de un repaos. Au năvălit peste tine în cameră profitînd de faptul că aiurai datorită febrei.

Brusc îmi revin amintirile. Îl pun la curent cu cele aflate la Sala jocurilor.

Se încruntă.

— Toate astea le știam. Nu era nevoie să te expui la asemenea primejdii. Mai ales că nu era deloc legal ceea ce făceai.

Izbucnește în rîs cînd mă vede că la rîndul meu mă-ncrunt.

— Ce-ți pasă ? mormăi eu plin de amărăciune. Nu știu cum se face, dar niciodată n-am noroc. O singură trapă e în tot localul ăla și tocmai eu trebuia să calc în ea. E clar că vocația mea au fost galerele.

— Sînt mai multe trape, mă liniștește colonelul. Dar numai cînd vor ei intră în funcțiune. Le-am studiat demult cu atenție.

După o pauză adaugă :

— Am aflat și ce e cu aparatele de pocher mecanic. Sînt cu telecomandă. Numai cînd vrea Bodea se poate cîștiga la ele.

— Dar de ce mi-a fost atît de rău ?

— Au băgat în tine tot soiul de injecții.

— Cum de m-ai găsit ?

Rîde ca un adevărat profesionist încîntat de priceperea sa.

— A fost o pană de telefoane la sanatoriu. Bineînțeles, am aranjat să fiu eu trimis să repar linia. Așa am dat de tine. Am revenit pe urmă noaptea. Cum te-am scos, ca vai de mine. M-ai cocoșat. Trebuie să mai slăbești.

— O să țin minte sfatul ăsta.

— Te-am coborît pe scara de incendiu și te-am trecut peste gard. Acolo îți parcasem mașina.

— Aveai cheile ?

— E un fleac să deschizi o mașină și să faci contactul sub bord, spune el flegmatic.

— Un fleac, zici ? Apoi mă întunec la față.

— Știi că Mirela a fost omorîtă ?

— Da. Dar n-am înțeles de ce.

— Fiindcă i s-a propus de către director un tîrg. Însă a fost văzută cum înregistra pe ascuns clauzele respectivei înțelegeri.

— Hopa ! Asta e ceva de reținut. De ce tîrg e vorba ?

— Mirela s-a prefăcut că a cîștigat la loz în plic o mașină. Directorul i-a oferit 100 000 de lei pe ea.

Colonelul se uită la mine cu o deosebită considerație.
— Tu ai inventat chestia asta ?
Mă înfurii de-a binelea.
— Nu, nu eu. Nepotul meu Alexandru. În clasa a III-a au ca temă obligatorie să-și închipuie cum poate fi prins un pungaș.
Tocmai atunci pădurarul aduce un braț de lemne. Îi fac semn spre el.
— N-ai nici o grijă, mă liniștește colonelul. Azi ce-i ? Vineri. Azi și mîine ești liber, ca să te pui pe picioare. Ai voie să ieși doar seara din cabană și să te plimbi. Mănîncă bine și nu te mai gîndi la nimic altceva. Duminică se joacă marele act.
— De ce duminică ?
— Ai uitat ? Chiar tu l-ai auzit pe director că duminică trebuie să se vireze pentru ultima oară banii. De ce și cui ? Vom vedea.
Dă să iasă pe ușă. Îl opresc cu un gest.
— Da ?
— Știi cînd am început să mă dezmeticesc la spital ?
— Cînd ? face el mirat.
— Cînd te-am auzit cum cînți boleroul lui Ravel. Omule, îl cînți înfiorător de fals ! N-ai pic de ureche muzicală.
— E-adevărat ! N-am stat prea bine la dexterități.
Izbucnește în rîs și apasă pe clanță. Trandafir vrea să se ia după el, apoi socotește că e mai plăcut la căldura focului din sobă și se așterne din nou pe podeaua care geme sub greutatea lui.

24

E din nou duminică.
În pădure miroase a mușchi și a iarbă udă.
Sub picioarele mele și ale colonelului frunzișul căzut și putrezit de atîta ploaie se macină într-o mîzgă.

Mi-a adus de la hotel cîteva lucruri de îmbrăcat. Mergem pînă la şosea unde mi se află maşina. De unde-o mai fi avînd benzină ? Îmi aduc aminte de canistrele care se aflau în portbagaj. Cu siguranţă că blondul le-a găsit şi n-a ezitat să umple rezervorul. Să nu uit însă să-l pun să facem fifty-fifty.

La intrarea în oraş colonelul coboară.

— Ne vedem la Sala jocurilor.

Acolo e animaţia obişnuită. Plătesc cei zece lei de intrare şi mă strecor prin mulţimea care joacă înfierbîntată.

Schimb cîteva fise şi trag şi eu fără prea mare convingere de manetele unui aparat. Joc pînă cînd sînt ruinat.

Pe uşă îşi face apariţia şi colonelul. Se preface că nu mă cunoaşte şi se ataşează şi el de un grup.

O vreme nu se întîmplă nimic. La un moment dat apar însă directorul combinatului cu vărul său, doctorul. Străbat în grabă sala şi se duc la biroul lui Bodea. Nu m-au văzut sau dacă m-au văzut pentru ei nici nu mai exist.

Iarăşi trece o vreme chinuitoare. Mă întreb ce trebuie să se întîmple.

Deodată, simt că s-a petrecut în sală o transformare. Nu-mi dau seama despre ce anume e vorba în prima clipă. Apoi realizez că maşina numărul 10, la care pînă atunci nu jucase nimeni, a fost reparată şi a început să funcţioneze. O singură persoană joacă la ea. E o femeie în vîrstă, îmbrăcată fără gust. Trăsăturile ei sînt dure şi-mi amintesc de un alt chip. Dar, sincer să fiu, nu ştiu de care.

Tocmai cînd mă gîndesc că de fapt chipurile umane sînt totuşi mai puţin diverse decît s-ar crede, se aude sunînd o sirenă de la unul din aparate. Tresar. Femeia cu trăsături dure a cîştigat. Se duce la ghişeul de unde se iau banii. Între timp acolo a apărut chiar Bodea. Îi schimbă fisele cu bancnote şi femeia pleacă fericită.

Îl caut din ochi pe colonel. Acesta se uită gînditor după femeie. Aproape în aceeaşi clipă îmi dau o palmă peste frunte.

— Sigur că da ! Asta e !

Şi mă reped afară din sală. Colonelul se ia după mine.

Femeia a ajuns între timp pe alee. N-avem nici o şansă s-o mai prindem. Merge grăbită şi nu se uită nici în stînga, nici în dreapta, ca o pasăre care se-ndreaptă spre cuibul ei să devore prada. Şchioapătă uşor. Colonelul a ajuns lîngă mine.

— Trebuie să punem mîna pe ea.

O iau la fugă dar mă opresc. Văd cum femeia, care pînă atunci se grăbise, stă locului şi face trei paşi înapoi cu spatele. După care îşi continuă drumul.

O pisică neagră i-a tăiat calea.

— Las-o în pace, îi spun colonelului. Acum ştiu cine e.

25

În capul străzii opresc şi ne dăm jos. Îi arăt o „Dacie" albastră cu număr de Bucureşti, oprită în dreptul unei case.

— Eu intru în casa aceea. Cît timp lipsesc, fă-mi plăcerea şi dezumflă cauciucurile la „Dacia" asta. N-ai impresia că au prea mult aer ? Iar dacă lipsesc mai mult de o jumătate de oră, cred că ştii şi singur ce să faci.

O clipă şovăie, dar pînă la urmă e de acord.

— Bine. Dă-i drumul ! Şi n-o face pe viteazul mai mult decît trebuie.

— Ţi-am părut vreo clipă viteaz ? îi răspund eu şi îl depăşesc. Printre dinţi mai strecor : Auzi, să-mi facă el mie program !

Trag zăvorul cu care e închisă poarta. În curte nu e nici un cîine. O palmă de asfalt mă duce pînă în dreptul uşii. În timp ce apăs pe sonerie îmi şterg conştiincios pantofii de un grătar metalic.

În prag apare Iulian Moraru. E îmbrăcat în surtucelul lui cenuşiu şi e în pantaloni de doc. Doar mînecuţele negre şi le-a scos.

Cînd mă recunoaşte, îmi surîde larg.

— A ! Ce face domnul ziarist ? Andrei Mladin, dacă am reţinut exact ! ? Vă rog să poftiţi !

În antreul strîmt în care se află printre altele şi o trusă Black and Decker, la care se pot executa tot soiul de operaţii de lăcătuşerie, îmi scot pardesiul. Sînt invitat să intru în sufragerie. Un mare covor de iută acoperă întreaga podea care e vopsită cu un lac roşu. Un radio vechi şi uriaş zumzăie într-un colţ. Telefonul e aşezat pe o măsuţă acoperită cu o broderie de mînă. Cîteva bibelouri de porţelan de un gust îndoielnic sînt răspîndite prin casă.

— Luaţi loc, poftiţi aici pe scaun ! se agită bărbatul chel. Doriţi o cafea ?

— Nu.

— Atunci o dulceaţă ? Sau poate un pahar de Uzo.

— Nu uzez Uzo.

Îmi aruncă o privire mirată şi tristă.

— Vedeţi, îmi calcă atît de puţină lume pragul... Cînd vine un oaspete e sărbătoare. Toată vara pun la dulceţuri şi şerbeturi ca să am cu ce să-mi servesc musafirii. Dar bătrînii singuratici ca mine sînt plicticoşi. Nimeni nu doreşte să le ţină tovărăşie. Dulceaţa se zahariseşte, nemîncată.

— Sînteţi singur ? întreb eu privind ordinea desăvîrşită din jur.

— Da, îmi înţelege el gîndul şi urmează cu vioiciune. N-aş suporta să se atingă de lucrurile mele o mînă străină. Uitaţi, aici sînt eprubetele pentru experienţele mele.

— Ce fel de experienţe ?

— Încerc să realizez o bandă la maşina de scris de un tip special. Care să aibă durabilitate mai mare şi să nu păteze hîrtia, aşa cum se mai întîmplă uneori. Dar ne-am luat cu vorba şi am uitat să vă-ntreb de ce-aţi venit ? Aveţi vreo lucrare de bătut la maşină şi fiindcă e închis la birou duminica m-aţi căutat ? Apropo, cum m-aţi găsit ? În cartea de telefon nu figurez. E o carte veche.

— Nu sînteţi dumneavoastră responsabilul biroului de copiat acte de pe strada principală ? În vitrină e pusă adresa responsabilului. Asta în cazul unui eveniment, ca incendiu sau furt sau mai ştiu eu ce altceva.

— S-a petrecut un astfel de eveniment ?

În glasul lui este o ironie subţire. Se duce la un scrin în care cotrobăieşte după ceva ce pare să nu găsească, se întoarce la masă şi se aşază pe scaun în faţa mea. Parcă sîntem doi pensionari care-şi aşteaptă rîndul la o partidă de şah în Cişmigiu.

— S-au petrecut trei astfel de evenimente. Au fost omorîţi trei oameni.

— Da, ridică el din umeri, am auzit şi eu de nenorocirile astea. Dar ce legătură poate să aibă un biet stenodactilograf cu astfel de întîmplări nenorocite ?

— Are, din moment ce el a comis crimele.

La început, pune buza jos a supărare ca un copil bosumflat. După aceea începe să rîdă în hohote.

— Asta-i bună, domnule Mladin ! Aveţi haz !

Şi rîde de-i dau lacrimile.

Aştept ca să se potolească şi de-abia pe urmă continui.

— De fapt, nu prea e de rîs.

Devine serios.

— Sînteţi sigur că vă simţiţi bine ? Am auzit că aţi fost internat la sanatoriul acela...

Şi face un gest semnificativ cu mîna la tîmplă.

— Sincer să fiu, nu prea mă simt bine. O uşoară răceală, care încă n-a trecut, îi explic eu pedant.

— Îmi pare rău, spune şi el pe un ton de asemenea serios. Îmi pare tare rău. Totuşi, cu ce vă pot fi de folos ?

— Vreau să aflu adevărul. De ce i-ai ucis pe Pompiliu, pe Timofte şi pe Mirela ?

— Iar începeţi ? Cred totuşi că nu vă simţiţi prea bine.

— Nu. Nu mă simt bine în prezenţa unui ucigaş.

— Domnule Mladin, ridică el vocea ameninţător. Nu credeţi că depăşiţi măsura ?

— De fapt, ştiu pentru ce i-ai ucis pe fiecare dintre cei trei. Nu ştiu exact amănuntele, totuşi ştiu destule detalii care să te poată inculpa. Iar totul a-nceput de la o radieră.

Se preface surprins.

— O radieră ?

— Da. Radiera pe care ai pierdut-o cînd l-ai ucis pe Timofte. Era o radieră paralelipipedică, albastră, pe care scria Pelikan RW 40. De producţie germană.

— Ce-i cu asta ?

Nu-i iau în seamă tonul dispreţuitor.

— Ţi-ai dat seama că ai pierdut-o. Chiar dacă astfel de radiere erau în toate librăriile din oraş, ţi s-a făcut frică. Atunci ai comis o greşeală.

— Ce greşeală ?

— Ai înlocuit la birou toate radierele. Ai adus a doua zi patru gume hexagonale nou nouţe. Ele mi-au atras atenţia de la început. Nu fuseseră întrebuinţate. Or, era curios ca la un birou de scris şi copiat acte să fie nişte radiere neconsumate... Pe cele vechi le-ai aruncat.

— E ca în *Gumele* lui Grillet. Puteai să inventezi altceva.

— Ce să fac ? Sînt un tip livresc. Dar stai să vezi ce urmează. După aia n-ai să te mai prefaci că nu înţelegi. Am fost la Pompiliu acasă. Am văzut scrisoarea de adio pe care a lăsat-o, chipurile, maiorul. El bătea la maşină cu două degete. Ceea ce nu ştiai e că era stîngaci. Şi, mai ales, nu ţi-ai închipuit vreodată că va fi cineva care să se uite mai atent la coala aceea de hîrtie. În mod evident scrisă de un profesionist. Adică de un tip care bătea cu toate degetele. Tuşele erau prea clare ca să mă pot înşela. Mi-am adus aminte de biroul de copiat acte. Atunci am înţeles că numai Iulian Moraru are o legătură cu o radieră şi cu dactilografia.

— Dar de ce i-aş fi omorît ?

— Ca să acoperi matrapazlîcurile directorului de la Marea fabrică, ale vărului său, doctorul, ale lui Bodea. Mai sînt cîţiva pe care încă nu-i ştiu, dar o să-i spui la anchetă.

Ridică din sprîncene.

— De ce susţii asta ? Fiindcă îl cunosc din întîmplare pe director ? Fiindcă îi bat o lucrare la maşină ?

— Ba îi ştii pe toţi. N-are nici un rost să te ascunzi. Azi, la Sala jocurilor, am înţeles totul. Dacă mai aveam vreo brumă de îndoială s-a risipit şi asta.

Se uită la mine neîncrezător.

— Nici n-am ieşit din casă. Nu vezi cît am de lucru ?

Şi-mi arată un maldăr de foi de pe masă.

— Într-adevăr, n-ai ieşit. Însă din casă a ieşit o femeie. O femeie în vîrstă, cu o broboadă pe cap şi îmbrăcată cu un pardesiu. A mers la Sala jocurilor şi a cîştigat 400 de lei.

— N-a ieşit de aici nici o femeie. Chiar dacă ar fi aşa şi chiar dacă ar fi cîştigat, ce e rău ca un om modest să ia un ban în plus ?

— Ai dreptate. N-a ieşit nici o femeie. Era domnul Iulian Moraru îmbrăcat în haine femeieşti.

Izbucneşte în rîs.

— De ce nu te faci detectiv ?

— Am să mă mai gîndesc la sfatul ăsta. Dar ştii cum te-ai demascat ? Pun pariu că nici prin cap nu-ţi trece.

— Ei, s-auzim cum m-am demascat, rîde el în continuare, bine dispus. S-auzim. Sînt curios.

— Cînd am fost prima oară la biroul de copiat acte, se discuta despre superstiţii. Fiecare îşi spunea părerea. Nu prea eram atent. Dar, cînd ai fost întrebat care ţi-e superstiţia, ai răspuns misterios : „Ce e negru nu-i integru". N-am înţeles nimic pentru moment. Fără să vreau m-am mai gîndit la ce înseamnă fraza asta. De-abia azi am priceput-o. De-abia azi am văzut cum te-ai oprit cînd ţi-a trecut o pisică neagră prin cale şi ai făcut trei paşi înapoi ca o babă. Fiindcă marele criminal are totuşi o superstiţie. De unde ţi se trage n-am de unde să ştiu. Tot o pisică neagră cred că m-a salvat şi pe mine într-o noapte. Fiindcă te-ai întîlnit cu ea n-ai mai îndrăznit să mă lichidezi, aşa cum plănuiai. Apropo, fii atent că ai uitat să-ţi pui gheata ortopedică.

— N-o port tot timpul.

— Sigur. N-o porţi decît atunci cînd ieşi sub înfăţişarea lui Iulian Moraru.

Se uită la mine cu tot mai multă gravitate.

— Iar la Sala jocurilor n-ai cîştigat 400 de lei, ci 100 000 de lei. Teancul care ţi-a fost întins era prea voluminos, mult prea voluminos. Dacă ar căuta cineva cu atenţie prin casă, cu siguranţă că l-ar găsi. N-am eu grijă de asta. Va mai găsi şi alte sute de mii de lei. Fiindcă domnul Iulian Moraru practica în timpul liber şantajul. Îi şantaja pe director, pe şeful de la Sala jocurilor şi încă pe alţi cîţiva.

Mîinile lui ies pe neaşteptate de sub masă. În ele apare un pistol.

— Ai ghicit, diavole !

— N-am ghicit, îi răspund eu simplu. Am dedus. Fii însă atent că în mîna dreaptă ţi-a crescut un pistol. Dacă nu ştii să-l mînuieşti, mai bine lasă-l deoparte. Ba nu, ştii: mi-am dat seama cît de precis ai ochit în marcajul din pădure.

— Şi pe asta ai aflat-o ? rîde el amar. Prea bine. Am să-ţi spun totul. Iar apoi o să plăteşti.

— Dacă ăsta e preţul, cred că merită, încuviinţez eu.

Iulian Moraru bate nervos cu degetele de la mîna stîngă în masă.

— Povestea a început de la un loz în plic. Am tras în vacanţă la mare, acum trei ani, un loz în plic. N-am încredere în chestia asta, dar poate tocmai de aceea norocul nu m-a ocolit şi am cîştigat o maşină. Cineva a citit peste umărul meu şi mai înainte ca să sar în sus de bucurie mi-a şoptit : Îţi dau 100 000 de lei pe lozul ăsta. Am îngheţat. M-am întors şi am zărit un tip zdravăn clădit, cu cap masiv, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi şi purtînd ochelari de soare.

— Directorul.

— Exact. Am cumpănit bine, mi-am spus în gînd : fie ce-o fi, şi lui i-am zis că sînt de acord. În aceeaşi seară tranzacţia s-a încheiat şi fiecare a plecat în treaba lui. Numai că eu l-am urmărit şi cînd am aflat cine e mi-am zis : dacă un ins cu funcţia lui oferă o asemenea sumă, înseamnă că nu e lucru curat. Aşa că am venit în Marna şi m-am angajat ca dactilograf. În curînd am ajuns şeful biroului.

Glasul i-a devenit ironic.

— De, am fost promovat pentru merite excepționale... Am încercat să mă informez în dreapta și în stînga despre ce se petrece la Marea fabrică. N-am aflat nimic. Atunci m-am angajat chiar acolo. Trebuie să-ți spun că printre multele meserii pe care le-am practicat a fost și aceea de actor ambulant. Ziua munceam la birou, iar după-amiaza eram la fabrică. Mi-a trebuit ceva timp ca să descopăr cum se fură, dar a meritat efortul. Am înțeles legătura care e între cei cîțiva inși care conduceau de fapt orașul. Din umbră, dar îl dirijau. Atunci, mi-a venit o idee diabolică : să mă servesc de acești ticăloși ca să conduc de fapt eu orașul. Eu, umilul Iulian Moraru, omul cu surtuc și cu mînecuțe negre, aveam să fiu stăpînul.

În glasul omului se aud accente demențiale.

— Am trimis fiecăruia dintre ei o scrisoare prin care le arătam că sînt la curent cu tot ce făptuiesc. Scrisori care s-au distrus pe urmă singure, fiind scrise cu o cerneală care dacă stă mai mult timp la lumină dispare fără urmă ; o cerneală inventată de mine. De, printre altele am fost și chimist. Directorului i-am descris exact felul cum funcționează rețeaua sa. Vărului său, doctor la sanatoriu, i-am arătat că pot dovedi cu martori cum pentru pacienți primește 5 000 de lei pe lună, altfel nu-i internează. Lui Bodea i-am spus că am înțeles exact cum funcționează toate aparatele lui. Ceilalți sînt plevușcă, așa că nu ți-i mai înșir.

Bărbatul își trage sufletul. Ochii îi strălucesc ca de febră.

— Le-am pretins pentru a nu-i divulga 50 000 de lei pe lună.

Rîde.

— Timp de doi ani au plătit. Au plătit fără să știe cui anume. Nu știu cît dădea fiecare. Nici nu mă interesează. Nu mi-au știut niciodată adevărata identitate. I-am dus. V-am dus pe toți.

— Pe mine nu, zic eu liniștit.

— Parcă tu contezi ? N-o să ai cum să spui cuiva.

Tace o clipă.

— În fiecare lună, în prima duminică din lună, mă duceam la Sala jocurilor. Acolo era întotdeauna o mașină chipurile defectă. De fapt era de-ajuns să apăs pe un buton și ea intra în funcțiune. Trăgeam de cîteva ori de manetă, cîștigam o sumă oarecare și apoi mă duceam la casă unde Bodea îmi înmîna pachetul cu bani. De fiecare dată mă deghizam altfel încît nimeni nu s-a prins cine sînt de fapt. Nici n-au încercat să mă urmărească fiindcă dacă simțeam acest lucru, le-am spus că îi denunț.

Se încruntă.

— Am vorbit destul. Pentru un om umil ca mine e prea mult. Am dus de nas niște ticăloși. Nu-mi pare rău de ei.

— Dar de cei pe care i-ai omorît nu-ți pare rău ?

Dă din umeri.

— Pleavă. De ce s-au băgat unde nu le fierbe oala ? Au aflat, au plătit. Așa cum ai să plătești și tu. Secretul vieții unui om mare este să scape de toate capcanele pe care i le-ntinde existența. Voi pleca din orașul ăsta și voi duce o viață ferită de griji. De fapt, pe mine nici nu m-au interesat banii. Am vrut doar ca la bătrînețe să-mi pot aduce aminte rîzînd de felul în care am ținut în mîini soarta unui oraș.

— Te-nșeli. Ai ținut în mîini doar soarta cîtorva inși. Din cîte sînt informat, orașul are o populație cu mult mai mare. Pe ceilalți nu i-ai putut ține în mînă.

Rînjește.

— Îți mai arde de bancuri ? În situația ta n-aș rîde deloc. Nu e prea roză.

Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre un colț al odăii. Își ține pistolul îndreptat spre mine și nu mă scapă din ochi.

Ce să fac ? Să mă las fulgerător în jos ? Prea riscant ! Mă uit pe furiș la ceas. Ar cam fi timpul ca să-și facă apariția colonelul. Unde naiba zăbovește ? Iar eu tocmai azi nu mi-am luat toți mușchii la mine.

Între timp Moraru a ridicat un colț al covorului. De sub el s-a ivit chepengul de la pivniță. Îl ridică uitîndu-se țintă la mine :

— Treci aici ! Fără mișcări inutile ! Economisești energie !

N-am încotro şi mă ridic. În aceeaşi clipă se aude soneria de la intrare. Moraru se uită întrebător la mine. Îmi face apoi semn să rămîn pe loc.

— Dacă scoţi o vorbă, trag !

Se duce să deschidă. Uşa dintre odaie şi antreu a rămas dată în lături. Stă în prag cu pistolul în mîna stîngă îndreptat spre mine. Strigă :

— Cine e ?

— De la telefoane.

— Intră ! Uşa e deschisă.

Colonelul intră cu o figură preocupată. Închide uşa după el şi pătrunde în odaie.

— Ce-i asta ? exclamă el cînd se vede ameninţat cu pistolul.

— Lasă gura. Vă credeţi şmecheri, hai ? îi zise Moraru şi-l împinge cu pistolul în coaste.

Simt că blondul vrea să facă o mişcare, dar Moraru sare în lături şi pune între noi şi el masa.

— Uşurel, uşurel ! Chestiile astea le-am fumat de mult. Coborîţi în pivniţă !

Colonelul aruncă o privire rapidă prin odaie şi se avîntă tacticos pe treptele abrupte. Eu îl urmez şi cînd păşesc pe prima treaptă îi spun lui Moraru :

— Sper să nu fie şobolani. Mi-e o frică de moarte de ei !

— Nici o grijă ! Din moment ce sînteţi voi acolo, or să apară şi şobolanii. Or să se-nfrupte pe săturate.

Apoi scoate scara şi în timp ce trînteşte capacul şi încuie cu un lacăt greu mai zice :

— Sînt tare curios cum or să vă găsească, isteţilor. Dacă mai au ce să găsească...

De sus se aude pentru cîteva minute zgomot de paşi şi de obiecte trîntite. Probabil că Moraru se pregăteşte s-o şteargă. După care nu mai răzbate pînă la noi nimic.

— Ei, asta zic şi eu că ştii să te descurci, îi zic eu prin beznă colonelului.

— De ce te ambalezi ? îmi răspunde el placid.

Îl aud cum cotrobăieşte prin mica lui geantă.

— Ai cumva un sandvici ? îl întreb eu cu speranţă.

— Am ceva mai bun.

În mîna lui se aprinde o lanternă.

— Asta s-o mănînci tu. Oare o să ne găsească cineva în văgăuna asta ? Lumina nu se propagă prin pămînt. Cît o să rezistăm fără mîncare ? Nişte sticle parcă am zărit şi nu cu apă. Oare o să ne mîncăm unul pe altul ? N-aş zice că eşti prea fraged.

— N-ai putea să taci ? îmi răspunde el cu un uşor început de enervare.

— Mereu nu-ţi convine ce fac, oftez eu.

— Crezi că m-ai putea ţine pe umeri ? mă întreabă el.

— Chiar că ai şi găsit momentul să ne jucăm de-a caii şi soldaţii.

Dintr-o smucitură mă pune la pămînt şi mi se urcă în circă.

— N-aveam timp de pierdut. Încearcă să te ridici cu mine în spate.

— Nu s-ar putea invers ? îl întreb eu văitîndu-mă. Ai cu vreo douăzeci de kilograme mai mult ca mine.

— Gura ! îi aud răspunsul.

Mă ridic cu el în spate. Genunchii încep să-mi tremure.

— Stai naibii locului !

— Stau, stau. Eu sînt bumbăcit, eu răcesc, eu descopăr criminalul şi tot eu sînt luat în tărbacă. Decoraţiile le iau alţii. Nici măcar post-mortem n-o să am parte de ele şi doar în casă s-ar găsi o pernă pe care să le pună cînd m-or duce la groapă. Foarte mulţumesc de o asemenea colaborare.

De sus aud cum colonelul rîşcîie pe lîngă perete.

— Ce naiba faci ? Dacă îţi închipui că ne putem strecura printr-o gaură de şoarece, n-are rost să te mai ţin în spinare.

— Gura ! Nu te bîţîi !

— Gura, gura ! Numai asta ştii, să dai ordine ! Mladin ci, Mladin là ! Dar să vii frumos la mine şi să-mi spui : mă băiatule, nu vrei şi tu trei degete de whisky ? Nici pomeneală ! Dar ia stai o clipă : noi de ce ne aflăm aici ?

— Îngrăşăm şobolanii dacă nu mă laşi în pace, îmi răspunde el tot meşterind de zor.

— Nu mai pot ! Mă dor picioarele !

— Numai o clipă !

Mi-e necaz că nu văd ce face sus. Degeaba încerc să ridic capul că nu zăresc decît lumina pîlpîitoare a lanternei. În păr îmi cad aşchii de lemn şi tencuială.

— Mai uşor, că nu mi-am luat şamponul cu mine... Dar în clipa următoare îl aud parcă prin vis pe colonel :

— Aici colonelul Dumitru Valerian. Urmăriţi Dacia albastră cu numărul... La volan se află un bărbat de statură potrivită, chel, pe nume Iulian Moraru. S-ar putea să fie deghizat. Trimiteţi o patrulă la casa acestuia, pe strada Anemonelor numărul 10. Căutaţi în pivniţă. Repetaţi ordinul.

De uimire mă dezechilibrez şi cădem în beznă. Colonelul geme de durere. Se pare că n-a aterizat pe moale, deşi a picat pe mine.

— Ce faci ? ţipă el la mine.

— Tu ce faci Ţi-ai pierdut minţile ? Crezi că vorbeşti la telefon ?

— Ba chiar la telefon am vorbit, îmi răspunde el. Ia lanterna şi-i îndreaptă fasciculul în sus. De pe lîngă perete coboară două fire de care e legat un disc telefonic şi un receptor. E discul pe care am văzut că-l poartă orice telefonist asupra lui.

— Eşti grozav ! zic eu încîntat. Cum de-ai văzut firele?

— „Din întîmplare", zice el cu modestie. Sau, mai curînd, din deformaţie profesională. De cînd am intrat în odaie am urmărit cu privirea pe unde trece firul telefonic. E vîrît sub stinghia care merge pe lîngă peretele pivniţei. A fost un mizilic să stabilesc legătura. Mai greu mi-a fost fiindcă te bîţîiai ca un apucat.

— Mii de scuze, zic eu.

Mi-e o foame îngrozitoare. Mi s-a făcut şi sete.

— Hei, îi zic eu. Ia luminează încoace să văd ce-i cu sticlele alea !

La lumina lanternei descopăr vreo 20 de fiole frumos orînduite în nisip.

— Grijuliu bătrînul. N-ai cumva un tirbuşon ?

— Nu. Dar ia şurubelniţa asta.

Îndes dopul şi gust din vin.

— Nu-i rău ! exclam eu satisfăcut şi-i trec sticla colonelului.

— Mmm, face şi el sorbind licoarea.

Peste o jumătate de oră, cînd un ofiţer saltă precaut chepengul de la pivniţă, zăreşte doi inşi care beau direct din sticle şi cîntă pe două voci *Boleroul* lui Ravel. Evident, fals.

26

Au trecut 24 de ore de cînd am fost scoşi din pivniţă bine dispuşi, aşa cum trebuie să fie cineva la sfîrşitul unei anchete.

Moraru a fost prins tocmai cînd îşi umfla ultimul cauciuc. S-a apropiat de el un miliţian în civil şi l-a întrebat : doriţi să v-ajut ? ca pe orice om mai în vîrstă. Pînă să răspundă i-a şi pus cătuşele. L-au căutat în bagaje şi i-au găsit mai bine de un milion...

Directorul Marii fabrici, Bodea şi toţi ceilalţi acoliţi ai lor au fost arestaţi, iar Vincenţiu Peahă destituit. Sincer să fiu, mi-e milă de el. Îmi închipui cum a clipit din ochişorii lui de şoricel şi cu ce regret s-a despărţit de telefonaşele lui, neînţelegînd cum de s-au putut întîmpla atîtea fără ca el să ştie ceva.

În holul hotelului e forfotă ca de obicei. Multă lume însă puţini oameni. Nimeni nu ne bagă în seamă pe mine şi pe colonel.

De data asta e îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă. Ce mai, un adevărat manechin !

— Ne despărţim, mon colonel !

— Asta e ! Ne-ai fost de mare ajutor ! Eşti tare dibaci. Un veritabil profesionist.

— Aşa sînt bărbaţii singuri. Trebuie să gîndească pentru doi. Altfel s-ar plictisi. Dar tu eşti de fapt profesionistul. Eu încă sînt la mişcarea de amatori.

Mă bate pe umeri amical. Îi zîmbesc.

La recepţie e tot grasul cu ochii mici. Vorbeşte cu o fată violent fardată, care ne tot aruncă ochiuri la capac.

— Bine sînt bărbaţii ăia doi, zice ea destul de tare. La o adică n-aş şti pe care să-l aleg.

Apoi adaugă oftînd :

— Să fie pe planetă astfel de bărbaţi şi să n-ai parte de ei !

— Cine ? Ăia ? pufneşte cu dispreţ grasul. Brunetul umblă numai pilit. Are lebărul făcut arşice. Celălalt e poliţist.

De data asta nu mai suport. Cu paşi uşor legănaţi, ca ai unui matroz pe covertă, mă îndrept spre recepţie.

— Ce doriţi ? mă-ntreabă prudent grasul.

Îi fac semn cu degetul să vină mai aproape. Se lipeşte cu burta de tejghea. În clipa următoare îl apuc de-o ureche şi răsucesc cît pot de tare. Ciocanul, scăriţa şi nicovala şi-au modificat cu siguranţă poziţia.

— Cînd eram la grădiniţă şi eram obraznic, aşa îmi făcea educatoarea. Se pare că n-am frecventat amîndoi aceeaşi grădiniţă şi nici c-am întîlnit aceeaşi educatoare.

Fata chicoteşte uşor în urma mea.

— Acum cred că ştiu pe care l-aş alege.

Colonelul m-a privit amuzat.

— La revedere, Mladin.

— Au revoire, mon colonel. Cu siguranţă că o să ne mai vedem. Dacă nu mi se întîmplă ceva.

Bătem în lemn amîndoi în aceeaşi clipă. Ne uităm unul la altul miraţi şi apoi pufnim în rîs.

— Mi-ar face plăcere să ne mai întîlnim măcar o dată. Să luăm două dame frumoase, să ne îmbrăcăm şi noi la patru ace şi să mergem la Ateneu cînd se cîntă *Boleroul.*

— Sînt om serios, Mladin. Am nevastă şi copii. Nu pot să m-afişez cu dame. Dar putem totuşi merge împreună la Ateneu.

Iese pe ușa pe care „generalul“ o deschide cu grăbire. În fața hotelului îl așteaptă o mașină a miliției. De cum se urcă în ea, pornește ca din pușcă. Colonelul nu mi-a mai aruncat nici o privire.

— Așa trebuie să fie bărbații adevărați. Duri, oftez eu cu invidie. Nici o privire înapoi, asta-i tehnica. O tehnică înaintată.

Pe ușă apare Miron însoțit de mama lui. Cînd mă vede, băiatul își scoate pistolul, mă ochește, îmi extrage pumnalul de la brîu apoi sună din trîmbiță. Pe chip i se citește o fericire de nedescris. E într-altă lume, unde sînt cavalcade și lupte între cavaleri, sînt jefuite diligențe și sînt salvate fete frumoase. O clipă totuși mă cercetează ca și cum ar vrea să vadă dacă nu fac parte din lumea lui, dar apoi mă pierde din raza de interes.

— Vă mulțumesc, spune mama lui Miron cu ochii în lacrimi. Vă mulțumesc din toată inima.. Uitați, v-am adus ceva pentru drum. Pînă la București nu-i cale lungă, dar poate vi se face foame și opriți undeva să mîncați. Să fii sănătos, dragul mamei. Mi-ai adus liniștea în casă...

O clipă îmi blestem proasta inspirație de-a nu fi plecat mai devreme. Sărut mîna femeii, înșfac pachetul de mîncare și pornesc galop spre locul unde mi-e mașina. De-abia după ce mă urc la volan îmi dau seama că văd decorul printr-o cortină de lacrimi. Mi le șterg rapid și din nou îmi revine în memorie cu invidie chipul colonelului.

— N-ai fi rezistat nici tu la încercarea asta, șoptesc eu și după ce trec pe mai multe străzi, opresc la o florărie. Iau un morman de garoafe și mă urc din nou în mașină. Mă îndrept spre marginea orașului. În dreptul cimitirului, frînez intempestiv și mă dau jos.

Pe mormînt e o cruce simplă de lemn pe care stă scris un nume : *Mirela Nisipeanu.* Pun florile cu grijă pe pămînt.

Peste cîtva timp ies cu pași înceți din cimitir. Urc din nou la volan și mă îndrept spre marginea orașului. După ultimele case urmează o scurtă porțiune de cîmp și pe marginea șoselei se ridică o placardă pe care scrie :

VĂ MULŢUMIM CĂ AŢI RESPECTAT LEGEA ÎN ORAŞUL MARNA !

— Chiar c-am respectat-o, zic eu şi apăs pe acceleraţie pînă la refuz.

27

Primul pe care-l zăresc cînd intru în redacţie e Haralambie Necşulescu.

— Salutare şi globule roşii, zice el. Te remarci în provincie ? Nu-ţi mai ajunge Capitala ? Mare pişicher mai eşti, domnu' coleg !

Face cu ochiul către biroul redactorului şef.

— E grozav de încîntat de articolul pe care i l-ai trimis în legătură cu cele din Marna. Zice că de mult n-a mai avut ziarul nostru o asemenea bombă. A spus să intri la el cum apari.

Redactorul şef stă ca de obicei pe cele trei volume din enciclopedie. Nu pare entuziasmat cînd mă vede.

— Mda... Ai venit ? Nu te-ai descurcat rău. Aş putea spune chiar bine. Nici articolul nu e rău. Îl publicăm în ziarul de mîine, zice el tot mai acru. Altceva ? Cînd ai venit ? Acum ? Bine, bine. Pînă mîine eşti liber. Poate că-ncepi totuşi să te-ocupi şi de gazetărie.

Cînd să ies sună telefonul. Răspunde şi-mi face semn să mai rămîn.

— Da. Eu sînt. Bună ziua.

De necrezut ! Ştie să spună şi bună ziua ! Asta înseamnă că vorbeşte cu vreun barosan.

— Da ? Nimic deosebit. Toate merg bine. Da, avem un articol excepţional despre cele din Marna. L-a scris un martor ocular al evenimentelor. Cum îl cheamă ? Andrei Mladin. Sigur că da, aţi auzit de el. Da, da, el e cel care a contribuit la demascarea criminalului. Bine, o să-i transmit. Da, îl publicăm mîine. Cum adică să-l mai amînăm ?

Redactorul şef se-ncruntă.

— De ce să-l amînăm ? Mai tîrziu n-are nici un rost să-l publicăm. Acum, cînd faptele sînt calde, trebuie aduse la cunoştinţa cititorilor. Opinia publică trebuie să fie informată corect. De ce să se işte tot soiul de zvonuri ? Nu e mai bine să spunem adevărul oamenilor ? Nu, nu sînt de acord. Sînt redactor şef şi eu decid ce se publică şi ce nu, potrivit mandatului încredinţat. Pînă la noi dispoziţii, eu hotărăsc. Bine. La revedere.

Cînd lasă telefonul din mînă pare îmbătrînit cu zece ani. De-abia atunci mă observă.

— Ce mai vrei ? Du-te acasă.

Vreau să deschid uşa. Îmi strigă :

— Stai !

Mă întorc spre el. Are o expresie blajină cum nu i-am văzut-o niciodată pe chip.

— Mladin ! Ai făcut treabă bună ! Sînt mîndru de tine!

Mai adaugă îndîrjit :

— N-ai nici o grijă ! Articolul apare mîine ! Du-te şi te odihneşte !

I se pare c-a fost prea blînd şi adaugă :

— În ultimele săptămîni n-ai avut condică ! Poate te-ai dezobişnuit de ea ! Fii atent să nu întîrzii !

Ies, închid uşa capitonată şi plec din redacţie nu înainte de-a corecta pagina cu articolul meu.

28

Ceasul sună, aşa cum trebuie, la ora şapte.

Aşa cum trebuie, e apă caldă la duş ; mă spăl şi mă rad ca pentru o zi mare, chiar dacă nu e vreun solstiţiu.

Hainele îmi sînt în dulap, curate şi călcate, aşa cum trebuie.

Îmi iau un mic dejun aşa cum trebuie.

După care ies în stradă unde ploaia n-a încetat nici acum şi mă strecor la volanul maşinii care porneşte de la prima cheie aşa cum trebuie.

La primul chioşc de ziare opresc, cobor şi cumpăr publicaţia la care lucrez, aşa cum trebuie.

Mai întîi filez să văd dacă semnătura e acolo ; e acolo, aşa cum trebuie.

După aceea, îl deschid brusc.

Ceva însă nu este aşa cum trebuie. În locul articolului despre Marna, e un reportaj tot de-al meu din agricultură.

Îmi vine să rîd, împăturesc ziarul, îl pun în buzunarul balonzeidului şi ies în stradă. Îmi ridic gulerul şi rămîn o clipă cu faţa în sus sub stropii reci.

Pe lîngă mine trece un grup de tineri. Unul dintre ei poartă la gît un tranzistor. Vocea plăcută a unui crainic anunţă că în toată ţara, pentru încă o vreme, continuă să plouă.

ȚINTĂ ÎN MIȘCARE

Luni, ora 12

Parcă aş merge în şlapi prin zăpadă.

Nu mai simt deloc dogoarea de iulie. Ţărmul Mării Negre a devenit brusc o bucată de gheaţă care pluteşte în derivă. Un vînt ca briciul îmi răzuie obrajii. Doar roşcovanei care s-a trîntit cu vioiciune pe un prosop lîngă mine pare să nu-i pese de nimic şi mă priveşte în continuare printre gene, ca o bătrînică înţeleaptă, numai că o face cu obrăznicie. Poartă un bikini varianta economică şi asta e deja din partea mea o evaluare plină de îngăduinţă.

Nu ştiu de unde a apărut. În orice caz, n-am invocat-o eu să se încarneze într-un asemenea trup splendid. De obicei, oriunde apare un corp de femeie cu un design apetisant în mod sigur se ivesc şi buclucuri. Numai cîte războaie au pornit din pricina lor şi ar fi de ajuns ca orice bărbat în deplinătatea facultăţilor mintale s-o şteargă fără să-şi lase adresa unde poate fi găsit. N-am în clipa de faţă chef de încurcături. De cîteva zile îmi prăjesc bustul pe plaja de la Mamaia şi nu cred c-am scos mai mult de zece fraze şi acelea au fost cam acestea : „Daţi-mi o bere eventual rece“ sau „Vă rog, o îngheţată dacă se poate încă netopită“. Celulele mele nervoase îmi sînt recunoscătoare pentru pauza pe care le-am hărăzit-o în acest concediu. Singur, fără nici o haită de amici şi amice după mine, cu ochelari de soare pe nas, mare parte a timpului, ca să nu mă recunoască din întîmplare careva, citind pe rupte, e drept, nu lecturi de vacanţă, fiind eu un şoarece de bibliotecă în stare să se instruiască şi pe un ţărm însorit.

Stăteam deci ca de obicei pe nisip, lîngă o mare placardă pe care scria : „Consumaţi peşte oceanic“. Scrisul

țîșnea cu litere roșii din gura unui bucătar cu o tichie imensă, care pășea pe puntea unui vapor ținînd într-o mînă în echilibru o tavă pe care un pește ce semăna mai curînd a crap surîdea complice asistenței, satisfăcut probabil de felul în care fusese preparat. Ori vasul era în plin tangaj, ori bucătarul era mai îndrituit să facă reclamă băuturilor alcoolice, cert e că tava respectivă se afla într-un echilibru mai mult decît precar. Nu m-ar fi mirat dacă tot ce se afla pe ea ar fi căzut pe plajă. S-ar fi comis ceva atrocități în jurul său, însă ținînd cont de poziția-mi privilegiată, probabil că pînă la urmă aș fi reușit să mă înfrupt pe cinste din bunătățile desenate atît de realist de un grafician hulpav. Trăgeam așadar din cînd în cînd cu ochiul să văd dacă nu cumva tava se decide s-o pornească spre noi și mă uitam vag la mulțimea care se înghesuia trup lîngă trup sub razele binefăcătoare ale lui Ra. Plaja părea un uriaș animal marin, cu mii de guri, cu mii de ochi, brațe și picioare, ieșit pe uscat să-și vindece reumatismul provocat de apele reci din străfunduri, unde se simte bine doar Yves Cousteau. La radio, un cîntăreț găsise prilejul să-și aducă aminte ce frumos ninge iarna, dar cuvintele cîntecelului erau bruiate de țipetele copiilor care cheltuiau o energie ce putea să urnească o rachetă spre Alpha Centauri. Tocmai mă hotărîsem să nu mai urmăresc mersul ambiguu al bucătarului și să intru în apă, cînd cineva s-a apropiat și s-a interpus între mine și soare. Mi-am ridicat ochii de pe carte furios, dar am rămas fără grai. Nu era totuși ceea ce se chema genul meu, fiind o roșcovană cu ochi șmecheroși, cu gură obraznică și cu un ten măsliniu, în vîrstă de aproape 30 de ani. Nici o cută de grăsime. Un trup de gimnastă care însă prezenta și moliciuni ispititoare, nu numai mușchi și tendoane.

— Citești *Ulise ?* m-a întrebat ea cu vocea unei profesoare care m-ar fi prins jucînd pocher pe sub bancă. De fapt, ai dreptate : pe o vreme ca asta, Joyce poate ține loc de frigider.

— La vîrsta mea nu mai citești. Recitești, i-am răspuns, brusc devenind amabil și arborînd acel aer cucernic și fermecător al elevului care a rezolvat mai multe probleme decît i s-a cerut.

— Exact așa mi te-am închipuit : un dur, a oftat ea și împingîndu-l fără jenă pe unul dintre vecinii mei din dreapta s-a azvîrlit pe un prosop, s-a cuibărit cît mai bine și a-nceput să mă studieze cu atenție, ca pe o insectă la microscop.

— Ascultă, n-ai mai văzut un bărbat ? Dacă-ți rotești privirea mai zărești cîteva sute prin preajmă.

— Se poate. Dar nimeni n-are pe trup cicatrici ca tine.

— Ești sadică ?

— Cîtuși de puțin. Dar îmi plac bărbații care știu să înfrunte pericolul. Cei care nu se dau în lături din fața primejdiei. Care domină întîmplările, nu se lasă ei tîrîți ca niște papă lapte.

M-am ridicat într-un cot și fără să vreau mi-am umflat pieptul ca să par mai impozant. Parcă eram la un examen la care tocmai reușisem să demonstrez arbitrariul semnului lingvistic.

— Par eu un astfel de bărbat ?

— Nu pari. Chiar ești. De unde ai cicatricele astea ?

Nu prea mi-a plăcut întrebarea. M-am strîmbat.

— Am căzut într-o prăpastie.

— Ai căzut sau ai fost împins ?

— Și una și alta.

— Cred c-a fost formidabil !

— Mie-mi spui ? !

— Cine au fost tipii care te-au aruncat ?

— De fapt, nu m-a aruncat nimeni. Am pus pariu cu cineva că pot să trec peste o prăpastie în zbor. Totul a fost în regulă, și temperatura aerului și viteza vîntului. Am uitat un singur amănunt : să-mi pun aripile.

— Oh, ce glumeț ești, domnule Vincenzo. Nu poate scoate omul nimic de la tine.

Atunci a început să mi se instaleze glaciațiunea în trup iar firele de nisip spulberate de un vînt cald să devină fulgi înțepători de zăpadă.

— Vincenzo ?

Roșcovana a continuat, de data asta pe un ton șoptit, dar vorbind la fel de calm și de egal, de parcă ar fi înșirat perle pe o ață.

— Da, domnule Vincenzo. Mi-ai dat corect parola de la început însă am vrut să mă asigur că intr-adevăr tu eşti. Eu sînt Patricia Nedelcu.

— Încîntat de cunoştinţă, domnişoară, dar...

— Fii fără grijă, nu-i nici o provocare. Sînt chiar Patricia Nedelcu cu care aveai întîlnire azi la ora 11 în dreptul placardei cu „Consumaţi peşte oceanic". Nu înţeleg de ce s-a ales un asemenea loc. Nu pot să sufăr peştele oceanic.

Am aruncat o privire nedumerită spre bucătar. Sărmanul era prea ocupat în continuare să nu fie catapultat peste bordul vasului pe care se afla, aşa că nu părea dispus să-mi vină în ajutor. Tocmai cînd să-i spun fetei că mă ia drept altul, de noi s-a apropiat un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în costum şi cu cravată la gît. Cam excentrică ţinută chiar dacă mie mi se făcuse frig. S-a aplecat deasupra noastră şi a întrebat :

— N-aveţi un foc ?

Pînă s-apuc să răspund, Patricia i-a întins în grabă o brichetă minusculă din aur pe care individul a înşfăcat-o cu dexteritate, şi-a aprins o ţigară Snagov, apoi s-a îndreptat de spate şi s-a îndepărtat, uitîndu-se de cîteva ori peste umăr la mine cu o expresie contrariată. Patricia mi-a făcut cu ochiul ştrengăreşte. I-am făcut şi eu cu ochiul, care însă parcă îmi înţepenise şi l-am privit pe bărbat cum se duce mai încolo şi se dezbracă încet, arătînd la soare a mizeriei lui faţă şi un trup alb ca laptele. Alături de el a apărut imediat unul mărunţel cu care a-nceput să discute plin de însufleţire. Nu-i am în cartoteca mea, aşa că nu i-am putut identifica.

— Ce nesimţiţi, a izbucnit Patricia. Fumează şi n-au chibrituri la ei.

În clipa aceea am avut senzaţia că merg cu şlapi prin zăpadă. Iar acum dîrdîi, pielea mi s-a făcut ca de găină, în timp ce roşcovana turuie într-una. Pînă cînd îşi dă seama că fac eforturi vizibile s-o ascult.

— Ţi-e rău ? mă întreabă ea cu îngrijorare.

— Am stat prea mult la soare, îi răspund eu şi încep să pun pe mine bluza şi să-mi trag pantalonii.

— Credeam că intrăm împreună în apă, îmi răspunde ea dezamăgită.

— Altă dată, zic eu în doi peri.

— Am uitat ce-i mai important. Ne întîlnim diseară la zece la barul Melody. O să fie acolo o masă reținută pe numele meu. Avem multe de discutat.

Și înainte de-a mai apuca să zic ceva, se ridică și o pornește într-o mînă cu prosopul, iar în cealaltă cu o sacoșă. Pe ea se află imprimată o sirenă care ademenește pe un individ oftînd languros. De secole se petrece același lucru : sirenele fac ochi dulci unor tipi care mai bine s-ar lega zdravăn cu lanțuri grele decît să le asculte apelul. Dar de unde atîta fier ? Eu unul știu totuși că i-aș da o bucată din lanțul meu și bucătarului asudat, trambalînd tava într-o direcție pe care probabil că a uitat-o și el.

Îmi strîng lucrurile de pe jos și mă uit spre perimetrul unde se așezase fața palidă. Dar în locul lui e acum un grăsan cu o droaie de copii în jur, care se bucură că, suindu-i-se pe burtă, pot să se creadă în același timp și la munte și la mare. Dau din mînă a lehamite și ies la aleea pietruită cu dale mari de ciment. Frige al naibii ceea ce înseamnă că instalația mea de încălzire a început iar să funcționeze. Îmi pun în picioare șlapii și mă îndrept spre hotelul Doina.

Luni, ora 19

Chiar dacă am tras un somn zdravăn după-amiază, mintea mea n-are cum să participe la un concurs de agerime. Vreau să zic doar că bezna în care mă aflu nu se datorează deloc jaluzelelor trase de la ferestre. Stau întins în patul meu de la hotel, cu mîinile sub cap și privesc cum se lasă înserarea. În cameră se mai află o masă de toaletă, cu o oglindă al cărei argint a început să fie mîncat, o masă cu o tavă și cîteva pahare pe ea, două fotolii alături. Pe jos e o mochetă care și-a pierdut mult din grosime și probabil că peste vreo doi ani va fi scoasă din uz. Dar contemplarea decorului nu mă ajută deloc să descifrez ce mi s-a întîmplat astăzi în dreptul placardei cu delicioasa reclamă la peștele oceanic. Ce mai poate fi și asta ? O farsă a vreunor prie-

teni care mi-au dat de urmă ? Sau e pur și simplu o confuzie ? Ce-ar fi să nu mă duc la barul Melody ? Dar dacă m-aş duce ? Ce-aş mai rîde la urmă cu roşcovana cînd toate se vor lămuri. Deşi fata nu prea are simţul glumei dezvoltat. E mai mult batjocoritoare decît dornică să asculte anecdote.

O muscă mare pătrunde în cameră şi începe să zboare încolo şi-ncoace făcînd mai mult zgomot decît o moară cu ciocănele. Mi-e prea lene s-o altoiesc cu o pernă. În definitiv, are şi ea un drept sub soare. Recunoscătoare parcă fiindcă n-am nici o intenţie agresivă, musafira mea se aşază pe o reproducere din Grigorescu care înfăţişează o ţărăncuţă cu un ulcior în cîrcă. Se pare că şi pe ea o miră cît de încet se mişcă spre izvorul cu apă limpede care negreşit trebuie să fie pe undeva.

Un zgomot uşor se aude la uşa mea şi clanţa se mişcă de parcă ar încerca să intre cineva. „E vreun chefliu care şi-a încurcat camera", îmi zic eu dar în clipa următoare îmi dau seama că e cu totul altceva Pînă să m-arunc din pat şi s-o pornesc glonţ spre uşă, ea se deschide pentru a da voie unui bărbat să intre ş' s-o închidă la loc. Bărbatul duce un deget la gură.

— Andrei Mladin, vă rog să staţi liniştit !

Mai trebuie să spun că am rămas cu gura ca la dentist ?

Individul se-ntoarce spre mine. Are cam un metru şi şaptezeci, e numai muşchi şi os şi deasupra feţei prelungi se înalţă o claie şatenă de păr zbîrlit. Poartă o bluză de in şi nişte pantaloni albi, un ceas cu afişaj electronic la mîna stîngă, iar în picioarele goale nişte sandale care se ţin doar în cîteva cureluşe. Dar cel mai mult îmi place expresia feţei lui : e extrem de prietenoasă. Are un chip deosebit de deschis şi de mobil. Nasul cîrn îl anunţă ca pe un om pus pe haz.

— Din moment ce mi se spune pe nume nu cred că voi fi victima unui jaf. Însemnă că ştii prea bine că n-ai ce să-mi iei. Cu atît mai mult cu cît ai închis uşa şi deci n-ai avea pe unde să fugi dacă aş începe să strig. E cam greu de la etajul patru să ajungi pe iarba, ce-i drept, verde şi mereu udată de aspersoare ca să crească înaltă şi să ne

bucure ochii cu clorofila ei. Mai am impresia că și ca putere avantajul e de partea mea. Deci mobilul acestei vizite, mărturisesc, ciudate, e altul. Care ar fi ? îi zic eu arătîndu-i cu un gest larg să ia loc pe un fotoliu.

Nu așteaptă să-l invit de două ori și se așază pe locul indicat. Îmi spun în gînd că aș fi bun de plasator într-un cinematograf în care dacă s-ar ivi vreun zurbagiu în timpul filmului aș ști să-l țin la respect prin comportamentul meu extrem de cordial.

Satisfăcut de mine însumi mă las să cad și eu în celălalt fotoliu.

Șatenul se uită la mine, își aprinde o țigară, caută cu ochii o scrumieră, n-o zărește, așa că își improvizează rapid una dintr-un șervețel pe care-l scoate dintr-unul din pahare. O licărire de veselie îi trece prin ochii lui căprui.

— Pe toate le-ați gîndit exact. Mai puțin chestia cu forța. N-aș crede c-aș ieși în dezavantaj. Nu vreți să facem un Skanderbeg ?

Pe chipul meu apare o grimasă de dispreț.

— De cînd eram la grădiniță n-a trecut aproape o zi fără ca să nu se ivească unul care să nu-mi propună să facem un Skanderbeg. N-a fost însă pînă acum nimeni care să mă-ntrebe ce-am mai citit și dacă mi-a plăcut sau ce noutăți sînt la standul de cărți.

Nu pare deloc stînjenit de discursul meu.

— Ar trebui mai întîi să mă prezint.

— Vă deranjați. Sînt extrem de obișnuit cu vizite inopinate.

Individul izbucnește în rîs. Se cunoaște că-i place să rîdă și-și dă drumul la hohote fără nici o reținere.

— Iertați-mă c-am năvălit așa peste dumnevaoastră. A fost doar o glumă. Dar să știți că sînteți o forță !

— Pînă adineaori ziceai că nu dai doi bani pe mine. Oi fi mîncat între timp spanac ? Și ce-i cu tot misterul ăsta ?

Devine brusc serios.

— N-o să vă vină să credeți, dar sînt căpitan de miliție. Manole Poenaru e numele meu.

Îmi dau deodată o palmă peste frunte.

— Tii ! Ce chestie ! Cum de nu mi-am dat seama de la-nceput ? !

Glumeţul meu musafir zîmbeşte în timp ce se uită după musca pornită din nou în zbor razant, jignită de faptul că între noi a apărut un intrus.

— Poftim legitimaţia ! îmi întinde el politicos un plastic, scos dintr-o mică geantă diplomat de culoare neagră.

Îi arunc în treacăt o privire. Sînt mai puţin nepăsător decît vreau să par.

— Ce-ar fi să trecem la obiect ? o fac eu pe nonşalantul. Şi nu-mi mai vorbiţi cu dumneavoastră : încep să cred că sînt mai bătrîn decît în realitate.

— Decît mine în orice caz, dar nu cu mult, pufneşte din nou în rîs căpitanul, după care redevine serios. Scotoceşte din nou în geanta lui — nu m-ar mira dacă ar scoate de-acolo şi-o mitralieră — şi dă la iveală un set de poze. Le aşterne pe masă ca şi cum ar vrea să-şi dea o pasienţă şi începe să le întoarcă una cîte una.

— Cunoaşteţi — pardon, cunoşti pe cine reprezintă fotografiile astea ? mijeşte el din nou ochii şi-şi aprinde iar o ţigară. E la fel de linştit ca un englez căruia de ani de zile consoarta îi serveşte ceaiul exact la ora 5.

O iau pe prima dintre ele, aflată la marginea mesei. Ei, asta-i bună, cum să nu-l cunosc ?! Un tip brunet şi zvelt, cu sprîncenele negre aproape împreunate, cu un nas care are o uşoară deviaţie spre stînga şi cu o privire deschisă de parcă ar vrea să-i strige primului pe care-l întîlneşte : frate ! hai să bem o bere şi să ne povestim vieţile. Dar să nu le spunem pe scurt că n-ar avea nici un haz din moment ce butoiul e plin.

Îi înapoiez căpitanului fotografia spunîndu-i rece :

— Poate pe voi, cei de-acolo, v-amuză bancuri de-astea ! Să mă fotografiaţi fără să vă dau voie. Foarte mulţumesc ! Însă să ştiţi că oricînd pot să le cer colegilor mei de redacţie să-mi tragă poze mult mai bune decît astea. Eventual, pot să mă adresez la *Foto Julieta*. Fac nişte fotografii artistice de te crezi Alain Delon oricît de slut ai fi.

Manole Poenaru chicoteşte mai mult ca pentru sine.

— Deci, şi pe tine te-ar fi păcălit. Mai uită-te şi la astea. Poate tragi o concluzie mai înţeleaptă. Nu te grăbi. Mai avem timp pînă la zece.

— Dar ce e la zece ? fac eu mirat.

— A, nimic... Credeam că ai o întîlnire. În definitiv, poţi să nu te duci.

Evident, îmi arcuiesc sprîncenele a întrebare.

— De unde ştii că am o întîlnire ? Şi chiar dacă am, ce-i rău în asta ?

— Nu-i nimic rău, mă linişteşte el. Mai bine uită-te şi la restul de fotografii.

Dolofana muscă s-a aşezat pe umărul meu. Pare şi ea dornică să vadă ce minuni or fi în pozele alea. N-am chef să moară de curiozitate. Mai iau cîteva în mînă şi încep să mă uit la ele. În toate sînt eu. Pe plajă, numai în slip, sau la o tonetă de îngheţată, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi şi o bluză, sau îmbrăcat într-un impecabil costum de seară...

— Hei ! Vă ţineţi de pozne ? ! tresar eu, aşa că musca îşi ia zborul năucă. Faceţi trucaje ? De cînd mama m-a făcut n-am avut un asemenea costum !

Căpitanul nu aşteaptă să-mi vin în fire şi mă vîră din nou în corzi.

— Dar o astfel de barcă ai avut ? mă întreabă el mieros. Desigur, de cînd ai devenit major, ai lipit petic de cauciuc lîngă petic de cauciuc ca să-ţi faci o barcă.

Îmi întinde triumfător o altă poză. Musca nu se mai interesează de ea, probabil speriată de reacţia mea anterioară, şi se plimbă îmbufnată pe tavan. Eu mă uit la fotografia pe care am apucat-o în grabă şi mă zăresc plutind într-o barcă de cauciuc pe nişte valuri molcome. Ca şi celelalte poze, e luată puţin cam de la prea mare depărtare, dar tot se distinge pe chipul meu evidentul triumf de a fi cazat într-o asemenea ambarcaţie ce nu se găseşte în comerţul nostru.

— Bun, şi ce-i cu asta ? Vrei să spui c-am furat hainele cuiva ? Sau barca lui ? Nu înţeleg.

Căpitanul nu pare să fie nerăbdător. Se uită mai întîi la insecta aflată încă prea departe ca s-o atingă şi care-l enervează vizibil. E clar că e rău de muscă. Apoi îmi întinde o fotografie în care numai chipul meu se vede. Îmi îndreaptă faţa spre oglindă şi aprinde lumina.

— Ia fă, te rog, o comparaţie !

Mă uit mai întîi la oglindă, apoi la poză, pe urmă la musca aflată prin preajma nasului meu, apoi din nou la oglindă, iarăşi la poză...

— Pe legea a doua a termodinamicii... parcă nu se zăresc aluniţele de pe faţă care formează un triunghi isoscel... Şi nici cea de pe lobul urechii.

— Quod erat demonstrandum, se dă la rîndul lui cult căpitanul şi dintr-un salt se repede în aer cu mîna dreaptă şi înşfacă musca. N-apuc decît să strig: n-o strivi şi Manole se opreşte nedumerit în mijlocul camerei ţinînd pumnul strîns.

— Ce s-a-ntîmplat ? Pe cine să nu strivesc ?

— Musca. Dă-i drumul pe fereastră.

Glasul lui devine batjocoritor.

— În concediu ai putea avea altă companie.

Dar vede în ochii mei o sclipire care nu-i place, aşa că se duce la fereastră, ridică jaluzelele şi dă drumul muştii din captivitate. De-afară vine răcoarea ierbii ude şi se aude fîşîitul uşor al aspersoarelor care-şi văd de trudă cu hărnicie şi eficienţă.

— Deci, ai priceput, zice căpitanul după o scurtă tăcere stînjenitoare. Nu eşti tu în fotografii. Altcineva. Care seamănă uluitor de bine cu tine. Dar asta încă nu-i tot.

Îmi mai întinde ultima poză care-a mai rămas pe masă.

O iau cu mîini tremurătoare. Nu-mi place deloc expresia de pe faţa căpitanului. Nu sînt eu chiar Lavater, să descifrez fizionomiile, dar tot înţeleg că nu prevesteşte nimic bun.

Fotografia îl prezintă tot pe individul care seamănă atît de mult cu mine. Se află iarăşi în barcă. Dar poziţia în care stă îmi pare nefirească. Braţele îi atîrnă în apă şi şi-a lăsat capul mult pe spate.

— Doarme ? întreb eu cu un uşor tremur în glas.

— Nu. E mort, îmi răspunde flegmatic căpitanul.

Mai întîi îmi vine să-l întreb dacă nu cumva din pricina insolaţiei, dar mă abţin.

— Fotografia e luată de departe. Nu se poate vedea că are înfipt în inimă un pumnal.

Un fior mă cuprinde. Deşi pentru ziua de azi meteorologul de serviciu a anunţat numai valori de peste trei-

zeci de grade, toată ziua mi s-a părut că sînt în vizită la prietenii mei eschimoşii.

— Cineva îmbrăcat într-un costum de scafandru autonom s-a strecurat pînă la barcă înarmat cu un pumnal. Ca să se apere de rechini, probabil. N-avea nici o intenţie rea. Vroia doar să-i spună omului care se prăjea între cer şi apă bună ziua sau să-i ceară un foc. Ne putem închipui că atunci cînd a făcut-o n-a adoptat tonul cel mai potrivit încît individul s-a speriat şi a făcut o mişcare greşită înţepîndu-se în cuţit. N-a ales alt loc decît inima. Nu poate fi decît vina lui.

Mă uit cu spaimă cît de senin îmi relatează crima.

— Pe tine nu te impresionează nimic ? îl întreb eu.

— Ba da. Corurile de copii. Şi acelea numai în cazul în care nu cîntă fals, îmi răspunde el îndepărtînd ca un valet pedant scrumul căzut pe masă.

Stau o clipă şi chibzuiesc. Apoi îl întreb :

— Înţeleg că-l urmăreaţi pe tipul din barcă. Atunci cum de n-aţi împiedicat crima ?

Trage un fum din ţigară şi o stinge cu părere de rău.

— Îl supravegheam cu binoclul de pe terasa unuia din hoteluri. Aveam, după cum vezi, şi un fotograf care cu un „tun" putea să ia imagini de la distanţă. Asasinul a profitat de un val mai mare care a ascuns barca vederii celor de pe plajă. Cînd apa s-a liniştit, omul nostru plecase în altă lume.

— Mda... În definitiv, cine era ?

— Era un ins din Livorno. Un oarecare Vincenzo Petcu.

Tocmai scosesem o bere rece din frigider şi o turnasem în două pahare. Tocmai duceam paharul la gură. Ori de cîte ori duc o băutură la gură, care nu e apă sau lapte, trebuie să mi se întîmple ceva capabil s-o verse şi să mă împroaşte pe haine. Uneori îmi vine să cred că e vorba de blestemul mamei.

— Cum ai zis ? Vincenzo Petcu ? Deci de aia azi dimineaţă...

Nu aşteaptă să-mi termin fraza şi în timp ce îşi apucă paharul lui îmi spune :

— Exact. Ai fost confundat. Era şi firesc din moment ce există o astfel de asemănare. Mai ales că ai dat şi parola exactă.

— Care-i aia ? zic eu în timp ce în sfîrşit apuc să sorb şi eu din berea care alunecă precum pe un tobogan cu o înclinaţie ameţitoare.

— Nu ştim prea bine. S-ar părea că e vorba de lectura ta din *Ulise*.

— Oare ?

— Ţi-am spus că nu ne-am dat seama foarte bine. Deşi am auzit tot ce-aţi vorbit.

— Cum aşa ?

— Avem pe cineva care citeşte la perfecţie pe buzele oamenilor. Aşa am aflat şi de întîlnirea de diseară.

— Bănuiesc că ai venit ca să-mi spui să nu mă mai duc. N-avea nici o grijă, cît stau în concediul ăsta ocolesc de la o sută de metri barul Melody şi n-o să mai citesc din *Ulise* decît la adăpostul unui bunker.

Se uită la mine lung şi tot îşi mută paharul dintr-o mînă în alta. Nu presimt nimic bun.

— Să nu zici cumva...

Iar nu mă lasă să termin.

— Ba chiar despre asta e vorba. Nu te poate nimeni obliga să te duci acolo. Dar ne-ai putea da o mînă de ajutor. E ceva foarte important.

— E un apel la conştiinţa mea... Simţul meu responsabil care trebuie să funcţioneze şi în acest caz... Un ziarist care nu poate să dea înapoi în faţa primejdiei... Haide, nu te ruşina. Pune întreaga placă, nu-mi da numai fragmente. Mai ales că e un LP.

Sar în picioare şi încep să mă plimb agitat prin cameră.

— Intri aşa cum ai intrat în camera mea. Îmi prezinţi tot soiul de poze deocheate... Îmi alungi musca... Iar acum vrei să mă foloseşti şi drept carne de tun. Nu. Foarte mulţumesc, dar refuz. Sînt în sfîrşit şi eu în concediu după ce am avut un an de groază. Bănuiesc că ştii la ce mă refer. Ai avut tot timpul să te informezi în legătură cu mine. Pe deasupra mai sînt şi un om bolnav.

Căpitanul s-a ridicat şi el de pe fotoliu. Încruntă din sprîncene.

— Bolnav ?

— Da. Am fost la o ghicitoare nu de mult și mi-a zis că nu mai am de trăit decît vreo patruzeci de ani. Vreau să profit din plin de ei.

Izbucnește în rîs.

— Nu rîde c-așa e. Nu-i deloc plăcut să știi că nu mai ai decît atît de trăit.

— Mi-e greu să mi te-nchipui înconjurat de nepoți și spunînd basme. Mai ales că n-ai avea ce să le zici. Vezi ce șansă îți dăm ? Ai să le poți spune povești adevărate.

— Te-nșeli ! Mie-mi place mai mult să analizez poveștile spuse de alții. Adică sînt interesat de estetica basmului.

Rîde fermecător, ca un manechin care a aflat că i se permite să păstreze costumul purtat la o paradă a modei.

— Da, știu, Călinescu... Mai citim și noi cîte ceva. Dar acum e vorba de vieți omenești pe care le-ai putea salva dacă ai intra in joc. Un joc periculos, e-adevărat, dar în care nu vei risca prea mult fiindcă vom veghea asupra ta.

— Crezi că m-ademenești cu chestia asta ? Acceptam și așa. Dar mi-am făcut și eu show-ul, ca să nu crezi că mă las prea ușor.

Redevenim amîndoi serioși.

— Uite despre ce e vorba. Interpolul ne-a alertat că se încearcă trecerea prin România a unui transport de opere de artă. Tablouri de mari maeștri. Cel însărcinat cu această afacere a fost Vincenzo Petcu. Familia lui a plecat cu zeci de ani în urmă în Italia și s-a stabilit la Livorno. Vincenzo a învățat perfect românește. A mai călătorit de cîteva ori prin România, ca reprezentant al unor firme. Acum a fost trimis ca să asigure trecerea acestui transport. Se pare că de el se mai interesează cineva, dovadă că a fost lichidat.

— O reglare de conturi între două bande rivale ? o fac eu pe atoateștiutorul. E mîna Nașului ?

— S-ar putea. După cum la fel de bine s-ar putea să fie vorba de încercarea cuiva de a pune mîna pe transportul respectiv din cu totul și cu totul alte motive.

— Dar unde-s tablourile ?

Dă din umeri a neputință.

— Deocamdată nu știm nimic. Colegii noștri italieni ne-au indicat persoana, dar n-au știut nici ei mai multe.

Se pare că Vincenzo — nu se pare, e sigur — trebuia să fie ajutat de cîțiva borfași de pe la noi care să-i asigure paza. Cu una dintre persoane ai făcut cunoștință.

— Patricia Nedelcu ?

— Ea. Fostă manechin. Fostă... Dar n-are nici un rost să-ți înșir toate ocupațiile ei.

— Evident. Încă n-am 18 ani așa că m-aș putea înroși la față.

Tace o clipă. Scotocește prin gentuța lui și scoate un maldăr de obiecte.

— Haide să vedem care ar fi rolul tău.

— Andrei Mladin intră în scenă ! pufnesc eu în rîs.

— Greșit ! Vincenzo Petcu intră în scenă. Iată, ai aici tot ce-ți trebuie ca să acționezi. Uite și cheia de la apartamentul tău : locuiești la hotelul Perla la camera 304. Asta e inelul lui Vincenzo și medalionul pe care-l purta la gît. Sper să nu te deranjeze că reprezintă un nud. Te duci urgent acolo. Aici lichidezi toată povestea. Spui că te-au chemat de urgență la București.

— Altceva ?

— N-ai fost în Italia : s-ar putea să te descoasă în legătură cu viața de-acolo. Ți-am adus cîteva ghiduri ca să te familiarizezi cît de cît cu locurile respective. Știi italiana bine ?

— Nu atît de bine ca să-l citesc pe Boccacio fără dicționar, totuși destul de bine ca să-l întreb pe un pieton ce culoare arată semaforul din colț. Mai ales că pot vedea și eu.

Din nou rîde.

— Zi așa... L-ai citit pe Boccacio în original...

— Numai de-aceea am învățat italiana. Doream să mă informez în legătură cu viața monahală. Am preferat să rămîn mirean după ce l-am citit.

Se uită gînditor jur împrejur. S-a întunecat. Se aude în continuare fîșîitul aspersoarelor.

— Ei, cam asta e... Fii atent să nu te trădezi. Cu siguranță că te vor pune la încercare. Deși, poate că n-au motive s-o facă. Mai periculoși or să fie ceilalți, adaugă el cu nepăsare.

— Care ceilalți ?!

— Cei care l-au lichidat pe adevăratul Vincenzo.

— Nu poţi să spui şi lucruri mai vesele ? mă oţărăsc eu. Ca de pildă : dragul meu, dacă-ţi place Patricia Nedelcu, dă-te la ea fără grijă !

— Păi asta se-nţelege de la sine ! Numai să-ţi meargă !

— O să meargă, n-am eu anxietatea asta !

— Ţii la băutură ?

— Financiar, nu prea. Altfel, mă descurc eu.

— Bine. Tipul bea în draci, fumează şi bea cafele, îi plac femeile. Nu există viciu pe care să nu-l aibă.

— Dar eu, cu morala mea... Cum aş putea...

— Ai derogare pentru cîteva zile.

Îi mai pun cîteva întrebări în legătură cu personajul pe care-l interpretez, mai bem o bere şi după aceea ne îndreptăm spre uşă. Mai înainte de-a stinge lumina aud în spate un bîzîit. Mă întorc cu speranţă şi văd musca dolofană cum a încremenit ca un elicopter în mijlocul camerei dînd vijelios din aripi şi uitîndu-se parcă nostalgic după mine.

— Good by ! îi zic, dar căpitanul mă corectează prompt :

— Ciao, amico ! De-acum e ciao !

Luni, ora 21,30

E o diferenţă specifică între locul unde am stat la Doina şi cel unde sînt acum cazat la Perla.

În primul rînd e vorba de un apartament în toată regula. Dintr-un hol cît camera mea anterioară, unde nu se află decît dulapuri în perete şi un cuier, se intră într-un living cu ferestre mari la care atîrnă nişte draperii verzi atît de grele încît un elefant s-ar opinti binişor să le poarte.

Pe jos e o mochetă tot verde pe care e bine să păşeşti cu precauţie pentru ca nu cumva să te afunzi definitiv.

O masă joasă din lemn de stejar e înconjurată de două fotolii cu rezemătoare pentru braţe tot din stejar şi de o canapea de trei persoane.

O bibliotecă din acelaşi lemn are cîteva volume la iveală şi nişte sticle de whisky pitite prin băruleţul deosebit de nostim.

Din această cameră ai două soluţii : ori te duci la baia numai în faianţă verde, ori pătrunzi în dormitor.

Aici e un pat dublu, acoperit cu o catifea verde şi cu o broderie aurie pe margini. La creştetul lui sînt două perne mari, tivite cu aceeaşi broderie aurie. De-o parte şi de alta, două lămpi cu abajur alb fac echilibristică pe două mesuţe de sticlă.

Pe perete e o reproducere după Vermeer, care arată o tînără femeie cum coase. Nu mi se pare a fi cea care a executat broderia. În rest — un dulap ale cărui şase uşi sînt acoperite de oglinzi şi o mescioară cu un fotoliu alături.

Pe jos, aceeaşi mochetă care de data asta e albă, dar nu prezintă mai multă siguranţă pentru cei care păşesc pe ea fără un colac de salvare.

Cînd am urcat, tipul de la recepţie, un tinerel cu mustaţă a la Clarke Gable, mi-a făcut ştrengăreşte din ochi :

— Buona sera, signor Vincenzo ! Unde aţi fost toată ziua ?

— Mi-au simţit ragazzele lipsa ? i-am întors-o eu încercînd să par cît mai sigur pe mine însumi.

Lucrătorii hotelului aflaţi prin preajmă — recepţionerul, două femei care mînuiau aspiratorul şi o fătucă de la informaţii — s-au simţit datori să rîdă.

— Totdeauna vesel, signor Vincenzo ! a mai zis recepţionerul şi s-a cufundat în lectura pasionată a unui registru, soios.

Am răsuflat uşurat că am trecut cu bine primul test şi m-am dus la lift. O femeie îmbrăcată într-o uniformă albastră mi-a deschis uşa şi apoi m-a propulsat la etajul trei. Aici am mers puţin pe un coridor şi am dat de apartamentul meu în care am pătruns ca un suveran.

Iar acum, după ce am îmbrăcat un impecabil costum de culoarea azurului, beau un pahar de whisky şi mă pregătesc să dau marea lovitură.

N-aş zice că n-am emoţii. Ele pot fi combătute cu alcool, aşa că-mi mai torn un pahar şi îmi aprind şi o

țigară Marlboro pe care am găsit-o într-un pachet desfăcut. Primul fum merge el cum merge, dar la al doilea n-am încotro și mă înec. Tușesc îndelung, pînă îmi dau lacrimile, însă după ce mă liniștesc pufăi mai departe ca un vapor zorit să ajungă mai iute acasă. Stric vreo trei țigări pînă cînd reușesc performanța pe care o izbuteam doar la paisprezece ani : aceea de a trage fumul în piept, de a zice apoi „ah, caii mei" și după aceea de a scoate ușurel fumul pe nări. Așa mă învățau unii pe un maidan și habar n-aveam că după atîta amar de ani o să-mi fie de folos. Le mulțumesc în gînd și îi rog din nou să-i ierte pe părinții mei care ne-au prins cu ocazia unor astfel de experiențe. Tristețea e că nările mele, neobișnuite decît să inspire și să expire aer, se simt la un moment dat gîdilate de fumul aromat și evident mă apucă un strănut care nu încetează decît după vreun sfert de oră. Nu știu cum reacționa singor Vincenzo la altfel de lucruri, dar eu, cînd strănut sau sughit, nu mă joc, o fac de-i pun pe mulți pe gînduri.

După ce termin și repriza asta, îi mai trag o dușcă și mă ridic în picioare. Mă duc la cele șase oglinzi din dormitor și le verific calitatea. Toate îmi prezintă în detaliu același lucru : un bărbat încă tînăr, frumos îmbrăcat, gata să pornească în cea mai nebunească aventură din viața lui.

Ceea ce nu arată oglinzile e faptul că deja respectivul a început să se cherchelească.

Mă îndrept spre ieșire, ies, încui cu cheia, cobor, o las la recepție urmărit cu invidie de cîțiva indivizi care probabil știu cine sînt. Două fete care n-au împlinit încă douăzeci de ani se uită la mine ca și cum n-ar trebui să fac decît un semn ca să mă urmeze ca două cățelușe ascultătoare.

— Mai creșteți, fetelor, le sfătuiesc eu în șoaptă. Peste cinci ani voi fi tot aici să fac apelul.

N-aud din urmă decît sufixul „zone", dar nu mi-e greu să reconstitui tot cuvîntul : „mascalzone". Dacă n-aș ști că o întoarcere de 180 grade prea vijelioasă mi-ar fi fatală pentru echilibru, m-aș duce la ele să le iau de urechi. Așa, inima îmi dă ghes să ies cît mai curînd în aerul răcoros al nopții.

Luni, ora 22,30

— Prego, signor Vincenzo ! Lei tavola si trova qui !
Briza de-afară mi-a făcut bine astfel încît pot să arborez cel mai fermecător surîs aflat în panoplia mea și să-i spun chelnerului care-mi deschide drum printre mese :

— Înțeleg perfect românește.

— O, asta mă bucură foarte mult, îmi răspunde acesta cu un chip care îi dezminte categoric cuvintele.

Ne oprim în fața unei mese unde se află două persoane. Una e Patricia. Cealaltă făptură e un bărbat care, cînd mă vede, se ridică rapid în picioare.

— Buona sera, signor Vincenzo ! Io sono Anton Dogaru.

— S'accomodi ! Și nu mai turuiți în italiană. Îmi face multă plăcere să vorbesc limba strămoșilor mei, pe care dealtfel părinții au avut grijă să mi-o însușesc temeinic. De mic mă duceau la Columna lui Traian și acolo făceau lecții cu mine.

Îi sărut ceremonios mîna Patriciei și mă așez pe scaunul pe care chelnerul îl îndeasă cu grăbire sub mine. Dacă tot mi-am venit în fire, am răgazul să contemplu nițel priveliștea. Încep cu Anton Dogaru. E un colos de vreo sută de kilograme. Are mîinile și picioarele mari, ca ale unui luptător de categoria grea. Nasul îi e strîmb, de parcă i-ar fi căzut peste el o lespede. Dar costumul alb pe care-l poartă îl prinde de minune. Fața, puternic bronzată, strălucește de sănătate. Mișcările îi sînt deosebit de agile.

Arunc o repede ochire și asupra Patriciei. Rochia pe care o poartă e de o simplitate desăvîrșită. O mică poșetă e așezată lîngă cotul ei drept.

— Ce beți, signor Vincenzo ? mă întreabă chelnerul.

— Whisky, spun eu neglijent. Adu o sticlă întreagă. Și cuburi cît mai multe.

O scurtă rumoare salută apariția Haig-ului pe masa noastră.

— Altceva ?

— Adă ceva de ronţăit. Să fie aici pe masă, să nu ne simţim stingheri.

Primul pahar de whisky îl beau din două înghiţituri. Anton Dogaru e înmărmurit.

— Da' ştiu că v-a fost sete !

— L-am dat repede peste cap ca să-i fac loc celui de-al doilea.

— Judicios gîndit, încuviinţează el. Am să vă urmez tactica.

De-abia la al treilea reuşesc să mă eliberez de trac. În definitiv, ce mi se poate întîmpla ?

Aşa că mai bine să-mi aprind o ţigară şi să încerc să nu mă înec cu ea.

Între timp a început programul. Mai întîi defilează vreo douăsprezece fetiţe pînă în 25 de ani care probabil că au fost chemate în grabă în scenă, fiindcă n-au apucat să-şi pună mare lucru pe ele. E o chirăială şi un viscol de picioare şi braţe goale care mă ameţesc mai mult decît băutura pe care n-o neglijez deloc. La un moment dat apar doi jongleri care îşi aruncă unul altuia făclii aprinse, solicitînd serios atenţia pompierilor de serviciu. Apoi iar fetiţele acelea nostime care nici de data asta n-au avut vreme să se îmbrace cu mai multe hăinuţe. Închin deci încă un pahar pentru cel care a avut generoasa idee să le lase aşa cum le-a făcut mama lor. În continuare — echilibristică : tatăl îşi ţine pe un genunchi soţia care ridică într-o mînă pe fiul lor pe creştetul căruia soră-sa stă în cap. La momentul de prestidigitaţie, aflat eu la masa centrală, sînt chemat să particip la o experienţă care mă costă ceasul meu antiacvatic, antimagnetic şi din păcate nu şi antiglonţ. Mi-l recuperez în schimbul unui pahar de whisky pe care scamatorul în frac îl bea în cinstea Patriciei şi a întregii onorate asistenţe. Mai trec prin faţa noastră cîţiva cîntăreţi, iar după aceea apare cineva care mă face să-mi dau drumul sub masă. E Gil Dobrică !

Îmi vîr faţa în mîini ca şi cum mi s-ar fi făcut brusc rău.

— Ce e ? mă întreabă îngrijorată Patricia.

— Nimic. Dar am impresia că am uitat apa deschisă la baie. Ar trebui să mă reîntorc la hotel.

— Pentru un fleac ca ăsta ? îmi răspunde batjocoritoare fata, și iar îmi dau seama că m-a apucat un val de îngheț.

De la numai cîțiva metri de mine, Gil îmi face cu ochiul, ridică mîinile și îmi arată cu degetele „V"-ul victoriei. Ar mai trebui să-mi dedice, așa cum are obiceiul, și o melodie. Ei, uite c-am zbîrcit-o ! Așa face.

— Și acum, doamnelor și domnilor, un cîntec pentru prietenul meu, ziaristul Andrei Mladin !

Noroc că nu m-arată cu degetul. O fi știind că nu-i frumos.

Orchestra se dezlănțuie, Gil așijderea, iar eu o iau binișor spre toaletă. Acolo mă zgîiesc într-o oglindă mare și-mi dau seama că tînărul om de afaceri a început să arate cam boțit. Lîngă mine se află un bărbat care-și dă de zor cu apă pe față și-mi spune cu înțelegere :

— Primejdios de bună băutură e în localul ăsta !

N-am încotro și-i dau dreptate. Îi dau dreptate chiar dacă mă enervează.

Cînd deschid ușa toaletei și ies din nou în lume cu o față mai acătării, îmi dau seama că s-a făcut din nou lumină în sală și că orchestra și-a încetat răpăiala. Dau să răsuflu ușurat, dar Gil mă apucă de mînă și vrea să mă strîngă la pieptul lui uriaș.

— Măi bătrîne, măi ! Nu te-am văzut de-un car cu ani ! Ce mai faci ?

— Mă confundați, domnule, îi dau eu rece brațele jos. Ce sînt manierele astea ?

Apoi adaug șoptit :

— Îți dau o damigeană de vin de Dăbuleni numai fă-te că nu mă cunoști ! Îmi strici o șustă !

Și plin de demnitate cobor treptele spre masa mea, lăsîndu-l pe bietul băiat năuc.

— Care-i cota whisky-ului pe ziua asta ? zic eu cu aplomb cînd mă alătur comesenilor mei. Vai, ce rușine ! Nu mai avem nimic !

Patricia îmi pune mîna ușor pe braț.

— Te rog, Vincenzo, bea modic ! Se uită lumea la noi !

— Ei, aș ! Parcă noi nu ne uităm la lume ! Vreau să-l văd pe mister Haig din nou. Io sono un straniero chi vo-

glio sentirsi bene in questa paese meravigliosa ! Vedere Mamaia e puoi morire !

Brusc îmi dau seama că nu e ceva în regulă în enunţul meu şi rectific imediat.

— Morire, morire, da' ceva mai încolo ! Iar modic nu beau. Nu ştiu ce e băutura asta. Azi vreau să fac uz de abuz.

Paharele ni se umplu iarăşi şi zornăitul cuburilor îmi aduce aminte de clinchetitul zurgălăilor atîrnaţi la gîtul unor cai ce trag o sanie printr-o zăpadă neîncepută. Înduioşat de o astfel de imagine pură golesc paharul aproape dintr-odată.

— Signor Vincenzo, sînteţi cineva ! Ştiam că sînteţi un băutor încercat, dar nu credeam că puteţi atinge astfel de performanţe.

— Beau pentru toţi strămoşii mei care n-au avut parte de o asemenea licoare minunată. E în mine o sete ancestrală. Vă mulţumesc din suflet că mi-aţi oferit o asemenea seară minunată. Avînt şi letargie !

S-a dus naibii totul. Mi-i cred cei mai buni prieteni, deşi îmi dau seama că din cînd în cînd schimbă ocheade uimite între ei. Nu m-ar mira să-mi fi umblat cît am lipsit şi în borseta unde îmi ţin paşaportul. S-au convins că sînt eu, dar asta nu le-a modificat atitudinea dispreţuitoare. Ce-şi zic : broscarul dracului ! Se scaldă în bani şi-şi face de cap. În timp ce noi trebuie să trudim din greu pentru fiecare para. Altfel, e băiat frumuşel, dar dacă o ţine în ritmul ăsta n-o să aibă timpul socialmente necesar să facă patruzeciul. Păcat de el !

— Parliammo d'affari, mă smulge Anton din gînduri.

— E momentul cel mai potrivit, încuviinţez eu cu gîndul aiurea.

— Marfa soseşte mîine. M-am interesat la căpitănia portului. Vaporul trage la chei pe la zece.

— E sigur ? întreb eu pe un ton neutru.

Dintr-odată mi-am adus aminte că nu mă aflu într-o croazieră ci în căutarea unor criminali urmăriţi de poliţia de pe tot continentul.

Ca să par preocupat îmi aprind o ţigară. Trag din ea cu sete, ca un încercat om de afaceri căruia i se prezintă proiectul grandios al deschiderii unui nou şantier.

— Pe la orele 12 puteţi lua Mercedesul. Vreau să zic microbuzul.

— E perfect, zic eu mimînd siguranţa.

Uşorul tremur al glasului poate fi dat pe vina excesului de alcool.

— Unde ne vedem ? întreb eu.

— În port. La vamă, îmi precizează Dogaru. Instrucţiunile sînt limpezi : a doua zi după ce luăm microbuzul plecăm la Bucureşti. Avem locuri rezervate la Intercontinental. După aceea itinerarul rămîne tot cel stabilit : Craiova, Turnu-Severin, Timişoara şi de-acolo Iugoslavia. Pînă la graniţă am să vă însoţesc cu Dacia mea. Dumneavoastră cu Patricia veţi merge cu Mercedesul.

— Ştii să conduci un microbuz ? o întreb şovăitor pe Patricia.

— Nu. Dar de-abia aştept să merg cu unul atît de impozant.

Din nou mi-ajunge din urmă blestemul mamei. Paharul pe care tocmai îl dusesem la gură începe să clănţăne între dinţii mei şi o parte din băutură se revarsă pe cămaşa mea sidefie.

Patricia şi cu Anton se reped să limiteze proporţiile dezastrului.

— Ori am băut prea mult, ori am băut prea puţin şi-mi tremură de-aia mîna. Varianta ultimă îmi convine mai mult, dau eu să dreg busuiocul, o plantă care însă suportă greu o astfel de operaţie.

Patricia mă şterge cu un şerveţel.

— Nu-i nimic, dragă. Tot trebuia s-o dau mîine la spălat, o liniştesc eu.

Dar în sinea mea e din nou o gheţărie ca la pol.

Un Mercedes ! Şi pe deasupra şi microbuz !

Am mers cu nu ştiu cîte microbuzuri, inclusiv cu maxitaxi, dar n-am fost niciodată atent cum se conduce vreunul. Nici măcar nu ştiu unde se ţine cricul sau unde e roata de rezervă, darmite care sînt vitezele.

Băieţii din orchestră şi-au făcut din nou apariţia. Împreună cu ei sînt şi două fete îmbrăcate în pantaloni negri şi cu nişte bluziţe roşii.

Încep să dea din buze :

— „Voulez-vous, voulez-vous, voulez-vous dansez..."

— Sigur că da, chiui eu ca să-mi mai alung frica vîrîtă în oase. O înşfac pe Patricia şi o tîrăsc pe ringul unde un proiector mătură fiecare centimetru patrat dintr-o podea sub care apar şi dispar tot soiul de desene complicate realizate cu ajutorul unor becuri multicolore.

După cîteva dansuri sîntem leoarcă de transpiraţie.

— Dansezi magnific, Vincenzo! Se cunoaşte înalta clasă!

În gîndul meu îi răspund: numai cînd sînt beat sau înfricoşat pot realiza performanţa asta. Iar în clipa de faţă sînt şi una şi alta aşa că efectul e firesc să fie dublu.

— „Comment ça va", încep fetele iar eu urlu cu toţi ceilalţi pe care se pare că i-am contaminat de o frenezie cum rar s-a mai întîlnit în local:

— „Comme çi, comme çi, comme çi, comme ça...".

Deşi îmi vine să ţip să se audă pe tot litoralul:

— Fac foarte rău, domnilor! Am intrat în cea mai mare belea din viaţa mea! Cine mă scapă ia premiul cel mare! Chiar de la extragerea întîi!

Dar ce le pasă celor din jur de drama mea! Ce-i pasă unei lumi întregi de moartea mea! Ţopăie ca apucaţii şi-şi promit lucruri dubioase după ce vor pleca de-aici. E doar vară, cald şi vacanţă. Nimic condamnabil. Iar pe mine nu m-aşteaptă nici măcar musca pe care n-am apucat s-o transfer la Perla.

Printre dansatorii îndîrjiţi îl văd şi pe Anton Dogaru. Are atîrnată de gît o puicuţă pescuită la bar. Îi fac cu ochiul care nu mi-e lipit de faţa Patriciei:

— Nu-i aşa că dansul e o invenţie feminină? Ne împiedică să bem.

Îmi face semn că e perfect de acord şi îi trage mai departe cu dănţuitul.

În curînd întregul local pare cuprins de nebunie. Totul mi se datorează în exclusivitate. Comand cîntec după cîntec, cer cupe de şampanie pe care le ofer celor mai frumoase dintre femeile prezente şi achit la întîmplare note de plată. Patricia e în extaz.

— Vincenzo, eşti un adevărat bărbat! Ferice de soţia ta.

Recit ca un papagal textul învăţat de la căpitan.

— Nu-s însurat, stimată signora.

Exact într-o clipă în care nu-mi trebuie se lasă să atîrne de gîtul meu.
— Nu ești însurat ?
Mă dau mare.
— Vezi ceva rău în asta ?
— Dimpotrivă.
Pornește atacul la baionetă cu sînii ei. Prin trup sîngele începe să-mi circule cu mai mare repeziciune.
— Și ai o vilă ?
Mint cu o seninătate de îngheață și mai tare cuburile aduse de chelner pentru a mai domoli furia whisky-ului.
— Am o vilă la Livorno și alta la munte. Sînt un biet sărăntoc. Nu-mi place nici una nici alta. Dacă ar fi o mînă de femeie, ar ști să le-aranjeze pe amîndouă.
Studiază o clipă datele problemei, mă împunge mai mult cu sînul drept și-mi spune nostalgic :
— Acum am prilejul să vin și eu în Italia... Dar probabil că nici n-ai să mă mai cunoști...
— Vai de mine, signora, cum de zici așa ceva ? Mi-ar face mare plăcere ca după ce ne terminăm treaba să fii invitata mea.
— Numai ca invitată ? îmi spune ea cu dezamăgire și se depărtează de mine.
— Să sperăm c-ar putea fi mai mult, îi răspund eu viclean ca un bătrîn vulpoi.
Mă strînge în brațe recunoscătoare. Zbenguielile de pe ring mi-au făcut bine, așa că mă îndrept cu toată gratitudinea spre masa noastră atunci cînd dansul se termină. Mă reped drept spre restul de whisky din pahar și-l dau rapid pe gît.
— Mi-e sete ! Aș bea o bere !
— Regretăm, dar la ora asta nu mai servim așa ceva, îmi zice sever chelnerul, dar peste cîteva clipe vine cu o cană mare de cafea.
— Cafeaua dumneavoastră, domnilor ! anunță el cu un glas enigmatic.
— Cafea ? Cine a cerut cafea ?
Patricia îmi face semn cu pantoful pe sub masă.
Chelnerul ne toarnă în niște cești mari lichidul din vasul respectiv. Îl refuz în silă, însă o nouă lovitură de picior căzută din partea Patriciei mă avertizează că trebuie

să-i acord respectivei băuturi mai mult interes. Îmi vîr botul în ceașcă și dau peste cea mai autentică bere nemțească.

— Grazie, îi zic fericit chelnerului. Adică vreau să spun că vă mulțumesc.

— Înțeleg perfect italiana, domnule, îmi răspunde acesta demn și se îndepărtează cu un aer jignit.

De-abia după trei cești îmi vin în fire. Între timp au mai apărut acele povere ragazze aduse în fața noastră cu tot mai puține hăinuțe pe ele.

De data asta evoluează într-un fel de spectacol cu o intrigă pe care ar fi putut-o imagina și un copil nu prea dotat de la grădiniță. În linii mari e vorba de atacarea de către pirați a unei nave încărcate cu fete. Acestea fac nazuri la început dar în toiul dansurilor cu indivizi șchiopi sau fără un ochi ajung la concluzia înțeleaptă că nu e chiar de lepădat nici soarta asta din moment ce alți bărbați nu se găsesc prin preajmă. Dar iată că soții lor pornesc o expediție de pedepsire în urma căreia pirații șchiopi devin și chiori iar cei chiori și șchiopi. Fetele își exprimă bucuria revederii fără a pomeni nimic de interludiile lor sentimentale. În final, pirați și oameni de treabă dansează cu voioșie și fără să-și poarte ranchiună. Concluzia reprezentației e simplă : eternul feminin se dovedește a fi în continuare efemerul.

Naiba o pune pe Patricia să mă întrebe cam cum se trăiește în Italia. Euforizat de băutură, mă apuc să-i vorbesc ca într-un ghid.

— Fetița mea, cînd o să ajungem acolo trebuie să caști ochii mari cît cepele ca să nu fii jefuită sau răpită. La fiecare colț de stradă e cîte un tip care chipurile fumează sau tîndălește așteptînd pe cineva dar care de fapt calculează cam ce lovitură ar putea da. Viața acolo e o tracasare continuă.

— Vai, ce palpitant ! Ador pericolul, îmi răspunde cu ațîțare Patricia.

Enervat de-atîta naivitate înșfac un pahar pe care-l golesc cît ar dura o pauză de-o doime.

— Dar jocuri de noroc sînt ? întreabă pofticios Anton.

— Cu nemiluita. La trei străzi e o casă de jocuri de noroc. Se joacă în draci : bacara, chemin de fer, ruletă...

— Şi se cîştigă ? se avîntă şi Patricia în timp ce eu îi fac semn unuia din piraţii de pe scenă :

— Mă, tu ăla cu panglică la ochi ! Spune să mai aducă o sticlă de whisky.

Apoi întorcîndu-mă către Patricia :

— Se cîştigă, dar de cele mai multe ori nu. După douăsprezece noaptea trebuie să-ţi pui dopuri în urechi ca să poţi dormi, fiindcă încep să răpăie pistoalele celor care-şi trag cîte un glonte-n cap fiindcă şi-au pierdut averile.

— Ai jucat vreodată la ruletă ? mă întreabă Patricia şi se ocupă să ne fie paharele din nou pline.

Mă uit cu coada ochiului la ea. N-am văzut cred niciodată o femeie bînd atîta. Ba, mint. Am văzut pe una în gară la Barboşi cum a comandat 12 halbe de bere. Am crezut că vrea să facă cinste la tot localul, dar le-a băut singură în mai puţin de o oră. După care a ieşit zicînd cu dispreţ că merge să se dreagă.

Mă aplec spre cei doi şi le spun pe un ton şoptit :

— O să vă spun un secret : o mare parte din averea mea se datorează ruletei. Evident, nu mă refer la instrumentul de măsură.

— Cum aşa ? se miră Anton cîntărind din priviri o fată care tocmai e salvată spre regretul ei din ghearele piraţilor.

— Am fost într-o noapte, pe cînd eram mai tînăr, într-o inspiraţie grozavă. Am aşteptat să pornească jocul. Nu m-am amestecat. Nici măcar nu m-am uitat spre masă. I-am chibiţat pe unii care jucau pocher. Trebuie să vă spun că lucrurile se petreceau într-un mare salon cu candelabre uriaşe, cu covoare de un kilometru lungime, cu separeuri, cu un bar unde puteai să bei ce-ţi rîvnea ficatul. Am simţit deodată furnicături în tot corpul. Mi-am zis : acum sau niciodată şi m-am apropiat de ruletă. Crupierul tocmai se pregătea să rostească formula tradiţională : Mesdames et messieurs, les jeux sont faits, rien ne va plus ! cînd eu mi-am scos toate jetoanele din buzunar şi le-am pus pe roşu. Am cîştigat. În continuare, toată noaptea am mizat pe roşu şi a ieşit roşu. La un moment dat, masa n-a mai putut plăti şi a fost acoperită cu negru în semn de doliu. Dar eu aveam în buzunare o avere !

— Fantastic ! zise Patricia cu ochi strălucitori. Ai mai jucat de-atunci ?

— Jamais de la vie, signora ! Nu-i bine să forțezi norocul. Sînt convins că dacă aş mai încerca vreodată să m-apropii de o masă de joc aş fi curățat.

Anton se uită preocupat în paharul său gol. E trist probabil că juna pe care o urmărise cu privirea a început să ducă o viață casnică alături de bărbatul ei din moment ce nu mai apare pe scenă.

— Cu damele cum e ? întreabă el alene, într-un tîrziu.

— Gîrlă. Dar foarte scumpe.

— Chiar te-agață de pe stradă ?

— Sînt în stare să te ia din casă şi să te ducă în maşina lor. Dar tariful e pipărat şi condițiile de lucru sînt foarte precare.

Patricia gînguređte :

— Şi signor Vincenzo a fost scos din casă de vreo damă de-astea ?

— De obicei, cînd sînt acasă, sînt atît de cherchelit încît nici că-mi pasă de chestii de-astea.

— Droguri ? mai întreabă Anton.

— Unde te-ntorci dai de-un drogat.

— Filme din acelea, deocheate ?

— Numai filme de-astea mai vezi. Şi-acolo cinematografele au un plan de încasări.

Anton e din ce în ce mai dezgustat.

— Urîtă lume ! Şi cînd mă gîndesc că toate astea se petrec într-o țară unde au trăit Michelangelo şi Rafael, Leopardi şi Verdi ! E de neînchipuit ! Signor Vincenzo, nu mai suport ! Mi se sfîşie inima ! Dați-mi voie să ofer şi eu o sticlă de whisky !

— Nu accept. Sînteți invitații mei, i-o retez brusc.

O bem şi pe asta aproape plîngînd. După care chem chelnerul şi achit nota, lăsînd un bacşiş atît de mare încît chiar dacă aş reveni peste trei ani aici tot aş fi recunoscut şi servit cu tot respectul, condiția fiind să nu se schimbe personalul. Cînd, în sfîrşit, mă găsesc afară la braț cu Patricia şi Anton, privesc cerul înstelat şi exclam fericit :

— Dacă în tot universul se bea la fel de mult ca aici, nu regret că peste patruzeci de ani părăsesc planeta asta !

Marți, ora 14

Deschid cu precauție un ochi și-l închid repede la loc. Lumina îmi pare o lamă ascuțită care vrea să-mi sfredelească pupila. Cu un efort de voință reușesc în cele din urmă să-l deschid din nou. Toată noaptea n-am visat decît vapoare încărcate pînă la refuz cu Mercedesuri pe care trebuia să le conduc în cele mai periculoase raliuri. În calitate de copilot Patricia Nedelcu îmi striga mereu: Mai repede, mai repede, iar de pe margini, cu cronometrul în mînă, Anton Dogaru ne făcea semne să ne grăbim că ne-o iau alții înainte.

În jur nu e nici un prăpăd. Sînt în camera mea de la Perla unde domnește o ordine desăvîrșită. Nici urmă de Mercedes. Doar hainele pe care le-am purtat aseară stau frumos aranjate pe fotoliu. Îndrăznesc să-mi scot de sub cearceaf și-al doilea ochi. Îl acomodez și pe el cu lumina, dau să mă ridic în coate și mă prăbușesc la loc pe pernă. Adorm pentru cîteva minute și la a doua încercare reușesc să nimeresc cu picioarele podeauă și să mă fixez temeinic pe ea. Iau ca punct de reper mai întîi dulapul. Refuz cu îndărătnicie să mă uit în oglinzi. A doua țintă e ușa și izbutesc s-o ating și pe ea. De-acolo mai am un fleac de doi metri pînă la baie. Îi străbat cu viteza unui melc aflat duminica la promenadă cu familia. Ajuns în baie, dau drumul la apa caldă și la cea rece să curgă în cadă și aștept așezat pe marginea ei să se umple pînă la jumătate. Îmi scot de pe mine pijamaua și mă las să alunec în lichidul binefăcător. Zac în neștire pînă cînd simt că s-a răcit apa. Oftînd, ies și mă învelesc într-un prosop uriaș și pufos și cu aceleași stîngăcii de individ care vrea să se adapteze de la viața marină la cea de uscat ajung în pat unde mă trîntesc în nesimțire pentru vreo oră. Parcă aș fi mestecat toată noaptea săpun Cheia. Cobor după o vreme din pat și mă duc la frigiderul din cealaltă cameră unde am ochit niște sticle cu apă minerală. Deschid una cu grăbire și-o sec dintr-o sorbire. În ochi îmi apar lacrimi dar pîrjolul din stomac s-a mai potolit. Caut zadarnic peste tot un antinevralgic. Mai rămîne să încerc sub mochetă sau sub tapetul de pe pereți. Așezat pe un fotoliu mă

îndemn să-mi aduc aminte cum am ajuns aici, dar viața mi se pare a fi repovestită de o străină gură. Deci am ieșit din bar, la braț cu Patricia și Anton. Niște persoane voinice, din cîte mi-am putut da eu seama, fiindcă oricît m-am opintit să le pun piedică, n-au căzut deloc și nici pe mine nu m-au lăsat pe asfaltul stropit cu furtunul de niște indivizi îmbrăcați în veste fosforescente. Apoi am cerut să mergem pe plajă. Ne-am descălțat și am cîntat pe trei voci Bea, bea, nu te lăsa, pînă am ajuns la apă. Aici eu am încercat să fac un plonjon spectaculos dar Anton m-a apucat de pulpana haine așa că saltul l-am făcut în nisip, julindu-mă la mîini în niște scoici. Am cerut ca toată lumea să se culce pe nisip și să așteptăm ultravioletele Ceilalți doi s-au opus și m-au ridicat spunîndu-mi drăgălaș că sînt un porc ordinar din moment ce nu mi-a dat prin minte să iau o sticlă de whisky. La care eu am răspuns că nu e timpul pierdut și că să ne întoarcem ca să luăm nu o sticlă, ci o ladă. Prietenii mei de chef m-au potolit zicîndu-mi că asta nu se poate deoarece barul s-a închis. Atunci mi-am adus aminte de sticlele din cameră și le-am zis că dacă vor să schimbe marca pot s-o facă venind la mine. Drumul pînă la hotel nu-l mai pot reconstitui. Îmi revine în memorie doar rînjetul batjocoritor al băiatului de la recepție. Pe urmă mai știu doar că stăteam toți trei la masă și eu strigam : hei, băieți, țineți bine puntea fiindcă se duce dracului toată șandramaua. Sub pretextul tempestei dezlănțuite, m-am cuibărit la pieptul Patriciei și i-am propus să coborîm amîndoi în cală unde e și întuneric și nici nu dăm de bețivani ca Anton Dogaru care nu știe nimic altceva decît să toarne în el ca un apucat băuturi care nu-s ale lui. Coborîrea în cală probabil s-a petrecut pentru că asupra mea s-a lăsat întunericul pînă cînd am făcut ochi azi dimineață.

Pendula din hol bate de paisprezece ori. Fiecare bătaie a ei o simt pînă în creieri. Paisprezece bătăi înseamnă ora două. Ar trebui să mănînc. N-aș putea pune ceva acum în gură nici măcar amenințat mai tîrziu cu inaniția. Dar, ia stai... Parcă la ora 12 trebuia să fiu undeva... Sigur că da, în port. La vamă. Să iau marfa. Cu un ultim rest de energie mă ridic și-mi caut prin dulap ceva de îmbrăcat. Ceva foarte ușor, fiindcă orice greutate mai mare de un kilogram m-ar cocoșa. Aleg prin urmare din garderoba lui

signor Vincenzo o bluză ca o spumă, pantaloni și niște pantofi ușori. În sfîrșit, am curajul să mă uit și la chipul meu. Oglinda din baie îmi arată un tînăr om de afaceri doborît de vestea scufundării întregii sale flote comerciale de către o furtună năprasnică. Cearcăne bogate îmi împodobesc ochii și trăsăturile feței îmi sînt trase în jos de parcă de fălci mi s-ar fi fixat niște greutăți. Dar dacă îmi pun ochelarii, aspectul meu arată destul de civilizat pentru a fi înfățișat și altora. La urma urmei, m-am făcut de rîsul unor străini, nu de al compatrioților mei. Dau un telefon la recepție să-mi comande un taxi și cobor cu nepăsarea aceluiași tînăr om de afaceri care a aflat totuși că măcar iahtul i-a scăpat de furtună cu întreaga rezervă de whisky.

Marți, ora 15

— În sfîrșit, signor Vincenzo ! Ați apărut !

La urma urmei eu sînt bosul așa că n-are nici un rost să-i dau socoteală lui Dogaru pe unde am umblat. Așa că îi răspund sever :

— Am avut niște convorbiri cu Neapole și Milano. S-au ivit pe-acolo niște încurcături și-a trebuit eu să le descîlcesc. Cum lipsesc puțin cum o iau toți razna. Și la voi o fi la fel ?

Anton Dogaru dă din cap înțelegător.

— Așa e în lumea afacerilor. Numai belele.

Apoi mă conduce ușurel spre locul unde se fac formalitățile pentru preluarea mărfii aduse de vapoare.

În port e o zarvă de nedescris. Macarale purtînd poveri uriașe își agită brațele pe sus. Se dau comenzi în mai multe limbi. Printre vasele ancorate se zărește și „Alouette", un vapor care-și contrazice numele neavînd nimic grațios în el.

Anton Dogaru e radios.

— Arată excepțional.

— Cine ? întreb eu încă mahmur și nevenindu-mi încă în fire după drumul cu taxiul prin zăpușeala îngrozitoare.

— Mașina ! E ultimul răcnet.

Parcă m-a lovit drept în inimă. Uitasem complet de ea. Iar mă ia cu frig. Pe fața mea se cunoaște probabil o transformare așa că Patricia care a apărut și ea între timp mă întreabă îngrijorată :

— Ți-e rău, Vincenzo ?

— Nu, n-am nimic. Cred c-am fumat prea mult aseară. Medicul doar mi-a interzis să mai fac abuz de tutun.

— În orice caz, signor Vincenzo, să știți că n-am mai văzut niciodată pe cineva să bea în halul ăsta și să reușească să mai și meargă pe picioarele lui. Felicitări ! se gudură Anton.

E îmbrăcat într-o cămașă largă, pătată la subsuori de transpirație și are în picioare sandale maro.

— Ei, hai să vedem agregatul ! trec eu la alt subiect.

În dosul unor maldăre de cutii pe care scrie în mai multe idiomuri, se ivește un microbuz galben marca Mercedes. Este ceva ca-n vis, cu opt locuri și cu o carcasă creată de un artist în toate bune. Din păcate nu merge singur iar eu n-am cum să-l ajut. Uimitor e că în mașină se află și două boxe mari ale unei stații de radioamplificare. Pe deasupra mai sînt și sigilate. La ce-or folosi ?

— Dați-mi actele, signor Vincenzo, să le duc la vamă. Formalitățile durează o clipită.

Pătrunde într-un birou de unde iese peste puțin timp cu un vameș care mă salută respectuos.

— Belissima ! Molto bellissima ! zice el și-mi arată niște hîrtii pe care sînt gata să le semnez cu numele meu adevărat. Noroc că în ultima clipă îmi dau seama de gafa pe care era s-o fac și pentru prima oară în viața mea dau un autograf cu numele de Vincenzo Petcu.

— Asta-i tot ! ne mai spune funcționarul și după ce mai aruncă o ocheadă dispare în biroul lui de unde se aude sunînd un telefon.

Rochia albă a Patriciei e ridicată ușurel de vînt și i se văd picioarele frumos arcuite și bronzate. Un marinar străin care trece pe lîngă noi nu se poate abține să nu tragă un șuierat. Patricia scoate limba la el și marinarul își îndeasă mai bine pe cap bereta și-și vede de drum fără să-i pese.

— Signor Vincenzo, iată cheile ! Poftiți la volan, sună propoziția pe care nici c-aș fi dorit s-o aud.

Ca lovit de trăznet încep să mă clatin de pe un picior pe altul.
— Ce e ? întreabă îngrijorată Patricia.
— Mi-e rău. Mi-e groaznic de rău. Cred că ăștia au falsificat aseară whisky-ul. Altă dată beam o damigeană și nu aveam nimic. Acum însă parcă mi s-a pus o ceață pe ochi.
— O fi soarele de vină, își dă cu părerea Dogaru.
— N-ai ceva de cap ? o întreb eu pe Patricia.
— Ba da.
Se scotocește în poșeta ei minusculă și îmi întinde o foiță în care stau în niște alveole patru antinevralgice. Scot două și le iau cu apa adusă de Dogaru într-un pahar de la biroul vameșilor.
— Soarele e pricina, fiți sigur. Și eu am băut aseară și n-am nimic. E drept, n-am băut cît dumneavoastră.
După ce duce paharul înapoi mă întreabă :
— Înțeleg că n-ați vrea să conduceți astăzi. Am să trec eu la volan.
— Dacă nu ți-e prea greu, îngaim eu fericit și urc în față pe locul din dreapta. Patricia se așază în spate și-și întinde cu voluptate picioarele în care poartă niște espadrile.
Încerc să fiu atent la mișcările pe care le face Anton Dogaru, dar ele sînt atît de rapide încît nu pot să le urmăresc succesiunea.
Trecem de o barieră pe care un soldat o ridică după ce ne cercetează actele și o pornim pe șoseaua spre Mamaia. Dogaru a ridicat plafonul și un aer răcoros ne suflă în obraji.
— Merge singură, nu alta, spune el accelerînd.
— Ce bine-ar fi, mormăi eu.
— Ați spus ceva ?
— Ce-ai zice dacă mi-aș sprijini capul de umărul tău ? Sper să nu te stingheresc la condus.
— Da de unde ! zise Dogaru.
Pînă la Mamaia nu mai scoate nimeni nici o vorbă în timp ce eu moțăi. Ajungem în dreptul hotelului Perla și Dogaru parchează ca un as. Ne dăm cu toții jos din mașină.
— Acum ce facem ? De-abia mîine e plecarea la București.
— O să trag un pui de somn, zic eu. Voi faceți ce vreți.

Cineva mă scutură ușor de umăr.

— Cum îți permiți ? mă răstesc eu cu supărare, dar amuțesc cînd îl văd la capul patului pe căpitan. Să te ții acum muștruluială !

Dar, spre stupoarea mea, aud cu totul și cu totul altceva.

— Ai fost magnific, Andrei Mladin. Pardon, Vincenzo Petcu ! Nici acum cei care-au fost aseară la Melody nu și-au revenit din uluială. Susțin că niciodată nu s-au distrat atît de bine iar șeful localului zice că n-a mai făcut de mult asemenea încasări.

Îmi scot brațele de sub cearceaf și mă adaptez din mers situației nou create.

— N-am făcut nimic altceva decît ce mi s-a spus, zic eu modest. Trebuie să joc rolul unui tînăr om de afaceri care își petrece concediul în România ? Îl joc. Asta e tot, o fac eu pe mironosița.

— Lasă, lasă, ai fost de-a dreptul senzațional ! Mare actor ! Nu era femeie în tot barul care să nu fi vrut să plece cu tine după terminarea programului. Și culmea e că nici unul dintre bărbații de-acolo nu s-ar fi supărat și ar fi zis că o lasă pe mîini bune.

Îmi aduc aminte că am plecat mai curînd cu mîna goală dar nu zic nici pîs.

— În special dansul a fost cu totul și cu totul ieșit din comun. I-ai molipsit pe toți. La un moment dat ringul era plin, iar chelnerii dansau în bucătărie. Am urmărit de la o masă toată scena.

— Unde erai ? Nu te-am văzut.

— Ei, eram și eu pe undeva, zice el vag. Spune mai bine ce mai e nou. Din cîte înțeleg te-ai pricopsit cu un Mercedes.

Toată euforia mi-a dispărut. Căpitanului nu-i scapă schimbarea mea de umoare.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Nimic deosebit decît că va trebui să conduc sandramaua aia iar eu n-am stat niciodată la volanul unei astfel de hardughii.

Izbucnește în rîs.

— Fii fără grijă, o să te descurci !

— Rîzi ca să te afli în treabă ! Habar n-am nici măcar cum se pornește.

Rîde cu tot mai multă poftă.

— Mie mi-era frică de ce-a fost aseară, iar nu de fleacul ăsta. O să te-nvăț în jumătate de oră toate comenzile.

— Vorbești serios ? zic eu cu îndoială.

— Las-o baltă și nu te mai gîndi la asta. Spune-mi mai bine ce-ai aflat.

— Nimic deosebit. Doar că trebuie să duc mașina asta în Iugoslavia trecînd prin București, Craiova, Turnu Severin și Timișoara.

— Înseamnă că mașina asta e cu dichis, zice gînditor Manole. O să vedem cum stăm și ce leafă luăm. Iar acum, îmbracă-te să facem puțină șoferie.

Trebuie să recunosc că Manole a avut dreptate. În jumătate de oră știam și cum se schimbă vitezele, și unde e roata de rezervă, și unde e cricul, și cum se dă în marșarier. Mă rog, tot tacîmul. E drept că la început cînd vroiam să dau în marșarier porneau ștergătoarele, iar cînd încercam să fac contactul îmi sărea bricheta aprinsă. Dar după cîtva timp luam curbele cu o asemenea eleganță încît frumoasele de pe stradă nici n-aveau cum să nu se uite după mine, iar eu nici că le băgam în seamă

Miercuri, ora 14

Pe drumul de la Constanța spre București am discutat cu Patricia numai fleacuri. Cel mai mult o interesează viața din Italia așa că mi-am încărcat cugetul cu mai multe minciuni decît am spus toată viața. În clipele de tăcere am ascultat muzică de la casetofonul răposatului signor Vincenzo. Cerul s-a întunecat și cîteva picături de ploaie m-au silit să acționez ștergătoarele de parbriz. Cred că în clipa de față știu tot despre mașina asta. Are suplețe, e ușor de manevrat, deși demarajul îi e mai greoi, dar ține la

drum întins. În spatele nostru, ca o gardă protectoare, a fost mereu Anton. Conduce impecabil din moment ce nu l-am pierdut pe drum nici o clipă deși am apăsat destul de tare la un moment dat pe accelerație.

Mi s-a făcut foame așa că am oprit la terasa Slobozia. Am parcat sub un arbore falnic ca un sequoia. În dreapta mea, Anton s-a înscris frumos cu Dacia lui roșie între cele două linii trase cu var. Tocmai vreau să mă dau jos din mașină cînd se aude o bufnitură și microbuzul se clatină. Patricia țipă melodios. Eu mă dau jos subito și văd în spatele microbuzului înfiptă o Dacie albastră. Șoferul ei coboară palid de la volan.

— Nu-i așa că n-ai putut să oprești ? îl întreb eu în gînd.

De noi s-a apropiat și Anton.

— Mă dobitocule, de ce nu caști ochii ! ? izbucnește el. Fir-ar al naibii să fie cel care ți-a pus covrigul în mînă.

Omul își da șapca de jocheu pe spate și se scarpină încurcat în părul lui des și zburlit. Parcă îl știu de undeva. A, da, l-am văzut discutînd cu căpitanul. E deci unul de-ai lui.

— Iertați-mă ! Am vrut să parchez alături de dumneavoastră dar se pare c-am făcut manevra greșit.

— Ți se pare ? Nu ești sigur ? rînjește la el Anton.

Nu-l mai recunosc deloc. Din omul manierat și drăguț n-a mai rămas nici urmă.

— Vă rog să mă scuzați...

— Dă înapoi ca să-ți admirăm mai bine opera.

Omul se urcă la volan, Anton se duce lîngă el și-i spune batjocoritor prin fereastra lăsată jos :

— Fii atent să nu bagi într-a-ntîia, deșteptule ! Bagă marșarier !

Nici un mușchi nu se clintește pe chipul bărbatului. Dă mașina la vreun metru înapoi și coboară din nou.

— E numai stopul spart, răsuflă el ușurat. A mea e mai bușită, zice el și se uită cu jale la farul făcut țăndări.

— Numai stopul spart, îl îngînă din nou Anton. Ciumete ! Ai orbul găinilor ?

— Dar v-am spus că n-am făcut-o dinadins !

— Asta mai lipsea ! S-o mai faci și dinadins !

Între timp s-a strîns în jurul nostru un pîlc de inşi. Încep comentariile.

— Ce se bagă şi ăsta cu Dacia roşie ? Ce, e Mercedesul lui ? Las'că bine i-a făcut-o macaronarului. Aşa-i trebuie! De ce nu stă la el acasă ? Ce ? Eu mă duc în ţara lui ? zice cu năduf un individ aprins la obraz şi cu mîini de măcelar.

— Lasă, mă, că sînt rudele noastre... îl linişteşte un altul cu o faţă smochinită şi cu degetele tremurîndu-i vizibil.

Bineînţeles că intervine şi o femeie în vîrstă.

— Arză-le-ar focul de maşini că numai necazuri aduc. Să vă spun eu ce-a păţit un vecin de-al meu...

— Ce-mi pasă de vecinul dumitale, femeie ? se răsteşte la ea zdrahonul. Ha ? Ce-mi pasă ?

— Numai o ţîră să vă spui cum de-a buşit el o maşină... nu se lasă femeia care ţine în mînă un coş de unde răsar linguri de lemn.

Prietenul lui patru stele i se adresează lui Anton :

— Înţeleg că sînteţi prieten cu domnul cu maşina. Eu nu ştiu nici o limbă străină. Spuneţi-i că regret foarte mult şi că voi plăti paguba.

— Bineînţeles c-ai să plăteşti, îi răspunde Anton pe un ton ceva mai potolit.

E rîndul meu să intru în scenă.

— Domnule, pricep perfect româneşte. Nu-i o nenorocire ce s-a întîmplat.

Auzindu-mă, măcelarul se îndepărtează cîţiva paşi.

— Vă rog încă o dată să mă iertaţi, zice omul cu umilinţă. Cred că sînt puţin cam obosit. Altfel nu-mi explic cum de s-a putut întîmpla.

Apare şi miliţia ! E un plutonier transpirat în ciuda faptului că pe cer nu se mai vede nici urmă de soare. Dar e într-adevăr o atmosferă înăbuşitoare.

— Actele ! cere el scurt.

Şi eu şi necunoscutul îi întindem actele. După ce se încheie procesul-verbal, plutonierul i se adresează :

— Permisul dumneavoastră se ridică ! O să daţi din nou examen !

— Dar de ce ? se revoltă acesta, în timp ce un imens surîs de satisfacţie se întinde pe faţa lui Anton. Ce-am făcut e un fleac.

— Nu mai încape nici o discuție. Dacă n-ați putut executa o manevră atît de simplă, cum credeți că se mai poate avea încredere în reflexele dumneavoastră ? Poftim: permisul acesta e valabil douăsprezece ore. Duceți mașina acasă și pregătiți-vă de examen.

Se îndepărtează lăsîndu-l pe ins înnegurat. Numai o clipă, fiindcă zîmbetul îi reapare pe față.

— Știți ceva ? Chiar dacă ne-am cunoscut într-o împrejurare neplăcută, nu înseamnă că trebuie să rămînem dușmani toată viața. Ca să-mi mai spăl păcatele o să vă invit la niște mititei și la o friptură. Ce ziceți ?

— Din partea mea nici o obiecție, îl asigur eu.

Și Patricia dă din cap aprobativ. Anton se înduplecă și el.

— Bine... Numai de-al naibii o să mănînc zece mici.

— Mîncați oricîți numai să nu mai fiți supărat pe mine.

În timp mesei, ne face capul calendar cu tot soiul de povești. Ne spune că e inginer, că nevasta lui l-a părăsit acum o lună — „Poate de aia sînt așa de distrat de la o vreme" — se scuză el, și că a petrecut două săptămîni la mare unde a făcut niște chefuri nemaipomenite și în fiecare noapte a fost cu altă fată. Văzîndu-l cît de senin minte, nu mai am nici o remușcare în legătură cu minciunile îndrugate de mine. Eu și cu Patricia rîdem cu poftă de toate poantele lui, în schimb Anton are în continuare o figură de parcă s-ar pregăti să cînte un pean.

La un moment dat ceva îmi atrage atenția. La o masă, nu departe de noi, e un individ pe care l-am mai văzut parcă undeva. Sigur că da... E ciolănosul de pe plajă. Bea bere împreună cu un altul care pare a fi de statură mică și cu fălci de boxer. Nu ne aruncă nici o privire, așa că îi pierd din raza mea de interes și ascult mai departe pălăvrăgeala de la masa noastră.

— Și atunci i-am spus : dacă vrei să te iau de nevastă, fii a mea în seara asta. Numai așa. Ea că nu, că mai întîi să ne logodim, să mă cunoască și părinții ei, să-i cunoască și ea pe-ai mei. Am ascultat-o cu multă răbdare și i-am zis din nou : ori azi, ori niciodată. A fost azi, izbucnește în rîs insul.

— Și ? întreabă Patricia.

— Ce și ?

— Ai luat-o de nevastă ?

Bărbatul se uită la ea ca la o minune a lumii.

— Eram nebun ? Femeie cu doi copii, iar eu tînăr cu viitor ? Nu ține schema ! Altul să se frigă, nu eu !

— Ești odios, domnule, zise Patricia, dar se cunoaște după glasul șăgalnic că n-o zice cu răutate.

— Ei, eu trebuie s-o șterg. Cît costă un stop de Mercedes ?

— Lasă, îi zic eu. Ai plătit masa asta, ajunge.

La plecare, după ce achită nota și schimbăm amabilitățile de rigoare, zice mai mult în treacăt că ar fi bine să duc la reparat mașina la Ciclopul de lîngă cinematograful Scala.

Miercuri, ora 17

Intrăm în București pe șoseaua Colentina, trecem de Bucur Obor și în curînd o luăm pe bulevardul Republicii și ajungem la Inter. În față merge Anton ca să-mi arate drumul. Doar eu nu mă descurc decît pe via Appia. Depășim bariera la care clipesc într-una luminițe și parcăm. Imediat spre mașina mea se reped din hotel doi băieți care-mi iau bagajele. Patricia îmi spune că va dormi la niște rude. Anton, după ce vede în ce cameră sînt cazat, îmi zice că dă o fugă s-o conducă pe Patricia, după care se va duce la Ciclop cu Mercedesul ca să-l repare.

Apartamentul meu de-aici e tot ce-am văzut mai luxos în materie. Nu înțeleg de ce signor Vincenzo își reținuse un astfel de habitaclu cu două dormitoare și un salon. În salon e o canapea formată din trei module care se pot dispune după capriciul locatarului. Patru fotolii pe rotile înconjoară cu prietenie o masă joasă de culoare albă pe care stă un sfeșnic cu trei luminări. Bănuiesc că nu pentru cazul unei pene de curent electric, ci pentru a crea o atmosferă deosebit de agreabilă cînd ești cu cine ți-e drag. Dacă atunci cînd stai în salon nu te înduri să mai ieși de-acolo, la fel se-ntîmplă și atunci cînd penetrezi în dormitor. Cu condiția, bineînțeles, ca nici aici să nu fii singur. Absența

luminărilor n-are cum să mă supere. Pereții sînt albi, mobila albă și doar cîteva pete de altă culoare te îndepărtează de gîndul că aici se pot petrece numai lucruri septice.

După ce desfac valizele și-mi pun hainele în dulap, fac un duș ca să îndepărtez de pe epidermă praful călătoriei și să-mi mai revigorez mușchii. Îmbrăcat într-un halat pufos, mă trîntesc pe canapea cu telefonul roșu lîngă mine și încep să formez numere. Mai întîi la părinți. Sînt bine, sănătoși și îi încredințez că și eu mă simt foarte bine pe litoral și promit că n-am să intru în apă decît dacă are de la treizeci de grade în sus. Apoi, telefon la sora mea. Îmi răspunde nepotul meu care mă vestește că va veni și el în curînd la mare și mă întreabă cum e vremea. Îi zic că e foarte cald. Mă mir, zice el nedumerit, acu' cîteva clipe cineva a anunțat la radio că pe litoral plouă torențial. Poate că n-ai înțeles despre ce litoral e vorba, îi răspund eu. Am sfeclit-o, mai zic eu în gînd, și-l informez pe băiat că da, în unele părți ale litoralului plouă, dar aici, unde mă aflu eu, nu a picat nici un strop. Ești șmecher, unchiule, las' să știu eu că nu vorbești de la mare ! Dar de unde ! ? îngaim eu cu glas pierit. Ești la munte cu fata aceea cu care te-am văzut acum vreo lună pe stradă și nu vrei să se știe chestia asta. Și-ncepe să rîdă. E-n regulă, puștiule, îi zic, ai dreptate, dar să nu mai spui la altcineva.

După ce închid, am cîteva clipe de șovăială și mai formez în cele din urmă încă un număr.

— Alo ! Duduia Margareta !

— Andrei ! Unde ești ?

— Sînt în trecere prin București.

— Nu vii acasă ?

— N-am cum.

— Haide, că-i e dor lui Mecena de tine.

— Și mie mi-e dor. Aș vrea să-l iau cu mine.

— Unde să-l iei, mititelul ? O să facă insolație dacă-l duci la mare.

— Am eu grijă de el.

— Vrei să ți-l aduc ?

— Dacă nu vă supărați... Aduceți-l în dreptul Intercontinentalului. O să mă găsească el.

— Cum să-l las singur ? se indignează duduia.

— Lăsați că-i băiat mare. Aduceți-l numai pînă la Intercontinental.

Mai zic sărut mîna și închid.

De-abia pun receptorul jos că telefonul sună. Cine să fie ?

E căpitanul. Furios la culme.

— Mladin ?

— Da.

— Mult mai vorbești, frate.

— Așa sînt oamenii de afaceri. Au probleme multe. Tocmai am vorbit cu cineva de la bursa din New York.

— Termină cu bancurile. Am nevoie de ajutorul tău...

— Ce ? Vrei să-i pun o pilă omului tău să-și ia înapoi permisul ?

Îl aud hohotind.

— Ești ceva de speriat ! Nu poți să fii o clipă serios ?

— Parcă tu poți ?

— Vrînd-nevrînd. Dă telefon la Ciclop. Caută-l pe Dogaru. Am nevoie să-l îndepărtez cîteva clipe de mașină și n-am cum.

— Și ce să-i spun ?

— Ce vrei. Spune-i o poveste. Te descurci tu.

Închide după ce-mi dă numărul de telefon de la Ciclop.

Formez numărul. După ce sună ocupat vreo cinci minute, in sfîrșit prind linia liberă și-l rog pe cel care-mi răspunde să-l aducă la telefon pe individul care a venit cu un microbuz galben.

— Da ? recunosc eu peste cîteva minute vocea lui Dogaru.

— Aici e Vincenzo.

— Da, signor Vincenzo. Ce s-a întîmplat ?

— Vroiam să te întreb cît durează reparatul mașinii.

— Nu-i mare lucru de făcut la ea. Termin repede.

În glasul lui se ghicește nerăbdarea.

— Și după aceea ce faci ? îl întreb eu netulburat.

E nedumerit.

— Ce să fac ? Aduc mașina la hotel și pe urmă mă duc la niște prieteni la care o să dorm.

— Eu parcă aș bea ceva. Ce zici ? O chemăm și pe Patricia.

În glasul lui se simte o mare suferință.

— O, nu. Sînt făcut țăndări.
— Hai, Antoane... Un poco.
— Regret, signor Vincenzo, dar mi-e imposibil să mai bag ceva băutură în gură. Îmi vîjîie capul și-acuma.
— Pochissimo, Antoane.
— Zău, nu pot.
Dar îl simt că începe să cedeze.
— Dacă te rog eu frumos...
— Bine... La ce oră și unde ?
— La zece. Ad-o și pe Patricia. Vă aștept la barul de sus.
— Atunci, la zece, și vrea să închidă.
— Anton !
— Ce mai e ?
Și-a adus din nou aminte că a lăsat mașina singură și că oricine ar putea-o cerceta în voie.
— Vezi să se facă treabă bună acolo, zic eu într-un sfîrșit. Să nu dea rasol.
— Dacă mai stau la telefon, cum pot să am grijă de asta ? îmi răspunde el cu năduf.
De data asta îl las să închidă. Iar eu îmi trag rapid niște pantaloni, iau o cămașă cu mînecă lungă și cobor la restaurant să mănînc. După care ies din hotel și o pornesc pe Magheru ca să-mi mai omor timpul. Trec de Dalles unde se amenajează o nouă expoziție, mă uit în cîteva vitrine care nu mă ispitesc cu nimic. La Scala rulează, în reluare, un film de acum zece ani. Librăria e închisă. Intru pentru cîteva clipe la Simeza, unde împreună cu alți vreo patru vizitatori ne întrebăm dacă nu cumva din greșeală cîteva tablouri sînt atîrnate cu susu-n jos.
— Astfel, sînt plăcut colorate, zice unul dintre ei.
Îi dau perfectă dreptate și refac traseul pe partea cealaltă a bulevardului. Cînd intru în holul hotelului, recepționerul îmi iese în cale roșu la față. E un tinerel prea lesne impresionabil, după opinia mea.
— Signor, ne pare foarte rău... Cred că va trebui să vă mutați într-un alt apartament.
— De ce ?
— În apartamentul dumneavoastră a intrat un motan și nu vrea să iasă de-acolo cu nici un chip. A zgîrîiat pînă acum trei femei de serviciu.

— Înseamnă că nu i-au dat pace, filozofez eu.

Urc în lift, apăs pe butonul de la etajul 19 și pînă s-apuc să-l ridic sînt deja sus. În fața ușii mele e o mare agitație.

— Să nu-mi spuneți că s-a baricadat pe dinăuntru înarmat cu o mitralieră, că nu cred, le zic eu femeilor și după ce le dau un bacșiș le cer să plece.

Nu-l zăresc din prima clipă. De-abia după ce-l strig binevoiește să apară de după o draperie.

— Bine, domnule, ai speriat lumea cu fărădelegile tale, îi zic eu și vreau să m-aplec să-l mîngîi între urechi, dar el deja mi-a sărit în brațe.

— Nu crezi că ești cam obraznic ? Ce-s familiarismele astea ?

Dar tărcatul meu se întinde fericit. Îl așez pe canapea. Rămîne cu capul pe lăbuțe și se uită la mine languros.

— Nu te mai uita așa că-mi dau lacrimile. Știu ce vrei să spui : că nu te-am luat și pe tine la mare. A trebuit mai întîi să cercetez zona. Te duc peste cîteva zile.

Îmbrăcat într-un costum de seară care-mi vine ca turnat și urmat de Mecena sui la bar. Individul de la intrare vede cortegiul și-mi spune cu cît regret poate pune în glasul lui dogit de băutură :

— Nu e voie cu animale !

Mă întorc spre Mecena și-i spun cu mirare :

— Auzi, Mecena ! Domnul te-a făcut animal. Ce impresie îți face chestia asta ?

Cînd îl vede pe motan cum începe să-și arate ghearele și colții, individul o lasă mai moale.

— Pentru motani atît de drăguți și cuminți se poate face o excepție.

Toți cei din bar rămîn mască la apariția noastră. Se comentează în mai multe limbi și se ajunge la concluzia că asta e ultima modă la Paris. După care își vîră cu toții pliscurile în pahare și-și văd de ale lor.

— Ce serviți ? ne-ntreabă un chelner după ce ne-așezăm la o masă.

— Eu nu servesc nimic. Dumneata mă servești pe mine. Lapte aveți ?

Parcă i-aș fi dat cu o tingire în cap. Rînjește la mine și vrea să fie spiritual.

— Regret, aici e un bar, nu o fermă de vaci.

— Bine. Adu o sticlă de whisky Haig. Şi uite o sută de lei pentru o sticlă de lapte. Sau ţi se pare prea mult ?

Rînjetul îi dispare. Vrea o clipă să fie demn, să-mi spună din nou că aici nu e o fermă, dar suta e prea palpabilă ca să nu-l ispitească. O ia şi se îndepărtează.

— Hei !

Se întoarce cu un surîs cucernic :

— Da, domnu' ?

— Îi e foarte sete, îi explic eu arătîndu-l pe Mecena care stă covrig pe un taburet. Aşa că te rog să găseşti o fermă de lapte mai prin apropiere.

Peste cinci minute Mecena lipăie dintr-o farfurioară lapte. Eu am început să respect legea prohibiţiei şi nu pun nimic în gură.

Nu trece mult şi apar şi Patricia şi Anton.

— Ce mai e şi cu ăsta ? zice Anton ferindu-se să nu-l calce pe coadă pe Mecena.

— L-am găsit în apartamentul meu. I-am pus numele Mecena. E foarte drăguţ.

— Nu-mi plac pisicile, declară scîrbit Anton.

— Nu-i pisică. E motan, rectific eu. Şi se pare că nici tu nu-i placi lui.

Într-adevăr, parcă jignit că l-am adus într-o asemenea companie, Mecena nu mai bea lapte şi se uită fioros la cei doi.

— O, mister Haig e iarăşi printre noi, zice Patricia. Salutare, mister Haig !

— Şi ducele de Kent e iarăşi prezent, zic eu şi arunc neglijent pe masă un pachet de ţigări. Apoi îl aştept pe Anton să dea pe gît licoarea vrăjită şi mă interesez :

— Ai reparat maşina ?

— Da.

— Următorul nostru popas e deci la Craiova.

— Ar fi bine să plecăm mai de dimineaţă.

— Aşa va fi.

Pe uşă apar deodată doi inşi care îmi atrag imediat atenţia. Sînt ciolănosul şi cu cel mititel de la terasa Slobozia. Caută o masă liberă şi se aşază fără să ne dea nici o atenţie.

De data asta nu mai poate fi o coincidență. E clar că mă urmăresc.

Dar cine sînt ?

Probabil că sînt oamenii căpitanului. Mă țin sub observație să nu mi se întîmple ceva.

Îmbărbătat de o astfel de supoziție, am curajul să răspund ocheadelor unei blonde care stă singură la o masă și se pare că ar avea un chef irepresibil de conversație.

Joi, ora 9

Mai întîi, cred că mi-a vopsit cineva în somn părul. Il văd cum stă împrăștiat pe pernă în șuvițe aurii. Apoi îmi închipui c-am fost decapitat fiindcă nu se poate să-mi stea trupul într-o parte iar capul tocmai la o jumătate de metru de el. De-abia după ce mă pipăi îmi dau seama că nu s-a întîmplat nimic rău. Pur și simplu sînt în pat cu altcineva și din buimăceala somnului mi-am făcut degeaba gînduri.

— Hei ! Tu cine mai ești ? întreb eu dînd cearceaful deoparte.

O recunosc dintr-o repede ochire. E blonda de la bar.

— Helău, scumpule ! Te-ai trezit ? zice ea încă somnoroasă și se întinde cît e de lungă. Nu-i dai un pupic fetei tale dulci ?

O împing ușurel din pat încercînd să nu observ că n-are mai nimic pe ea. Mă reped la haina care mi-e pe covor și scot de-acolo portofelul :

— Eu îi dau fetei mele dulci banii ăștia și o rog să spele putina cu cea mai mare viteză fiindcă trebuia de mult să fiu pe drum.

— Toți sînteți la fel, oftează ea. Dar de la tine nu iau bani. Pentru o noapte ca asta ar trebui eu să plătesc. Totuși, dacă stau să mă gîndeasc bine, scîrbosul tău de animal mi-a făcut orele de-aici amare. Toată noaptea l-am auzit troznind din fălci. A-ncercat și să mă zgîrîie. Așa că aș merita o recompensă, chiar și în valută.

Fulgerător mi-aduc aminte de el.

— Mecena, băiatule ! încep eu să-l căinez. Nici n-am să mă mai pot uita în ochii tăi.

Cu un glas care ar îndupleca şi o potcoavă să se-ndrepte, strig :

— Mecena !

De-abia la al treilea apel dumnealui binevoieşte să apară posac din odaia cealaltă. Se opreşte în mijlocul camerei şi şterge cu lăbuţa o pată imaginară de pe covor. Mă dau jos dezinvolt şi încerc să-l mîngîi. Se fereşte.

— Acuma ce vrei să fac ? Am dat-o-n bară, am dat-o ! Lasă şi tu supărarea. Ne-aşteaptă un viitor strălucit.

Pare mai îmblînzit şi acceptă să se uite în ochii mei.

— Hai, fă-ţi bagajele că te scot în lume ! îi mai zic eu şi îmi pun un halat pe mine.

Blonda s-a îmbrăcat în baie. Iese de-acolo odată cu mult abur. Îmi trimite o bezea şi dispare. Nu-mi va figura probabil decît în palmares şi fără nume. Răsuflu uşurat şi încui uşa după ea. În clipa aceea sună telefonul.

E căpitanul.

— Ce naiba faci de nu răspunzi mai repede ? mă ia el la întrebări enervat.

— Eram în baie, mint eu cu seninătate.

Grozav ce mint în ultima vreme. Numai să nu rămîn cu ticul ăsta.

Capătă puţină dulceaţă în glas.

— Iar ai fost magnific ! Ai dat un spectacol pe cinste ! M-am prăpădit de rîs !

— Serios ? Ai fost de faţă ?

— Da. Numai că în meseria mea îmbătrîneşti repede, de aceea nu m-ai recunoscut.

— Parcă într-a mea cum e ? ! oftez eu. Apropo : băieţii ăia doi sînt ai tăi ?

— Care băieţi ? face el nedumerit.

Încep să-i descriu pe îndelete.

— Unul e înalt şi ciolănos. Are un gît subţire şi mărul lui Adam proeminent. Poartă un costum cenuşiu şi cravată chiar şi pe căldura asta. Celălalt e mititel de statură, cu mîini de lopătar, cu ochii saşii şi nas borcănat. Pare să fi făcut box. I-am văzut şi la mare, şi la popasul unde am fost tamponat şi aseară la Inter. E prea mult pentru a fi o coincidenţă.

— Nu e nici o coincidență, zice el rece. Am să aflu cine sînt și ce vor. Acum altceva : am găsit marfa.

— Unde ?

— În pereții microbuzului.

— Ce tablouri sînt ?

— Nu știu. O să ne spună experții. Am făcut fotografii după ele.

— Și-acum ?

— La Craiova.

— Drum bun !

— Mulțumesc, la fel.

De-abia închid că telefonul sună din nou.

— Signor Vincenzo, sîntem jos, zice Anton. Vă așteptăm.

— Un momento, vin imediat, îi răspund eu și închid.

Dușul, bărbieritul, datul cu Balafre, Rexona, îmbrăcatul, tot tacîmul și peste douăzeci de minute sînt în hol unde în timp ce valizele îmi sînt duse la mașină, Anton îmi zice :

— Dom'le, așa ceva n-am mai văzut și slavă domnului c-am trecut prin destule în viață. Cum adică, se miră el, o vedeți pentru prima oară, vă așezați la ea la masă și vă mai luați și motanul ? După nici zece minute vă și duceți cu ea în apartament ? Bravo !

— Zece minute zici ? ! E clar : am început să-mbătrînesc, vorba cîntecului acela de pe la voi.

Patricia mă studiază rece.

— Sînteți obosit, signor Vincenzo ?

— Nu prea. De-abia aștept să pornim.

Anton se urcă în Dacia lui și ne deschide drum. Îl urmăm în microbuz eu, Patricia și Mecena. Cum stă tolănit pe bancheta din spate, pare el un tînăr om de afaceri pe care un șofer stilat îl plimbă pentru a-i mai alunga plictisul și a putea dicta secretarei cîteva din scrisorile pe care vrea să le trimită în cursul zilei.

Străbatem șoseaua București — Pitești cu o sută la oră ca să nu-l pierdem pe drum pe Anton.

Am început să mă simt bine cu el și cu Patricia. Dacă n-aș ști că sînt niște tîlhari ordinari, aproape că mi i-aș face prieteni. Beau însă cam mult. Lîngă ei aș ajunge rapid la un institut de dezalcoolizare.

Deodată, Anton ne face din urmă semn cu farurile. Opresc, bag în marşarier, opresc din nou şi ne dăm jos din maşină.

— Am pană, zice el placid.

— Să te-ajut ?

— Mă descurc singur.

Sîntem în dreptul unei pădurici. Frunzele copacilor par opărite de fumul ieşit pe ţevile de eşapament.

Pe lîngă noi trece un Oltcit alb. Mi s-a părut mie sau la volan era ciolănosul iar alături de el mititelul cu faţa de boxer ?

— E gata, anunţă Anton. Să-i dăm drumul.

Pornim din nou la drum. Străbatem sate multicolore. Copiii ne fac semne. Le răspund cu nonşalanţă. Mecena a adormit pe banchetă.

Cînd ajungem la Craiova, Anton o ia din nou înainte ca să mă conducă pe străzile întortocheate, pline de sensuri unice, pînă la hotel Jiul.

Şi aici sîntem aşteptaţi şi deci nu e nici o problemă în legătură cu cazarea. Ocupăm trei camere alăturate la etajul 1.

N-am făcut nici 300 de kilometri aşa că nu mă simt deloc obosit. Imediat cobor şi încep să colind de unul singur prin oraş. Doar sînt un italian care vrea să cunoască o ţară străină !

La întoarcere urc tot pe scări. O iau pe coridorul care duce la camera mea. Mă zăresc într-o oglindă aflată la capătul coridorului.

— Cînd au instalat-o ? mă întreb eu. Parcă nu era cînd am venit.

Surîd spre imaginea din faţă şi chipul care se reflectă de-acolo se destinde într-o grimasă care poate eventual explica de ce blonda de la bar a acceptat numai în zece minute să coboare în apartamentul meu. Mă încrunt ca să par un dur şi nici aşa nu mi se pare a fi dezagreabil ceea ce văd. Fac cîteva mişcări de box. Noroc că nu mă vede nimeni pe coridor, altfel ar crede c-am înnebunit. Mă apropii tot mai mult de oglindă şi în clipa în care sînt aproape de uşa camerei mele, imaginea se rupe din oglindă şi-mi administrează un pumn drept în falcă.

Am cumva halucinaţii ?

— Hei, ce-i asta ?

Următoarea lovitură mă încovoaie de durere şi aproape că nu mai pot respira. Simt că mă sufoc, că venele de la tîmple or să-mi plesnească. Cînd apuc să răsuflu zic :

— Care-ai stins lumina ?

Nu mai văd nimic în jur. N-a stins însă nimeni lumina. Mi-a fost aplicat un leucoplast pe ochi. Nu mai am cum să-mi mai exprim mirarea fiindcă un alt plasture mă constrînge la tăcere fiindu-mi aplicat pe gură. Mai simt doar o lovitură după ceafă şi ultimul gînd cu care cobor în neant e următorul : dacă vroiau să mă lovească în cap, de ce mi-au mai pus leucoplastul ?

Vineri, ora 7

Am senzaţia că nu mai am senzaţii.

Mîinile îmi sînt legate la spate cu o frînghie subţire care mi-a intrat în carne. Pentru a nu se simţi neluate în seamă şi cu picioarele s-a procedat la fel. În jurul meu se află tot felul de boarfe. Nu reuşesc să văd nimic. Abia pe urmă îmi aduc aminte că n-am nici o astfel de posibilitate din moment ce mi s-a pus un plasture pe ochi. Dau să mă mişc dar nu prea am spaţiu vital. E probabil o debara unde pun femeile de serviciu lenjeria care trebuie dată la spălat. Miroase a încins. Cît o fi ceasul ? De cînd zac în asemenea hal ? Şi, mai ales, cît o să mai stau aici ? Poate că în debaraua asta nu se umblă decît din an în paşte, care e destul de îndepărtat temporal. Dar dacă nu-i o debara şi am fost scos din hotel ? Îmi mişc puţin capul, însă simt o durere atît de ascuţită în ceafă încît renunţ. Altceva parcă nu mă mai doare. Iată un lucru bun, mă felicit eu. Dacă n-ar fi zgomotul ăsta îngrozitor de parcă ar urla în capul meu o sirenă aproape că m-aş simţi fericit din moment ce totuşi trăiesc. Respir, aud, pipăi. Numai că nu văd şi nu pot vorbi. Numai că nu pot merge. Numai că sînt legat de picioare. Numai că sînt închis într-o debara sau naiba ştie ce-o fi asta...

Iar urletul ăla de sirenă nu încetează deloc. Ba parcă n-ar fi urlet de sirenă. E urletul unui animal care cere de mîncare. Sărăcuţul ! E glasul unui motănel căruia nimeni nu-i dă lăptic. Aproape că uit în ce stare mă aflu şi mă înduioşez mai mult de soarta lui. Apoi, dacă aş avea mîinile dezlegate, mi-aş da o palmă peste frunte.

— Mecena ! E mieunatul lui Mecena !

În gînd îmi zic că bietul ins s-ar simţi jignit să afle că l-am confundat cu un motănel insipid. Deci, a dat de mine. Înseamnă că şi salvarea e aproape. Cu o sirenă de asta scoli un hotel întreg.

Încă nu mi-e clar cum am ajuns în situaţia asta. Deci, eu mă îndreptam spre oglindă şi oglinda mi-a dat un pumn. Nu. Cineva din dreptul oglinzii. Nici aşa, fiindcă mă vedeam doar pe mine...

Nu cumva...

Mă ia deodată cu frig.

O fi înviat adevăratul signor Vincenzo care vine să-şi ceară drepturile ? Maşina, banii, actele, hainele, afacerile lui necurate...

Dar bine, căpitanul spunea că Vincenzo a murit. Eu însumi l-am văzut în fotografie. Dar dacă era vorba de un trucaj ? Doar ştiu de la colegii mei fotoreporterii cît de simplu se face aşa ceva. Iei moaca unuia şi o lipeşti în situaţia care vrei şi după aceea pozezi din nou şi poţi să bagi pe unul la balamuc. Ce garanţie am de fapt că Manole Poenaru e cu adevărat căpitan ? Am mers pe mîna lui cu prea mare uşurinţă.

Dincolo de uşă, Mecena miaună cu hărnicie. Aşa, frate, miaună să scoli tot universul ăsta. Să n-aibă linişte pînă cînd nu mă scoate cineva din cearceafurile murdare în care am fost vîrît.

Dincolo de uşă se-aud paşi.

— Taci odată dracului, potaie ! Dacă te iau de coadă şi te-arunc de la etaj, terci te faci !

E un glas de femeie. Probabil, o femeie de serviciu. Bodogăneşte ce bodogăneşte şi apoi simt că vrea să plece. Încep să dau cu picioarele în uşă, în timp ce Mecena continuă să miaune.

— Ei, drăcie ! se miră femeia. E cineva înăuntru ?

Deschide odată, îi zic eu în gînd și nu te mai mira atîta. Deschide că ai ce vedea.

Aud zgomotul clanței. O bruftuluiesc în gînd în continuare :

— E încuiată, deșteapto ! Altfel aș ieși singur !

Apoi îmi dau seama că n-aș putea realiza performanța asta.

— E încuiată, constată și femeia. Unde-or fi cheile ? Mario, ia vino să vezi, fa, ceva : un motan care miaună la o ușă.

Maria îi răspunde că n-are timp și știe ea ce i-ar face amărîtului ăla de cotoi. Auzindu-se făcut amărît, Mecena își intensifică mieunatul. Se aud cum se deschid uși ale celor cazați în hotel.

Probabil că e dimineață din moment ce unul țipă de se zguduie clădirea :

— Liniște ! Vreau să dorm ! Măcar în delegație să nu mă scol la șase !

Deci, e ora șase. Am stat în debaraua asta vreo douăsprezece ore. Fără pîine, fără apă. Nu poate fi omologat ca record de supraviețuire, dar tot e ceva.

Izbesc din nou cu picioarele în ușă.

— Mario ! zice femeia. E cineva încuiat aici. Dă-mi, fa, cheile.

E clar că Maria a avut o noapte proastă. Îi răspunde că din partea ei n-are decît să se și spînzure cel care s-a-ncuiat în debara, dar pînă la urmă se pare că-i dă cheia din moment ce aud umblîndu-se la broască.

Mecena a-ncetat să miaune. Aud cum se deschide ușa. Primul glas de femeie exclamă îngrozită :

— E-un mort în debara !

Maria însă o potolește zicîndu-i cu milă :

— Proasta dracului ! Ai mai văzut tu, Sevastițo, mort care să dea din picioare ?

— E legat, tu ! Și are și lecoplast pe ochi.

— Fă, proasto, nu se zice lecoplast, ci leucoplast ! Măcar atîta lucru să știi și tu.

— De ce mă faci proastă ?

Dacă n-aș avea plasturele la gură aș urla să se-audă pînă în constelația Lebăda. Noroc că în locul meu se-apucă Mecena de zbierat.

Femeile își dau seama că ar trebui să-mi dea o mînă de ajutor. Mă trag din debara pe coridor și încep să-mi dezlege nodurile. Se căznesc binișor dar pînă la urmă reușesc. Îmi scot și leucoplastul de pe gură și ochi. În sfîrșit, lumină ! Mă ridic de jos și încep să-mi frec încheieturile amorțite. Cu flerul meu caracteristic, îmi dau seama că femeia cu fața morocănoasă e Maria și cealaltă, cu o privire blîndă ca de mielușea, e Sevastița.

— Dar ce cauți mata în debaraua asta ? Om tînăr și legat ? Noroc de mine și Maria că altfel cine știe cît mai stăteați acolo, îmi zice femeia cu fața morocănoasă.

Ei, poftim ! Să mai cred că mă pricep la fizionomii !

— Cum să vă explic, stimatele mele doamne ! Oricine are dreptul să-și aleagă locul de dormit care-i place cel mai mult. Hai, Mecena !

Cele două femei rămîn cu gura căscată.

— Auzi cum i-a zis : Mecena. Și jigodia s-a luat după el ! O fi vreun scamator. La noi în sat a venit odată unul care trăgea aghioase pe cuie. La urma urmei, ăsta dormea mai bine. Avea sub el un maldăr de cearceafuri. Cînd o să le spun alor mei nici n-or să creadă.

Merg pe coridor spre camerele lui Anton și Patriciei. În ultima clipă mă salvez cînd îmi dau seama că nu e etajul meu, ci șase. Cobor cinci etaje și ciocănesc la ușa lui Anton. Cînd intru, amîndoi stau pe scaune, îmbrăcați ca și ieri, semn că nu s-au culcat. Au cearcăne bogate la ochi. Cînd mă văd, rămîn stane de piatră.

— Bună dimineața, copii, zic eu încercînd să am vocea celui care zice bună seara, copii la radio. Ce mai e nou ? Regret că n-am putut petrece împreună aseară dar treburi urgente m-au reclamat în altă parte.

Primul își revine din uluială Anton.

— Un... un... unde ați fost ? zice el bîlbîindu-se.

— A, a fost ceva deosebit de agreabil. O serată la niște amici cam excentrici, dar cine nu e azi nițel sărit de pe fix ? Nu-i așa ? îi zîmbesc eu languros fetei care îmi întoarce o privire din care înțeleg că e total în ceață și plafonul de nori n-are șanse să se ridice prea curînd. Da... amicii mei m-au invitat într-o debara unde mi-au servit un delicios leucoplast pe gură și pe ochi și m-au legat fedeleș, cum se zice în astfel de ocazii solemne. E

drept că nu mi-au precizat cît timp trebuie să stau așa. Spre norocul meu, signor Mecena aici de față a binevoit s-o ia pe urmele stăpînului său, nesuportînd deloc singurătatea. M-a găsit și a chemat în ajutor două femei cu suflet cumsecade. Și iată-mă acum tot eu cel vechi alături de voi, pentru a sărbători reintrarea într-un clan atît de simpatic. Nu e el chiar al sicilienilor, dar n-o să ne-apucăm să facem mofturi.

E rîndul Patriciei să se bîlbîie.

— Tu... tu... ești Vincenzo ?

— În carne și oase, scumpi. E drept, carnea mea e pe alocuri deteriorată, dar sper să nu mi-o luați în nume de rău. Însă ce-i cu voi ? Nu luați puțină votcă ? Pune sîngele în mișcare.

Anton ia de pe masă o sticlă și-și toarnă rapid un pahar. Îl dă peste cap „d'un seul trait", cum spun rudele noastre franceze.

— Scuzați-mă, zice el. Aveam mare nevoie de un întăritor.

— Mai ia, îl încurajez eu.

— Să știți că așa fac, îmi răspunde Anton și se ține de cuvînt, spre lauda lui.

După ce le mai studiez aspectul grafic îi iau la întrebări.

— Ei, dragii moșului, voi ce-ați făcut aseară ? Ați fost cuminți ? Aud ?

Și-au mai venit în fire. Se uită unul la altul.

— Cine v-a bătut, signor Vincenzo ? întreabă Anton.

— Nu știu. Cineva care semăna îngrozitor de bine cu mine.

— Deci, el a fost, dă Dogaru din cap.

— L-ați văzut și voi ?

— Ba bine că nu. Am stat și la masă cu el.

Îmi sare deodată țandăra, dar nu prea departe de trunchi.

— Cum ați stat la masă cu impostorul ăla ?

— De unde să știm noi că e un impostor ? Asemănarea era atît de mare, încît la început n-am văzut nici o deosebire. Singura chestie e că avea niște zgîrieturi. Mi-a spus că s-a jucat cu motanul care și-a încercat ghearele pe epiderma lui. Asta m-a cam pus pe gînduri dar nu prea

tare. În definitiv, nu e motanul dumneavoastră decît de puţină vreme, ca să vă îngăduie să-l zădărîţi cînd vreţi. Dar a venit seara şi potrivit obiceiului ne-am dus să bem ceva. Ceva mai tare.

— Să beţi fără mine ? strig eu în aparenţă indignat.

— Liniştiţi-vă ! V-am spus doar că nu ştiam cine era individul. Ei bine, primul tur a mers. A mers şi al doilea, cu chiu cu vai. Dar la al treilea au început să-i sticlească ochii şi nu te mai puteai înţelege cu el. Atunci am intrat la bănuieli. Am lăsat-o mai moale cu băutura şi i-am făcut semn Patriciei să fie mai atentă. După cinci pahare insul a mărturisit totul. Cică l-au angajat nişte tipi să-l dubleze pe unul.

— Acela fiind eu, zic mai mult ca să mă aflu în treabă.

— Exact, răspunde Anton cu o privire de parcă m-ar admira pentru atîta perspicacitate. Nu ştie bine schema, dar i s-a spus că trebuie să treacă o maşină în Iugoslavia. N-are idee de tablouri, ceea ce înseamnă că respectivii nu vroiau să-l facă părtaş la pradă. Am stors cît am putut de la el. Îi dădeam cîte un pahar de whisky după ce mai scotea ceva din ce are în cutiuţă.

Cîntăresc în tăcere cele aflate, folosind kilogramul etalon păstrat la muzeul din Sèvres, dorind să fac o apreciere cît mai riguroasă a situaţiei.

— Unde-i acum ? îl întreb pe Anton.

— Cine ? se interesează el surprins.

— Dublura.

— A, l-am scos din circulaţie, zice el calm.

— Cum ?

— L-am... şi face semn cu palma la gît.

— L-ai... zic eu şi fac acelaşi gest ca în transă.

— Sigur că da. Ce, aveam nevoie de codiţă după noi ? Îmi pare rău doar că n-am pus mîna pe ceilalţi doi.

— Doi sînt ?

— Da. Mi i-a descris exact. Unul ciolănos şi înalt, iar celălalt cu moacă de boxer.

— Îi ştiu, tresar eu. S-au ţinut după noi de la mare.

— Şi mie de ce nu mi-aţi spus ? se tînguie Anton.

— N-am ştiut ce-i cu ei, mă scuz eu. Am crezut doar că e o coincidenţă.

— Nu se face așa ceva, signor Vincenzo. E prea riscant.

— O fi poliția ? avansez eu perfid o supoziție.

— Nu. E cineva care vrea să pună mîna pe transportul nostru. O să pună mîna cînd mi-oi vedea ceafa, se umflă în pene Anton.

— Cuvîntul ceafă îmi spune ceva, îmi amintesc eu deodată. Am un cucui de toată frumusețea. N-aveți niște spirt ?

— Ba da, sare Patricia și începe să mă oblojească. Mîna unei surori de front n-ar fi mai ușoară. Diferența e că în jurul nostru nu sar șrapnele.

— Și deci l-ai... îi zic eu din nou lui Anton făcînd gestul acela care îmi provoacă fiori.

— Am greșit ?

— Nu. Dar preferam să-l curețe subsemnatul, remarc eu pe un ton neglijent. Să se repeadă așa la mine și să-mi facă tot ce mi-a făcut ! Mamma mia ! De ce nu mi l-ai lăsat mie ? ! Să-l fi ars mai întîi puțin cu țigara, pe la sprîncene, apoi să-i fi smuls unghiuță cu unghiuță, să-l fi jupuit de viu și să-l ung cu miere să-l pape muștele ca pînă la urmă să mă roage el să-i iau viața, la care eu să-i spun nu, fiule, uite colo o frînghie, te spînzuri singur, eu nu-mi încarc cugetul cu sufletul tău necurat.

Patricia mă urmărește fascinată și îngrozită în același timp. Nici privirea lui Anton nu e departe de admirație.

— Asta se cheamă vendetta la voi, nu-i așa ? zice el omniscient.

Dau din mînă a lehamite.

— E cotoiul ăsta aici că altfel v-aș spune ce i-aș mai fi făcut. Dar mi-e milă de el : e o natură sensibilă din cîte bag seamă. Iar acum, pe cai, îi zoresc eu. Pardon, în mașini. Trebuie să ajungem la Timișoara.

— N-ar fi bine să te duci la un doctor ? mă întreabă îngrijorată Patricia.

— Doctor ? Pentru fleacul ăsta ? spun eu flegmatic și mă strecor în camera mea ca să-mi strîng lucrurile.

Aici telefonul sună în draci. Ridic receptorul și aud vocea căpitanului :

— Cu signor Vincenzo, vă rog.

— La aparat ! îi răspund eu rapid.

— Unde naiba ai fost ? Te caut de-aseară.

— Unde naiba ai fost tu ! Ce protecţie îmi asiguri din moment ce laşi să fiu bătut ?

— Cum ?

— Nu pot să-ţi explic acum. Dar pune-ţi oamenii să caute prin împrejurimi un tip care seamănă al naibii de bine cu mine. Mai exact spus, prin porumbişti. A, să nu te mire că tipul n-o să-i salute cînd or să-l găsească. I-ar fi greu în situaţia în care se află.

Trîntesc receptorul furios.

Vineri, ora 14

Sîntem toţi trei rupţi de foame aşa că hotărîm să oprim la Drobeta-Turnu Severin să tragem o colazione. Parcăm chiar în faţa celui mai grande hotel, defilăm prin dreptul recepţiei, după care coborîm la restaurant. Acolo ne tratarisim cu cîte o ciorbă rece şi o friptură aşijderea, iar la urmă luăm cîte un cataif uriaş, în reţeta de preparare a căruia nu figurează însă şi zahărul. Nici Mecena nu e uitat şi capătă o bucată de cărniţă tocmai cum îi place lui, adică mult os şi zgîrci. La sfîrşit, o ţigară capitalistă şi o cafea cu o aromă cam curioasă, dar, în definitiv, e fierbinte, aşa că nu mai are importanţă cît de curat era ibricul în care a fost fiartă.

Afară, soarele face asfaltul să se lichefieze. E pustiu ca în unele pînze ale lui Chirico. Toţi s-au adăpostit de caniculă pe unde-au apucat. Dacia lui Anton e parcată înaintea microbuzului. Ca să ne facă loc, el o porneşte uşurel la vale şi iese în şosea. Ceea ce nu vede e că şi eu şi Patricia sîntem ţinuţi la respect de două pistoale la capătul cărora se află ciolănosul şi mititelul într-o dispoziţie nu prea prietenoasă. Tocmai cînd să-i întreb cine i-a supărat, aud :

— Fără nici o vorbă ! Tragem la orice mişcare în plus !

N-avem încotro şi ne supunem. Imediat simt cum un plasture îmi retează orice posibilitate de a mă folosi de cel de-al doilea sistem de semnalizare. După care nu mai văd nimic fiindcă mi se pune un plasture şi pe ochi. După miros şi gust ar părea să fie calitatea celui din noaptea trecută. N-am apucat să le spun băieţilor că nu mi-a plăcut tratamentul la care m-au supus, aşa că ei s-au crezut datori să-l mai repete, încrezători în succesul lui. Mulţumesc, nu era nevoie de atîta deranj !

— Mîinile la spate ! ordonă aceeaşi voce.

Simţind cum mă-mpinge din spate ţeava pistolului, duc mîinile în poziţia recomandată cu atîta energie. Imediat îmi sînt legate cu o frînghie care nu diferă nici ea de cea de ieri. Doamne, ce monotonie !

— Urcă ! mi se mai strigă.

În drum spre maşină mă prefac că mă împleticesc.

— Fără bancuri cretine că trag !

Mă împinge pe unul din locurile din spate ale microbuzului şi trînteşte portiera după ce sînt vîrît acolo ca un balot pe care nu scrie „fragil". Apoi unul dintre ei urcă la volan, iar celălalt se aşază lîngă mine. Din cîte îmi dau seama, Mercedesul a întors şi o ia pe partea opusă celei pe unde a ieşit Anton. Aud şi un claxon care se pare a fi al maşinii lui. Cu siguranţă că, nedumerit de faptul că nu l-am urmat, a venit să vadă ce se-ntîmplă. Într-adevăr, aşa e, fiindcă simt cum Mercedesul îşi sporeşte viteza. Claxonul maşinii lui Anton se aude încontinuu. Timpanele îmi vibrează şi de fluierul unui miliţian consternat de desfăşurarea unui raliu neanunţat în presa locală. După mai multe curbe luate aproape pe două roţi, înţeleg c-am ajuns la şoseaua naţională. Nu mai simţim caldarîmul oraşului. Dar încotro am luat-o ? Înapoi spre Craiova ? Spre Timişoara ? Nu pot să răspund. Mă clatin încolo şi-ncoace fără posibilitatea de a mă ţine de ceva. În stînga mă izbesc cu capul de geam. În faţă dau cu dinţii de scaunul şoferului. În spate, ceafa care continuă să mă doară de la runda precedentă ia contacte nu tocmai plăcute cu bancheta. Dar toate mi se par nesemnificative în comparaţie cu împunsătura ţevii pistolului pe care îl simt în dreapta.

Gonim cu viteză maximă. Aud cîteodată vîjîind aerul cînd trecem pe lîngă o altă maşină. Claxonul lui Anton însă nu mai răzbate pînă la noi. Probabil c-a rămas mult în urmă.

Tăcerea care a domnit pînă acum în maşină e întreruptă de cealaltă voce pe care încă n-am auzit-o :

— Las-o mai încet, Sile ! Ne facem arşice !

Vocea celui care conduce răsună batjocoritoare :

— Ţi-o fi frică să n-o mierleşti !

— Ai milă de mine ! Ştii că nu suport goneta !

— Trebuie odată şi-odată să te-nveţi cu ea ! Cînd o să fii în Italia numai cu viteze de-astea o să zbori. Dacă mergi mai încet te bagă la zdup. Zic c-ai făcut ceva dacă ţi-e frică să dai bice.

— Bagi boala în mine, Sile ! Calc-o măcar numai c-o sută !

— Eşti speriat de bombe, Mache ! De-aia n-ai s-ajungi departe.

Dispreţul din vocea ciolănosului e evident. Mache se potoleşte. După care îl aud din nou.

— Bun golgotier e macaronarul ăsta ! Ai văzut cum le suge ? Duce sticla de lampă numărul cinci la gură şi nici că i-o mai poţi scoate dintre dinţi.

— Ăştia sînt învăţaţi de mici să bea. Gaborii bătrîni îi iau pe guşterii cei mici în cîrciumi şi le dau să sugă la robinet ca să se deprindă de mici cu greutăţile. Care nu bea e luat la carabe.

— Băştinaşii noştri sînt mai cuminţi, îşi dă cu părerea Mache. Dar ce zici de pupăza roşcovană ?

— Să nu-mi spui c-ai căzut pe bec după ea.

— Mă ştii om serios... Cunosc merchezu... Femei multe, grije multe... Ne-ne... Nu se prinde schema cu băiatul.

— Pe unde naiba o fi pîrtia aia ? îl întrerupe din filozofare Sile.

— Pe-aici... Dacă o roieşti ca nebunu' nici că m-ar mira să fi trecut de ea.

— Mai tacă-ţi trompeta că te iau la şuturi. Ridică-ţi bine pleoapele şi uită-te c-am ajuns. Na, că era să dau peste puştiul ăsta.

Microbuzul oprește. Se aud cum ciolănosul dă geamul jos în dreptul lui.

— Bă, vită, nu te uiți pe unde mergi ? O-mbulinezi dacă mă dau jos la tine.

Mașina se pune din nou în mișcare. După zgîlțîituri îmi dau seama că e vorba de un drum de țară. Mergem cam vreo zece minute și oprim.

— Coboară, c-avem ceva de gavarit, mă îmbrîncește Sile.

Mă dau jos cu greutate. Sînt împins și înghiontit fără menajamente. „Nu așa se face cunoștință, domnilor", aș vrea eu să le spun, dar mi-e gura pecetluită mai bine decît cu zece lacăte.

Din cîte îmi dau seama am intrat într-o odaie. E răcoare. Îmi pot și închipui ambianța : o căsuță părăsită sau o magazie... Și-au calculat bine lovitura ticăloșii : și-au pregătit dinainte scenariul și m-au așteptat la cotitură.

O mînă îmi smulge cu brutalitate plasturele de la gură. Aproape că-l ia cu buze cu tot.

— Mai întîi, bună ziua, domnilor ! Dacă aș fi avut condițiile necesare v-aș fi spus asta de mult. Sîntem doar între gentlemani, nu ? Iar acum am să vă rog să mă dezlegați și să mă lăsați să plec. Apreciez faptul că v-ați gîndit cît de mult mi-ar prii o schimbare de aer și vă mulțumesc pentru asta, dar acum sînt așteptat undeva și mă grăbesc.

Glasul lui Sile exprimă o uluială deplină.

— I-auzi, Mache ! Zice că sîntem între gentlemani. Păi dacă e așa, hai să ne purtăm cu mănuși.

— Cu mănuși, că dăm mai bine, chicotește Mache dintr-un colț. Nu ne doare pumnul.

— Măi, Mache, guriță ăsta ne crede proști ? Bă, bilă, ia spune-ne nouă mai bine cine ești ? Fiindcă nu ești Vincenzo Petcu din Livorno. De ăla am avut noi grijă.

Îmi trece un fior de gheață prin șira spinării.

— Cred că faceți o confuzie. Sînt Vincenzo Petcu.

— Te-ai țicnit, fratele meu alb ! Ai chef de cotonogeală ? Nu ești de la poliție, că te găbjea mandea de mult. N-ai mai fi stat cu ăia doi atîta vreme. I-ai fi dat în

gît rapid. Tu ești un barosan din altă bandă. N-ai gîlgîi așa bine. Scuipă tot ce știi !

— Trebuie să recunosc că mă simt excelent în compania dumneavoastră, domnilor, dar așa cum v-am mai spus sînt într-o ușoară întîrziere. Nu pot să mai rămîn cu dumneavoastră.

— Faci mișto de mine ? răcnește Sile.

Și-mi dă una în burtă de-mi taie cîteva clipe răsuflarea. Cînd în sfîrșit reușesc să respir, zic :

— Foarte bine dat ! Un scurt balans al brațului și apoi lovit cu pumnul fără cruțare ! Admirabil !

— Asta-i într-o dungă ! zice cu mirare Mache.

Îmi pare rău că nu le văd fizionomiile.

— Numai dungi o să aibă pe spinare ! zice Sile furios. Pune-i un căluș în gură că-l învăț eu gentlemenia.

Mache mă scotocește prin buzunare și-mi ia batista pe care mi-o îndeasă în gură. Mă felicit c-am schimbat-o de dimineață și am și parfumat-o puțin. Dar bucuria mea e de scurtă durată. Peste trupul meu începe să se-abată o grindină de lovituri. Cu ce naiba dau în mine ? Pare a fi o cravașă.

— Dați, băieți, numai dați ! încep eu în gînd un discurs îndreptat împotriva violenței. Mă închipui într-o uriașă sală de conferințe în care personaje frumos îmbrăcate stau pe locurile lor și așteaptă în liniște ca să apar. Bărbații sînt îmbrăcați în fracuri și au bărbi impunătoare, iar femeile au toalete pline de fast care le pun în evidență umerii rotunzi. Apar pe un podium în fața lor, îmbrăcat și eu în frac. Totul e așa cum am văzut într-o litografie veche. Îmi dreg vocea și încep să perorez.

— Doamnelor și domnilor, bună seara ! Obiectul conferinței mele de azi e violența. Țin să vă mărturisesc, onorat auditoriu, că de mic copil am urît orice formă de agresiune îndreptată împotriva oricărei ființe. N-am făcut parte dintre acei copii care trag cu praștia după porumbei, smulg aripile muștelor pentru a le vedea cum își dau duhul și n-am făcut niciodată vreun insectar unde să înțep gîngănii. M-am ferit totdeauna de bătăile cu colegii de clasă sau de cartier. Din pricina asta mi s-a spus că sînt un papă lapte, că sînt o domnișoară etc., o mimosa pudica

fiindcă, în treacăt fie zis, nici să-njur nu-mi place. I-am lăsat pe toţi în treaba lor. Dar, în acelaşi timp, dormeam pe pietre vîrîte sub cearşaf ca să mă călesc, mă frecam cu zăpadă iarna sau înotam în lacuri cu ape reci. Din pricina asta capacitatea trupului meu de a îndura e, presupun, destul de mare. Ca să vă dovedesc am invitat pe doi dintre distinşii mei colaboratori, Sile şi Mache, care mă vor maltrata pentru a vedea cît pot să rezist. Domnule Sile ! Domnule Mache ! Treceţi la fapte !

Pe podium apar ciolănosul şi prichindelul care fac mai întîi o reverenţă, apoi mă leagă şi încep să mă biciuiască. În acelaşi timp eu continui să vorbesc.

— Doamnelor şi domnilor, începutul e mai mult decît promiţător. În corp se instalează o căldură binefăcătoare. Numai primele lovituri se simt. Celelalte sînt deja inutile fiindcă durerile sînt atît de mari încît se anulează reciproc. Vă promit că n-am să leşin chiar dacă sala a început să se-nvîrtească niţel cu mine, în sensul acelor ceasornicului.

Urechile îmi vîjîie groaznic. Aud deodată vocea lui Mache :

— Lasă-l, Sile, că-l omori şi ne mai trebuie.

Ploaia de lovituri conteneşte. Cineva îmi smulge căluşul din gură.

— Ei, domnule gentlemen, să-ţi auzim povestea. Cine eşti şi cu ce dichis te dai drept Vincenzo ?

— Parcă asta ne interesează ? zice Mache. Fă-l să verse mai bine unde-s ascunse tablourile. Să nu desfacem toată maşina, că-i păcat de ea.

— Ai auzit ? Unde-i marfa ? îmi răcneşte la ureche Sile.

Încerc s-o mai fac pe viteazul deşi sînt mototolit rău de tot.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Mai sînt vreo zece sticle de whisky în portbagaj. Asta e singura mea marfă. În orice caz, vă mulţumesc pentru generozitatea cu care m-aţi întîmpinat în acest locaş pe care din păcate nu-l pot vedea fiind probabil noapte.

Sile trage o înjurătură grosolană.

— V-aţi lovit cumva ? îl întreb eu deşi îmi dau seama că din gură mi se prelinge o şuviţă de sînge.

— Pune-i călușul ! ordonă Sile.

Și loviturile încep să curgă din nou. Iarăși mă-nchipui în sala de conferințe.

— Cum vă spuneam anterior, nu se știe cît e de mare capacitatea de rezistență a organismului. Iertați-mă însă pentru un moment. Deși mai înainte vă promisesem că n-am să leșin, se pare că totuși va trebui s-o fac.

Și brusc rup orice contact cu lumea exterioară, de parcă m-ar scoate cineva din priză.

...Cînd mă trezesc sînt ud din cap pînă-n picioare de apă. Cineva mă stropește cu furtunul.

— Își revine, își dă cu părerea Mache.

— N-are baftă, îi răspunde batjocoritor Sile. Scoate-i călușul.

Gura mi-e plină de sînge.

— Mulțumesc, domnilor, îngaim eu cu greutate. Am o gingivită accentuată. Tratamentul dumneavoastră îmi poate fi de mare folos.

Aud glasul lui Mache.

— Ăsta n-are sînge în vine. Numai whisky. Unde apeși țîșnește din el doar băutură. Uite, domne, se minunează el, ce înseamnă o licoare fină !

— Ți-am spus eu că pe ăștia îi învață de mici cu greul ? Dar unde naiba e marfa ? Hei, domnu' nu știu care, am desfăcut toată mașina și n-am dat de ea. Unde e ? Cine a manglit-o ?

Cum adică au desfăcut Mercedesul și n-au dat de tablouri ? Curioasă chestie ! Ia să fiu mai atent ! Să le fi luat căpitanul ? N-aș crede.

— Domnilor, vă repet că e o confuzie. Eu sînt Vincenzo Petcu și n-am nici o marfă. O, da, în țara mea v-aș putea oferi o marfă.

— Să nu-l ard cu țigara ? întreabă Sile.

— Dar dacă omul nu știe ? Poate că e doar un paravan. Ceilalți doi or fi cu șmecheria. Pupăza cu șontorogul.

— Poate că ai dreptate. Dar unde îi găsim ?

Deodată, aud un zgomot înăbușit, după care urmează un icnet. Un corp se prăbușește în apropierea mea. După care răsună un strigăt de surpriză, un icnet și iarăși zgo-

zgomotul unui trup care cade, „come corpo morto cadde". Apoi aud cum se depărtează cineva în grabă.

— Ce-i asta ? strig eu. Cine e ?

Nici un răspuns. Mi-e rușine dar n-am încotro și țip cît mă țin puterile :

— Ajutor !

Strigătul vine parcă din fundul galaxiei. Poate că nu mai e viață pe Pămînt și sînt singurul supraviețuitor. Cine știe cîte lucruri nu se pot întîmpla pe o planetă ca asta în timp ce un gazetar e bătut !

Încerc să mă ridic dar cad la loc pe spate și mă lovesc la cap. Atunci mă rostogolesc spre dreapta. Dau cu oroare de trupul unui om care zace întins cît e de lung.

— Scuzați, șoptesc eu, dar tare am impresia că nu are cine să m-audă.

Atunci încep să mă tîrăsc spre locul de unde vine o adiere de vînt. E clar că într-acolo e ușa care a rămas deschisă, după plecarea misteriosului vizitator. Cei doi metri care mă despart de ea îi străbat cu viteza unui limax în convalescență. În sfîrșit, ajung la prag. Cu un efort supraomenesc mă ridic în picioare și mă sprijin de cantul ușii. Potrivesc nodul de la frînghie chiar pe broasca ei și încep o mișcare „du-te vino" cu mîinile. În curînd le simt însîngerate, dar n-am timp să fac fasoane. Trebuie să scap mai repede de legăturile astea și să văd cam unde mă aflu și în prezența cui.

În cele din urmă reușesc să tai frînghia. Îmi smulg imediat plasturele de pe ochi și zăresc în fine decorul în care mă aflu.

E o căsuță cu două camere în paragină. Proprietarii au părăsit-o de mult. Pe podeaua pe care a-ncolțit pînă și iarbă printre crăpături, zac Sile și Mache. Primul are chiar în dreptul inimii o mică gaură din care se prelinge sînge. Celălalt pare să fie lovit în burtă.

Ies afară după ce mai întîi îmi desfac legăturile și de la picioare. Sînt plin de sînge și hainele îmi sînt sfîșiate. Mă gîndesc o clipă cu toată recunoștința la signor Vincenzo care are o garderobă ce exprimă opulența.

Casa se află într-o „panta rei". Nu se vede țipenie primprejur. Mercedesul e parcat chiar în dreptul ușii. Nu e nici o urmă că s-ar fi umblat la el. Și totuși, dacă

marfa nu mai e acolo ? Nu m-ar fi bătut ei aşa de meticulos dacă nu era ceva în neregulă. M-ar fi lichidat urgent.

Mai arunc o privire prin casă şi descopăr cravaşa cu care am fost bătut, pe care Sile o fi găsit-o azvîrlită prin vreun ungher. Eu am fost flagelat vreo două ceasuri, iar ei într-o clipă şi-au încheiat conturile pe pămînt şi s-au transferat dincolo. Parcă tot mai bine e de mine. Nu că mi-ar fi teamă de necunoscut, dar sînt un om cam ursuz cîteodată şi mi-e greu să stabilesc noi cunoştinţe.

Dau să mă sui în microbuz dar tocmai atunci aud zgomotul unui motor de maşină. Cine naiba o fi prin pustietăţile astea ? De după un cot văd apărînd o Dacie roşie. La volan e Anton, iar alături stă Patricia. Opresc în dreptul meu şi se dau repede jos.

— Doamne Dumnezeule ! izbucneşte Patricia. Ce ţi-au făcut !

— Mai nimic, o fac eu pe nepăsătorul. Mi-au aplicat niţel gradul trei. Au vrut să afle diverse chestii în legătură cu viaţa mea personală. Cum adică, mă mir eu, atunci de ce mai e viaţă personală dacă o trîmbiţezi în stînga şi-n dreapta ? Am refuzat categoric. Nu, domnilor, le-am zis, nu merge aşa. Există un bun-simţ de care trebuie să ţinem întotdeauna seama. Altfel, unde-am ajunge ? Ce ? Sîntem zuluşi ? Aşa că ei s-au înfuriat şi au acţionat în consecinţă. Nu le port nici o ranchiună. Fiecare cu educaţia lui. Dacă azi şi-au dorit pe cineva să-l bată, de ce să-i împiedic eu ?

Îmi şterg o şuviţă de sînge care îmi şiroieşte din nas şi continui :

— V-am spus adineaori că n-am păţit mai nimic. Ei bine, chiar dacă unii din cei prezenţi nu m-au crezut, am spus purul adevăr. Pentru că faţă de ce au păţit cei doi, bătaia pe care-am încasat-o e o floare la ureche, indiferent dacă e stînga sau dreapta !

Îi conduc în casă ca un ghid cordial, care, venind de atîtea ori în aceleaşi locuri, are posibilitatea să se gîndească la altceva.

— Poftiţi şi admiraţi ! Este c-am avut dreptate ?

Cei doi se întorc spre mine cuprinşi de oroare.

— Cine a făcut-o ? întreabă Anton. Dumneavoastră ?

— O, nu ! exclam eu. Din păcate n-am ajuns la stadiul în care să nimeresc o ţintă fiind cu ochii legaţi. Asta presupunînd că aş avea o armă. Dar, după cum bine ştiţi, n-am, fiindcă de fapt detest violenţa. Un creier poate de cele mai multe ori să îndoaie ţeava unui pistol de orice calibru !

— Sînteţi mare, signor Vincenzo ! zice cu tot respectul Anton.

— Da de unde ! mă prefac eu plictisit de toată discuţia. Povestea a fost rezolvată de îngerul meu păzitor. A văzut din ceruri că nu e în regulă ceva cu mine, şi-a pus archebuza la ochi şi i-a chemat la el pentru a le cere referinţe despre mine. Sper să le dea favorabile.

Patricia se uită în extaz la persoana mea.

— E-adevărat ce ţi-am spus pe plajă, Vincenzo ! Eşti un dur ! N-am întîlnit vreun bărbat mai puternic ca tine.

— Înseamnă că de-abia ai început să faci ocolul Pămîntului, oftez eu cu înţelegere. Dar cum m-aţi găsit ?

— Ea te-a găsit, spune încă mîhnit Anton. I-a arătat drumul un copil.

— Aşa e, confirmă fata cu precipitare în glas. Anton s-a luat după microbuz. Eu şi cu Mecena am rămas ca nişte proşti în faţa hotelului. Noroc că tocmai trecea un taxi. Am sărit în el şi l-am implorat pe şofer să urmărească Mercedesul. La început s-a codit, dar pînă la urmă a acceptat. Din păcate, l-am pierdut din vedere pe Anton. Pe drum am întrebat o groază de oameni dacă n-au zărit un microbuz cu număr străin şi o Dacie roşie. Pînă cînd am dat de un puşti care plîngea...

— Îl făcuse unul dintre ei vită încălţată, aduc eu pedant lămuririle necesare, de parcă aş explica teoriile lui Saussure.

— Poate. Tocmai atunci se întorcea şi Anton care a înţeles că indivizii o luaseră pe un drum lăturalnic. Am dat drumul taxiului, m-am suit în Dacie şi am luat-o pe unde ne-a arătat puştiul. Asta e tot ce ştim, îşi încheie Patricia relatarea.

— Confuzia vine din puţinătatea datelor, nu din imprecizia relatării, zic eu îngîndurat. Prea puţini biţi de

informație. Ar trebui însă s-o ștergem de-aici. S-ar putea s-avem necazuri dacă sîntem descoperiți lîngă două trupuri fără viață. Nu credeți că am dreptate ?

Vineri, ora 19

O baie fierbinte e întotdeauna relaxantă .Mai ales după ce ai încasat o mardeală, cum s-ar fi exprimat atît de dulce Sile și Mache. Săracii ! Cine le-o fi făcut felul ? Căpitanul ? Imposibil. Nu m-ar fi lăsat legat fedeleș la discreția animalelor din grupa rozătoarelor. Am auzit eu un foșgăit suspect pe sub podea. Mecena ar fi făcut ravagii dac-ar fi ajuns acolo. În special spatele mă doare și mă enervează că nu pot să văd cam cum arată. Șterg de aburi marea oglindă și încerc să mă familiarizez cu noul meu chip. E o operație estetică destul de reușită. Totuși, nu prea m-au lovit în cap. Vroiau probabil să mă mențină în formă cît mai mult ca să afle totul. Încă o dată îi plîng. Nici n-au descoperit ceva și nici nu mai figurează pe vreun ștat de plată. Dar cine or fi ? De partea cui sînt ?

Încerc să curăț cu spirt cît mai bine rănile la care ajung. Mă ustură al naibii de tare și țopăi prin baie ca un posedat. Acum nu mai are rost să mă prefac că nu mă doare și să joc teatru. Mecena împinge ușa de la baie cu lăbuța și se uită din prag la mine clipind din ochi cu înțelegere. M-a iertat de toate după ce-a văzut ce-am pățit în ultimele zile.

— Decît să te uiți ca mîța-n calendar, mai bine mi-ai oblojí rănile de pe spate. N-ajung acolo. De-aia poate că-ntr-o zi o să mă-nsor.

Dă din cap a neputință și se retrage strănutînd. Aburul nu e prea corespunzător pentru nările lui fine.

Cineva ciocănește la ușa apartamentului. Mă învelesc pînă la brîu într-un prosop și deschid. Sînt Patricia și cu Anton. Se uită cu oroare la spatele meu. Într-un colț zac aruncate boarfele rupte și murdare pe care le-am purtat.

— Vincenzo, lasă-mă să te dau cu spirt pe spate, zice Patricia compătimitoare.

N-am nimic împotrivă, așa că în timp ce Anton se plimbă prin cameră eu mă întind pe burtă pe patul larg cît un teren de fotbal. Imediat Patricia începe să mă tamponeze cu vată îmbibată în spirt.

— Ustură ? întreabă ea cu milă.

— Da de unde ! rînjesc eu. N-au știut cum să dea. Dacă îi luam eu la cotonogeală nu mai puteau suporta nici să-i atingă un fulg. Niște ageamii. Ceea ce nu înseamnă, stimată domnișoară, că mîna matale nu e ușoară ca un puf.

— Mă întreb cine-or fi ăia ? zice Anton.

— De ce te frămînți atîta ? Or fi fost dintr-o bandă rivală. Vor să ne ia marfa. M-au întrebat unde e.

— Și ? întreabă intrigat Anton.

Și-a pus pe el un alt costum de o culoare mai închisă. E la fel de îngrijit și manierat ca întotdeauna. Doar cuta dintre sprîncene îl arată preocupat de ceva ce nu înțelege.

— Le-am spus că nu cunosc decît o Marfa Ivanovna care e un personaj dintr-o carte. Fiind atît de înapoiați la lectură, s-au înfuriat și au tăbărît pe mine cu și mai mult temperament. După care s-au apucat să controleze Mercedesul.

— Și ? întreabă din nou nerăbdător Anton.

— N-au găsit nimic. Deși, sincer să fiu, asta mă miră.

Anton începe să rîdă. Încep să rîd și eu.

— Să știi că eu rîd fiindcă m-a gîdilat Patricia. Nu văd ce e de rîs : unde e totuși marfa ?

— E în Dacia roșie. Am transferat-o acolo pentru mai multă siguranță. Cine stă să caute într-o rablă ca a mea ? În seara asta o pun la loc.

Fără să mai țin cont de nici o durere aproape că sar în sus.

— Genial ! E de-a dreptul genial ! Într-adevăr, cine să controleze acolo ?

Dar în gîndul meu sînt îngrijorat. Și tocmai acum nu pot să iau legătura cu căpitanul.

Parcă ghicindu-mi-se gîndul, telefonul începe să sune.

— Nu răspundeți ? întreabă placid Anton.

— Ba da, răspund eu cu inima cît un purice. Apăs receptorul de ureche și cînd aud vocea căpitanului nu rostesc decît : Greșeală !

— Parcă-s adormite telefonistele astea, bombăn eu. Dau legăturile aiurea.

— Se mai întîmplă, zice Patricia. Toţi sîntem supuşi greşelii.

— Bun, reia cu încăpăţînare Anton. Aceia sînt dintr-o altă bandă. Au aflat — din ce sursă, treaba lor, dar noi trebuie să-i spunem bosului cel mare întreaga istorie — de transportul ăsta şi şi-au zis că nu le-ar strica să-l jumulească niţel. Toate bune şi frumoase. Dar cine i-a omorît ?

— Asta e într-adevăr un mister, zic eu cu deplină sinceritate.

— Poliţia să fie ? întreabă Patricia în timp ce strînge spirtul, vata şi cremele folosite cu o iscusinţă care ar recomanda-o oricînd ca pe un cadru de nădejde al Crucii Roşii.

— Imposibil, zic eu categoric. În primul rînd, nu i-ar fi împuşcat fără somaţie. Aş fi auzit-o. Ca să nu mai zic că nu m-ar fi lăsat să zac pe jos fără nici un ajutor. Doar vă spun că m-am dezlegat singur.

Anton a încetat să se mai plimbe. E vădit îngrijorat.

— În orice caz, cineva a intrat pe fir. Trebuie să trecem cît mai repede dincolo. Mîine seară sîntem în Iugoslavia.

Eu însă mă gîndesc la altceva.

— Dar dacă individul care i-a omorît o fi crezut că eu eram deja curăţat ?

Anton se gîndeşte o clipă.

— Nu-i exclus. Totuşi, cine-o fi ? Şi de ce-a lăsat microbuzul ? N-o fi ştiind de marfă ? E mai mult decît bizar.

Patricia îl ia de mînă.

— Hai să mergem. Cu siguranţă că Vincenzo are nevoie de odihnă.

Cei doi zîmbesc încurajator şi ies din cameră. Mecena s-a rostogolit după un ciucure de la perdeaua roşie iar acum se întinde pregătindu-se de culcare. În definitiv, de ce n-aş trage şi eu un pui de somn, mai ales că în ultima vreme n-am avut parte de asemenea confort ? Să ştie ai mei cum am fost cotonogit, m-ar mai cotonogi şi ei fiindcă m-am lăsat dus de nas. Dar lasă că nu s-au încheiat încă toate conturile. Deşi parcă mi-e milă de nenorocitul ăla

care semăna cu mine şi chiar şi de Sile şi Mache. Aveau limbă sprintenă ! Dar parcă mîna lor nu era la fel ?

Mă vîr sub cearceaf şi sting lumina. În vis mă văd boxînd pentru titlul mondial la categoria grea pe care-l cîştig în vuietul unei mulţimi dezlănţuite.

Vineri, ora 22

Mai întîi cred că e ceasul şi întind mîna încă somnoros după el pe noptieră. De-abia pe urmă îmi dau seama că telefonul sună de zor. Asta-mi confirmă încă o dată că totul e invers. Duc receptorul la ureche fără nici un chef. E căpitanul.

— Salut, signor Vincenzo ! Cum merg afacerile ?

— Prost, domnule, zic eu morocănos. Cred că dau faliment.

— Nici la mine nu merg prea bine. Ştii ce mi s-a transmis de la expertiză ? Dacă nu-nchideai ieri atît de iute îţi puteam spune : tablourile sînt pur şi simplu nişte falsuri grosolane.

— Cum ? !

— Aşa cum ai auzit.

Încep să-mi ies din fire. Ştie toată lumea că-mi ies greu din fire, dar cînd o fac vreau să afle cît mai mulţi. Aproape că ţip :

— Adică pentru nişte falsuri îmi risc eu viaţa ? Pentru nişte pînze care nu valorează nici o sută de lei bucata am fost eu bătut ca pe vremea inchiziţiei şi au murit patru oameni ? !

La celălalt capăt al firului se aude cum căpitanul suflă precipitat.

— Cum patru oameni ? Numai doi : Vincenzo cel adevărat şi dublura lui. L-am descoperit în porumbişte aşa cum ai spus. Care-s ceilalţi doi ?

— Ciolănosul şi cu mititelul. Îi găseşti între Drobeta şi Timişoara. Într-o căsuţă părăsită, la capătul unui drumeag.

— Cine a făcut-o ?

— De unde să ştiu ? Eram legat la ochi. Dar voi pe unde-aţi umblat ?

— Am mîncat şi noi la acelaşi restaurant. Pînă cînd să achităm nota, aţi şi întins-o. Nu v-am găsit decît la hotel.

La uşă se aude un zgomot.

— Trebuie să închid, şoptesc eu şi pun receptorul jos.

Peste cîteva clipe se aude cum se deschide uşa şi cineva răsuceşte comutatorul. O lumină plăcută năvăleşte din plafonieră. E Anton.

— Iertaţi-mă, signor Vincenzo ! Vroiam să văd cum vă mai simţiţi.

Mă prefac că tocmai m-am trezit din somn şi mă întind satisfăcut.

— Excelent. Mîine n-o să mai am nimic.

— Aşa să fie, zice cu îndoială Anton şi pleacă după ce mai întîi stinge lumina.

Sîmbătă, ora 3

Cineva trage de pe mine cuvertura. Este inuman să-mi facă cineva aşa ceva cînd visez un ansamblu de balet format numai din june de 20 de ani.

— Ce vrei ? îl întreb pe Mecena care a înşfăcat de-un colţ cuvertura şi trage înnebunit de ea. Dacă vrei să-ţi încerci puterile, du-te la bîlci, domnule. Hai ! La culcare.

Şi dau să mă culc pe partea cealaltă. Dar cuvertura continuă să gliseze.

Aprind lumina şi mă uit la ceasul de pe noptieră. E trei. Îi arunc o privire lui Mecena. Parcă a înnebunit. Patrulează de la uşă la pat. De-abia atunci aud şi eu zgomotul. E un zgomot uşor, făcut de cineva cu multă precauţie. Parcă ar vrea să deschidă uşa fără să ştie locatarul.

Să fie căpitanul ? Mi-ar fi dat mai curînd un telefon. Sau a mai apărut vreo dublură a lui signor Vincenzo care vrea să-mi ia locul ? Iarăşi s-a găsit cineva dispus să mă ciomăgească ?

Mă dau uşor jos din pat, dar oricît aş merge de precaut, tot mă împiedic de pantofii mei şi mă întind lat în mijlocul încăperii. Asta-mi lipsea ! Încă un cucui !

Zgomotul a încetat. S-au auzit doar nişte paşi furişaţi. Deschid cu prudenţă uşa. Pe coridor nu e nimeni. Încui la loc şi proptesc în uşă geamantane, mese şi scaune. Na ! Să mai poftească să intre cineva ! Acum pot să mă culc liniştit. Mecena însuşi se aşază în dreptul uşii. Orice încercare de a o deschide înseamnă să dea peste el. Şi doar v-am avertizat că insul trage nişte urlete de scoală un întreg bloc. Noapte bună, Mecena, mai zic eu şi adorm aproape cum pun capul pe pernă.

Duminică, ora 12

M-am trezit pe la zece, dar am lenevit în pat pînă acum. Mecena pare bucuros de iniţiativa mea. Zace prăbuşit pe o pernă şi sforăie uşor. În sfîrşit, mă hotărăsc să mă duc în baie, să fac un duş şi să mă rad. Din nou Rexona, Colgate şi Balafre. E o zi deosebită, aşa că aleg un costum dintr-un material uşor şi iarăşi o cămaşă de culoare azurie care se pare că-i plăcea adevăratului Vincenzo. Pe faciesul meu se cunosc din plin ravagiile încăierării de ieri.

Telefonul sună. E Anton.

— Totul e în regulă ? îl întreb eu ca un şef sever.

— Desigur ! Marfa e din nou în microbuz.

Un surîs de triumf îmi luminează faţa. De-abia pe urmă înţeleg că n-am nici un motiv să fiu atît de satisfăcut.

— Ar trebui să discutăm ceva, şovăie el.

— Foarte bine. Vino încoace !

Mecena se mişcă vioi de colo-colo. Pare că s-a săturat să stea numai în casă.

Scot o sticlă de whisky dintr-un geamantan şi torn în două pahare. Imediat îl dau pe gît pe-al meu.

— Care-i povestea ? îl întreb eu pe Anton în timp ce-l invit să stea pe fotoliu.

Dar omul nu vrea să stea jos. Se uită la mine încruntat.

— Povestea e simplă, zice el pe un ton pe care nu i-l cunoşteam. Nu mai are nimic din manierele alese pe care le arbora faţă de mine. Un şarlatan s-a vîrît în combinaţia asta. Nu ştiu ce hram poartă dar ne-a jucat pînă acum cum a vrut. Însă nu-i va merge jocul pînă la capăt. Chiar acum o să se mai lase de jucat teatru şi de făcut trucaje.

În mîna lui apare deodată un pumnal a cărui lamă se deschide cu un zgomot uşor la apăsarea unui buton. Mă uit mirat la Mecena. Acesta îşi încetează cursele şi se suie pe-un dulap.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, zic eu alene şi mai sorb din paharul de whisky. Nimeni nu poate zice că n-am nevoie de ajutor în clipa asta.

— Ba înţelegi foarte bine. Dar mă mir cum de nu m-am prins de la început că eşti dintr-o altă combinaţie. M-a prostit şi fata asta care zice că i-ai dat corect parola. M-au mai păcălit şi obiceiurile tale care sînt chiar ale lui signor Vincenzo cel adevărat. Vreau să zic povestea cu băutul şi cu fumatul. N-am întîlnit pe nimeni care să bea atîta şi să fumeze ca disperatul. Măcar pentru asta, jos pălăria. Apoi, m-a mai dus de nas şi felul în care ştiai să încasezi fără să murmuri. Pe ăia doi sînt sigur că tu i-ai lichidat. Dar cine eşti, domnule ? Spune odată ! Te-am auzit aseară cum vorbeai la telefon cu legătura ta. Care e ?

Agită prin faţa mea lama cuţitului.

— Fii atent să nu te tai. Şi mişcă-l mai încolo fiindcă îmi bagi lumina în ochi ! Sclipeşte prea tare !

Anton rînjeşte.

— Domnul e spiritual. Domnul are chef să mai dea un spectacol ! Dar e ultimul, să ştii. Şi nu-l vede nimeni decît un motan care nu vorbeşte. Nici eu n-am să spun vreo vorbă de felul în care ai crăpat ca un porc ce eşti.

Şi dă să se apropie de mine.

Pentru o fracţiune de secundă nu mai sînt în camera de la hotelul Continental din Timişoara. Mă aflu din nou în sala de conferinţe menţionată mai înainte.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să mă iertaţi că am avut un mic moment de slăbiciune şi am leşinat. Aşa cum vă vorbeam anterior, mi-a displăcut din totdeauna violenţa.

Dar asta nu înseamnă că am stat cu brațele încrucișate atunci cînd am fost lovit. Indiferent de cît de puternic era adversarul, nu refuzam lupta. Cum să vă explic ? Nu cred că este o chestiune de curaj. E mai curînd incapacitatea mea de a suporta să fiu umilit. În clipa respectivă mi se pune ca o ceață pe ochi și m-arunc cu capul înainte fără să-mi mai pese de nimic. Vă voi demonstra chiar acum.

Stau în continuare pe scaun dar Anton simte că s-a întîmplat ceva. Arăt probabil ca un om care e încordat ca un arc și așteaptă să sară. Mai face un pas spre mine. În clipa aceea mă uit la Mecena care studiază cu atenție cîmpul de luptă.

— Acum ! urlu eu și-l las mai întîi pe Mecena să execute un salt acrobatic prin aer. Uluit, bărbatul se dă pe spate. În clipa următoare mă reped ca un taur înfuriat drept în burta lui. Anton scapă cuțitul din mînă. Îl împing cu piciorul sub canapea.

— Canalie ! scrîșnește el și se împleticește în căutarea mea. Atunci îi aplic cu amîndoi pumnii strînși laolaltă o lovitură drept în falcă. Se rostogolește peste pat și alunecă încet pe cuvertură. Mai dă puțin din picioare, apoi se liniștește.

— Mulțumesc, Mecena, îi zic eu motanului care s-a ghemuit pe o pernă. Acesta însă e prea plictisit de ceea ce se-ntîmplă și nu dă nici un semn că m-ar fi auzit. Îl las în pace pe orgoliosul ăsta și caut o curea cu care îi leg lui Anton mîinile la spate. Cu o alta îi fixez temeinic picioarele de cel al dulapului. Pe urmă, mă îndrept de șale, îmi troznesc pumnii care mă dor după tratamentul pe care i l-am aplicat lui Anton și zic în continuare auditoriului meu invizibil :

— Doamnelor și domnilor, sper să vă fi lămurit definitiv în legătură cu tema violenței. Tema următoarei conferințe va fi *Despre iubire*. Vă mulțumesc pentru atenție. La revedere.

Ies din cameră dar nu sînt chiar atît de liniștit pe cît par. Mi-ar fi de mare folos să dau de căpitan. Dar cum s-o fac ? Mă duc pînă la micul bar din hol și sorb o citronadă. Dar tot nu-mi revin. Ce-i spun Patriciei ? Să zic că Anton a înnebunit și că are vedenii ? Sau că e unealta cuiva care vrea să bage discordie între noi și să ia el marfa ? Nu pot

să rezolv problema asta și pace. Singura soluție ar fi ca Anton să dispară. Sigur că da ! Și-i spun Patriciei că nu reușesc să dau de el. Bravo, domnule Mladin ! Ai reușit și de data asta să te descurci.

Achit ce am de achitat și urc în apartament. Anton nu s-a mișcat din loc. Asta mă neliniștește. Mă apropii de el și încremenesc de groază : în jurul capului său e o baltă de sînge.

— Nu se poate ! L-am lovit atît de tare ?

Mă uit mai bine la el și văd între sprîncene o gaură din care se prelinge puțin sînge. Cineva l-a împușcat. Cineva care a știut că e la mine, a venit pe urmele lui și i-a tras un glonte între ochi. Cu un pistol care face doar plici ! Sărmanul ! Cred că nici n-a știut că trece în lumea drepților.

La ușă se aude un ciocănit ușor. Mă reped dintr-un salt acrobatic într-acolo. În prag e Patricia. Răsuflu ușurat. Apoi îi spun posomorît :

— Patricia ! Îți dau o veste rea. Anton a fost omorît !

Se face palidă la față, ca o femeie învinovățită de erezie într-un veac în care un rug se aprindea mai ușor decît un chibrit azi.

— Cine l-a ucis ?

Dau din umeri.

— Nu știu. L-a împușcat drept între ochi.

— Unde e ?

— În apartamentul meu.

Îi fac loc să intre. Se uită o clipă la trupul fără viață.

— Bietul Anton ! Era atît de bun, suspină ea, de data asta precum aceeași femeie care își dă seama că un bărbat o cere de nevastă și o salvează astfel de la scaunul caloric.

— Acum ce facem ? întreb eu.

— Trebuie să ne grăbim. Nu mai putem sta aici. Oricînd poate veni poliția.

— În orice caz, eu zic să coborîm bagajele în mașină. Nu pot suporta să mai rămîn în preajma lui. Pornim cînd se lasă întunericul.

— Te înțeleg, zice Patricia. Te-aștept jos.

Iese după ce mai aruncă o privire spre Anton.

Telefonul sună chiar în clipa în care ea închide ușa. Mă reped la el ca la o mîntuire.

Din păcate, nu e, așa cum speram, căpitanul.

— Signor Vincenzo, ar fi bine să ceri ziarele de la recepție. Fii atent să rămîi singur cînd le citești, îmi zice o voce pe care n-am mai auzit-o.

— Hei ! Cine-i acolo ?

Dar necunoscutul pune receptorul în furcă înainte de-a apuca să rostesc primul diftong. Nu trec decît cîteva clipe și telefonul sună iarăși. Poate că preopinentul meu va catadicsi să-și decline de data asta identitatea măcar la nominativ. La capătul celălalt al firului e însă căpitanul.

— Cineva l-a omorît pe Anton, zic eu cu precipitare.

— Unde e ?

— La mine în cameră.

— Lasă lucrurile așa cum sînt. Nu te agita. O să fac în așa fel încît să nu mai intre decît băieții noștri după ce pleci din apartament.

Îmi cobor singur bagajele pînă jos unde sînt imediat înșfăcate de un băiețandru cu pistrui și duse la mașină. În așteptarea Patriciei cer ziarele. Le iau și mă duc într-un ungher mai puțin luminat. Ceea ce descopăr ascuns în ele nu mă uimește deloc. Doar mă face să surîd batjocoritor.

Sîmbătă, ora 22

Pe șosea trece arareori cîte o mașină. Probabil că toți preferă la ora asta să stea cu ochii pironiți la televizor. Mi-o și închipui pe Mirabela Dauer cum stoarce lacrimi telespectatorilor cu cîntecul său „Roata morii se-nvîrtește țac, țac, țac"... În microbuzul meu cîntă Albano : „Lasciatemmi cantare"... Îl las să se tînguie, ba chiar îl și acompaniez în sotto voce. E drept, la versul „io son'italiano vero" am o ușoară ezitare dat fiind faptul că totuși sînt un tip de caracter.

Peste cîteva ore totul se va sfîrși. Transportul meu cu tablouri va lua destinația cuvenită. Iar eu voi redeveni Andrei Mladin. M-am cam săturat de identitatea lui

signor Vincenzo, oricît de bine garnisite i-ar fi buzunarele în comparaţie cu ale mele.

Mai trec prin dreptul cîtorva borne kilometrice şi nu peste multă vreme zăresc o barieră luminată. Încetinesc, iar cînd ajung în dreptul ei opresc rămînînd numai cu becurile de poziţie aprinse.

De maşină se apropie un ofiţer împreună cu doi soldaţi cu armele automate pe umeri.

— Bună seara ! Actele dumneavoastră ! Prego, signore, zice el după ce-mi vede paşaportul.

— Să mă dau jos ? întreb eu. Înţeleg perfect româneşte.

— Nu. Nu-i nevoie, zice el şi-mi luminează faţa cu o lanternă.

Nici nu clipesc în timp ce sînt astfel cercetat. Dacă ar fi minţit, Andrei Mladin s-ar fi roşit ca o domnişoară de pension care ar fi aflat de înfiinţarea primului liceu mixt. În schimb, lui Vincenzo Petcu n-are voie să-i tresară nici un muşchi chiar dacă ar fi în preajma unui detector de minciuni.

Mulţumit se pare de persoana mea, ofiţerul începe să cerceteze maşina. Se opreşte cu privirea pe boxele mari ale staţiei de radioamplificare. Le vede deja sigilate de la vama din Constanţa aşa că nu mai întreabă decît atît :

— Au putere mare ?

— Poţi să fii auzit de un întreg stadion cu ajutorul lor.

Apoi n-am de lucru şi-i spun ofiţerului :

— Pentru el n-am paşaport !

Şi i-l arăt pe Mecena care stă tolănit pe o pernă.

Ofiţerul începe să rîdă.

— Tare mi-e teamă că deşi l-am reţine tot ar tuli-o după dumneavoastră. Buon viaggio !

— Grazie !

— Mergeţi cu viteză redusă pînă la bariera cealaltă, mai adaugă el şi reintră în căsuţa de unde a apărut.

Trecem de grănicerii români şi după cîteva zeci de metri ne oprim din nou. Din nou sînt supus unui scurt control. După care trec şi de această barieră.

— Uf ! Nici nu-mi vine să cred c-am scăpat aşa uşor, zic eu cu glas tare.

Mai parcurg cîţiva kilometri în tăcere. Ciudat de pustie e şoseaua asta ! Dar, în definitiv, e sîmbătă şi oamenii stau şi ei acasă, în familie, la o canastă şi un vin de regiune.

Farurile microbuzului mătură asfaltul negru. E o atmosferă înăbuşitoare. Probabil că o să plouă în curînd.

Din beznă apare deodată o mare placardă galbenă pe care scrie : Belgrad, 35 de kilometri. Opresc chiar lîngă ea. După ce trag frîna de mînă, mă duc în fundul microbuzului şi ciocănesc într-una din boxe.

— Poţi să ieşi ! Am ajuns !

Peste cîteva clipe din boxă apare Patricia. E îmbrăcată într-un costum de blugi şi cum iese din maşină începe să-şi troznească oasele.

— Cam incomod mijloc de transport pentru o signora, remarc eu şi mă uit nostalgic la cerul plin de stele. Oare care-o fi a mea ?

Patricia însă îmi răspunde batjocoritoare :

— Uită-te bine la el că n-ai să-l mai vezi !

— De ce ? îi răspund eu blajin. Se pune contoar pe ele şi-or să strălucească mai puţin ? Sau gravitaţia lor va creşte atît de mult încît nu va permite razelor de lumină să le părăsească suprafaţa ?

Patricia caută nervoasă în poşetă şi scoate ceva. Ceva care nu-mi face nici o plăcere să-l văd.

— Să ştii că nu mă pricep la arme de foc, îi răspund eu cu tot regretul. Dacă mi-l arăţi ca să te informez ce marcă e, e zadarnic. Pot doar să-mi dau seama că e un pistol cu surdină după cilindrul acela din vîrf.

— Îţi arde de rîs ? Bineînţeles că e un pistol cu surdină. Cum ai zis că face ? Plici ? Bună comparaţie. Şi glonţul care pleacă din ţeavă intră drept între ochi. E lovitura mea preferată.

— Deci tu l-ai lichidat pe Anton, zic eu fără mirare, ca şi cum aş bifa un nume pe un convocator.

— Eşti plin de perspicacitate azi, mă laudă Patricia. Sigur că eu i-am făcut felul. Începuse s-o facă pe nebunul. Luase acţiunea pe cont propriu. După cum vezi, nu i-a mers. Un dobitoc, mai adaugă ea cu dispreţ. Încerca să intre în lumea bună cu manierele lui. Nu făcea decît să copieze. N-avea pic de rafinament înnăscut.

— Oare ? fac eu sceptic.

— Iar o faci pe prostul ? N-am văzut în viața mea un ins care să joace atît teatru. Ești o mașină de minciuni.

— Da de unde ! zic eu jignit. De unde-ai mai scos-o și pe asta ?

— Acum însă ți s-a înfundat. O să ai ce meriți.

Și dă un ordin cu glas răsunător într-o limbă care ar putea fi engleza dacă n-ar avea rezonanțe spaniole și eventual ar fi germană dacă n-ar aduce mai mult a italiană. Asupra noastră năvălește imediat lumina de la farurile mai multor mașini despre existența cărora n-aveam habar. Lîngă ele zăresc umbre neliniștitoare.

— Pe toate le-ai prevăzut, numai la asta nu te așteptai. Crezi că nu mi-am dat seama că ești de la poliție și vrei să dai de firul întregii povești ? Ei bine, ai zbîrcit-o ! Ai căzut singur în capcană și nimeni nu te mai poate scăpa. O să-mi facă o mare plăcere să-ți găuresc pielea. Prea ți-ai bătut joc de mine și de nenorocitul ăla de Anton. Te dădeai mare la băutură și la femei ! Ne făceai nouă spectacole ! Iar noi cădeam lați de admirație ! Durul din Livorno ! N-ai călcat niciodată în Italia. Iar dacă te ia cineva mai repede nici nu mai știi ce-i aia passato remoto.

Înțeleg c-am intrat, potrivit bunului meu obicei, din nou într-o încurcătură îngrozitoare. Dar o întreb pe Patricia cu un glas mieros :

— Bine. Mă dau bătut. Ai dreptate. Sînt de la poliție. N-am grad de dorobanț, dar ceva stele au răsărit și pe firmamentul epoleților mei. M-ai dat de gol. Dar înainte de a-mi face felul, spulberă-mi și mie o nedumerire : unde e marfa ?

N-o văd prea bine din pricina farurilor care-mi bat în ochi, dar probabil că e plină de satisfacție.

— Este c-a fost genial ? În pereții microbuzului am pus niște falsuri. Asta pentru a-i păcăli pe cei care eventual își băgau nasul unde nu le fierbea oala. Dar marfa adevărată e în altă parte. Mîine, un Oltcit cu număr de înmatriculare românesc va trece granița în Iugoslavia. O mașină ca oricare alta, la prima vedere. Peste alte două zile, o Dacie argintie va proceda la fel. Ambele mașini vor

fi conduse de nişte turişti obişnuiţi. Probabil însă că la graniţă nimeni nu va avea timp să cerceteze cu mai multă atenţie cauciucurile maşinilor respective. Fiindcă acolo e marfa şi valorează milioane de dolari. Anton se juca mutînd pînzele falsificate, din Dacia lui în Mercedes, încît nimeni nu mai înţelegea nimic. Ce zici ?

— Or să fie pînze şi în roţile de rezervă ? întreb eu cu candoare.

Patricia îşi iese din sărite.

— Îţi arde de bancuri ? Înseamnă că eşti nebun dacă nu pricepi ce te-aşteaptă.

— Frumos lucrat, încerc eu s-o împac. Ei, mia sorella, înţeleg că ultima mea dorinţă a fost îndeplinită. Foarte bine. Fă ce vrei.

— Bineînţeles că fac ce vreau. Te voi pocni drept între sprîncene.

— Sper s-o faci din primul foc, o încurajez eu. Nu de alta, dar am oroare de sîngerările abundente.

O văd cum ridică pistolul. Deşi închid ochii, întrezăresc un fulger în direcţia mea. Cad la pămînt şi mă rostogolesc. Dar pe onoarea mea că mă rostogolesc de rîs. Mă ridic din nou în picioare hohotind. Patricia se uită buimacă la mine.

— Un singur glonte între sprîncene. Plici ! fac eu şi rîd în continuare. Nu m-ai nimerit, surioară. Mai trage o dată. Ca la loz în plic.

— Cabotinule ! zice ea şi apasă din nou pe trăgaci.

Din nou plici ! şi fulgerul acela. Iarăşi cad, şi mai spectaculos decît prima oară, semn că repetiţia est mater studiorum. Şi iar dau drumul unei cascade de hohote. Şi iar mă ridic.

— Scena n-a reuşit nici de data asta. Hai s-o mai repetăm, îi zic eu serios Patriciei.

O aud cum scrîşneşte din dinţi.

— Vezi să nu-ţi muşti limba, o sfătuiesc eu binevoitor.

Trage din nou. Plici ! Fulgerul. Dar nu mai cad. M-am plictisit.

— N-ai pic de imaginație ! Dezgustător ! Tragi întruna cu un pistol cu gloanțe oarbe.

— Cîine ! se repede ea la mine să mă sfîșie cu ghearele. Gheruțele ei date cu sidef.

— Poate mai curînd motan, fetițo. Motanii sînt mai vicleni. Nu atacă decît dacă sînt atacați. Altfel, stau cuminți și torc. Nu-i așa, Mecena ?

Dar individul doarme prea adînc ca să-mi răspundă.

În clipa în care Patricia își ratează ținta, din microbuz se aude o voce :

— Ce-ar fi să nu vă mai jucați ca niște copii cretini ?

Patricia rămîne încremenită.

— Tu... Cine mai ești ? Și ce cauți în boxă ?

Eu însă redevin stăpîn pe situație.

— Cum ? Nu vă cunoașteți ? Vai, Patricia, dar permite-mi să-ți prezint un bărbat remarcabil : căpitanul de miliție Manole Poenaru.

Manole sare din microbuz. Ține în mîna dreaptă un pistol și are o expresie posomorîtă.

— Termină odată, îmi zice el cu dispreț.

Mă uit la el resemnat și oftez.

— Deci nu ți-a priit călătoria într-o boxă. În boxa în care ar fi trebuit să meargă Anton. Bine... Dacă e să sfîrșim povestea, aș zice să mai fac o dată prezentările. Patricia ! Am onoarea să ți-l prezint pe șeful tău, Manole Poenaru. Numele real nu i-l știu. Știu doar că s-a dat vreme de cîteva zile drept căpitan de miliție.

Patricia rămîne încremenită. Bărbatul îmbrăcat într-o bluză maro și cu pantaloni de aceeași culoare se uită gînditor la mine. De cînd a apărut din mașină nu i-am zărit pe față nici unul din semnele care mi-l făceau atît de simpatic mai înainte. Mai înainte... Cît a trecut de-atunci ?

— Deci, ai înțeles singur, zice el cu mirare. Dar nu te-ai trădat nici o clipă.

— Aveam vreun interes ?

— De cînd mă bănuiești ?

— De cînd i-ai omorît pe cei doi. Vreau să zic pe ciolănosul și pe prichindel. Nu că-mi pare rău de ei, dar merită să fie răzbunați.

— Fii liniştit, n-ai cum să-i răzbuni. Dar cum m-ai dibuit ?

Îmi iau o mină extrem de serioasă, ca şi cum aş ţine o comunicare despre palatalizarea consoanelor.

— După pantofi.

— Cum aşa ? îngaimă el cuprins de perplexitate.

— La mare ţi-am admirat urmele pe care le-ai lăsat cu pantofii în nisip. Ai un desen complicat pe tălpi, imposibil să nu te frapeze şi să nu-ţi rămînă în memorie. Aceeaşi urmă de încălţăminte am găsit-o şi lîngă căsuţa unde şi-au dat obştescul sfîrşit cei doi ipochimeni.

— Da... da..., zise falsul Poenaru. E mai simplu decît credeam. Ei, ce să-i faci ? Ai măcar bucuria de a te duce pe lumea cealaltă avînd în minte limpezi toate datele problemei.

— Nu mă duc nicăieri, îi răspund eu îndărătnic. Nu mi-am terminat concediul. Dar mai am o nelămurire. Deşi cred că pot s-o spulber şi singur. Patricia şi Anton m-au luat din întîmplare drept un altul. Tu însă ştiai cine sînt. Ai intervenit doar ca să-mi alungi orice bănuială şi să mă faci să cred că sînt în slujba legalităţii. Am judecat bine ?

— Afurisit de bine, încuviinţează el. Păcat că se pierde o minte ca a ta, dar n-am încotro : trebuie să dispari.

Aproape că-mi vine să-i plîng de milă.

— Măi băiatule, măi, tu chiar vrei să-ţi agravezi situaţia ? Ameninţi tu cu pistolul un gazetar român în viaţă care n-are nici un chef să nu trăiască pînă la o senectute adîncă ? Ai recunoscut două asasinate, ai recunoscut că tu eşti de fapt, din umbră, adevăratul şef al bandei. Astalaltă, Patricia, mai modestă, n-are la activ decît un singur omor. Pot s-o asigur că s-a sfîrşit cu cariera ei de asasină. Ca dealtfel şi-a ta. Măi copii, măi, îi compătimesc eu, dacă aţi şti voi cîte urechi v-au înregistrat declaraţiile şi mai ales ale cui, n-aţi mai fi atît de colţoşi. Cum adică ? mă prefac eu surprins. Par chiar atît de idiot încît să facilitez trecerea peste graniţă a unor falsuri ? Hai să lăsăm mascarada că mă umflă rîsul. Ia veniţi mai aproape, oameni buni !

Mai înainte ca aşa-zisul Poenaru să-şi vină în fire, din dreptul farurilor înaintează un grup de cetăţeni înarmaţi

excesiv, după opinia mea, însă în orice caz îmbrăcați după ultima modă a miliției române. Unul dintre ei îi smulge lui Poenaru pistolul din mînă. Un altul se apropie de mine.

— Bună seara, Andrei Mladin ! Dați-mi voie să mă prezint : sînt maiorul Ștefan Adumitresei.

— Deci, maiorul Ștefan Adumitresei are și un corp, nu e doar o voce care dă sfaturi la telefon, îi răspund eu și-i întind mîna. Cum a fost reprezentația ?

— De nota zece, rîde el și dă cîteva ordine pe care subordonații lui le execută la iuțeală. În cîteva clipe Patricia și falsul Poenaru sînt îmbarcați într-o mașină care dispare în întuneric.

De atîtea zgomote era firesc ca și bătrînul Mecena să se trezească. Se dă jos și pășește cu smerenie pe marginea drumului prin pulberea moale. Mă aplec și-i mîngîi blana care absoarbe umezeala nopții.

— Sper că nu ești dezamăgit. Ți-am promis un voiaj în străinătate și cînd colo tot pe solul patriei calci. Iartă-mă, frate, că ne-am învîrtit kilometri în șir pe același drum și nici măcar nu ne-am apropiat de graniță. Dar așa ne-a spus să facem maiorul Adumitresei în biletul pe care ni l-a strecurat în ziare. La urma urmei, nu trebuie să fii supărat : luni te duc să te prăjești pe țărmul Mării Negre.

Duminică, ora 14

Stau împreună cu maiorul Ștefan Adumitresei în holul hotelului Continental. Beau cu mare plăcere un pepsi. În fața maiorului se află un mic recipient cu cafea care aburește. În scrumieră e doar țigara care-i aparține și la care mă uit cu silă.

— Pînă la urmă s-a terminat totul cu bine, zice el. Dar altă dată ar trebui să fiți mai atent cînd vă arată cineva o legitimație.

— Sfatul se reține, aprob eu.

— Stați, zise el ușor jenat, unii spun că ați cheltuit exagerat de mult.

— Le dau dreptate, încuviințez eu. Nu sînt prea parcimonios. Să știți însă că am predat cu inventar tot ce mi s-a încredințat ca fiind al răposatului Vincenzo.

— Așa-i procedura.

După ce soarbe o gură de cafea începe cu laudele.

— Ați fost de-a dreptul nemaipomenit. Ne-am interesat ce-ați făcut pe tot traseul. În special scenele de beție se pare c-au fost fabuloase.

— Credeți ? zic eu în doi peri. Pe mine m-au demolat. Și sper să n-ajungă la urechile părinților mei.

— Vă asigur ! zice el cu însuflețire. Mare actor ați fi putut fi. Cum de n-ați urmat teatrul ?

— Nu pot să sufăr să mă dau în spectacol, îi zic eu rece.

Cumpănește o clipă în timp ce mai trage din țigară.

— Cu fumatul cum v-ați împăcat ? Am auzit că nu fumați de obicei !

— Nu mă mai întrebați ! Numai cînd văd fum de țigară mi se face rău.

Mai stă o clipă și zice ușor stingherit :

— Cum să vă spun... Ne-am interesat în legătură cu dumneavoastră... Nu prea păreți potrivit pentru un astfel de gen de aventuri... Mai mult prin biblioteci... Mai mult cu scrisul... Cum de-ați putut îndura tot ce-ați îndurat ? Păreți mai curînd, sincer să fiu, un... un...

Începe să se bîlbîie.

— Papă lapte, îl ajut eu mărinimos.

— Iertare, dar asta e expresia.

— N-are importanță. Sînt obișnuit cu ea.

Din nou sînt în sala de conferințe. Distinsele doamne s-au ridicat ajutate de distinșii domni. Luminile au început să se stingă în sală în timp ce mulțimea începe să se îndrepte spre ieșire. Nu mai bagă în seamă la conferențiarul care a rămas pe podium.

— O clipă, doamnelor și domnilor, vă rog să mai rămîneți o clipă. Cred c-am uitat să vă spun ceva foarte important. Mai important decît tot ce v-am spus pînă acum. Mai important chiar decît toate experiențele prezentate.

În sală rumoarea încetează. Toți se întorc spre mine.

— Cum să vă explic ? De fapt, trebuie să țineți minte că pe un om nu e bine să-l aduci în situația de a nu-i mai păsa de nimic. Atunci el poate îndura totul și nu mai poate fi controlat. Reacțiile lui vor fi imprevizibile. Nu mai răspunde la comenzi așa cum ne obișnuise. Cînd întîlniți un astfel de om, feriți-vă !

— Ați spus ceva ? mă întreabă maiorul.

— Nimic. Vorbeam de unul singur. Sînt obișnuit să vorbesc de unul singur. De fapt, vroiam să spun că în tot jocul ăsta eu am fost o țintă. O țintă în mișcare spre care trebuiau să se-ndrepte armele. Cel care trăgea în mine putea să mă nimerească sau nu. În orice caz, el se demasca.

— Nu-i chiar așa, protestează maiorul. Cel puțin pe noi ne-ați ajutat foarte mult. Am aflat toate legăturile pe care le aveau Anton și Patricia la București, Craiova, Timișoara. Încercarea lor de a trece tablourile prin țară n-a reușit. La asta ți-ai adus o contribuție de preț. Îți mulțumim din toată inima.

— Etc., etc... zic eu și mă ridic, pentru că, după cum bine știți, mie îmi fac rău ocaziile solemne.

Luni, ora 12

Sînt din nou la Mamaia, în dreptul tăbliței cu inscripția „Consumați pește oceanic". Dar acum, alături de mine, sub o umbreluță pe care i-am confecționat-o din resurse locale, se află Mecena. Stă cu lăbuțele în sus la umbră și se uită galeș la peștele din tava bucătarului a cărui față parcă e și mai congestionată de efort decît acum o săptămînă. Obișnuita hărmălaie de copii. Chiar dacă vîntul adie, soarele pare a fi dat la maximum. Asta nu mă împiedică să urmăresc în continuare peripețiile lui Stephen Dedalus dintr-un *Ulise* ascuns vederii cu o învelitoare de plastic.

Deodată, simt că de mine s-a apropiat cineva. Ridic privirea şi văd o roşcovană cît se poate de fermecătoare, zîmbindu-mi şi dînd din şolduri molatec. O scrutez o fracţiune de secundă.

— O, nu ! strig eu şi mai apuc să-i spun lui Mecena doar atît :

— Fiule, e jale ! Fugi unde poţi !

Iar eu m-arunc în valuri.

CUPRINS

LECTOR : VIOLA VANCEA
TEHNOREDACTOR : MARTA FOIAŞ

APĂRUT 1985. BUN DE TIPAR 15.07.1985.
COLI TIPAR 13.

COMANDA NR. 50 306
COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII",
PIAŢA SCÎNTEII NR. 1, BUCUREŞTI,
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Lei 10,50

Opinii despre romanul
ATAC ÎN BIBLIOTECĂ

„Umorul e în cartea lui George Arion un reactiv realist."

OV. S. CROHMĂLNICEANU

„...un roman în sensul modern și totodată clasic al cuvîntului, cu o lume deschisă de un compas larg prin actualitatea societății noastre de astăzi, cu tot ceea ce are bun și frumos la zenit și viciat la nadirul menit să se spulbere sub forța filozofiei noastre politice."

AL. ANDRIȚOIU

„...Andrei Mladin este personajul cu cel mai mult umor din cîte am cunoscut noi citind romane de aventuri scrise de cunoscuți autori contemporani."

ION BUDUCA

„Să vorbim românește cu un zîmbet în ochi și cu spiritul mereu treaz și neastîmpărat ne propune George Arion."

TUDOR IONESCU

Editura Eminescu